LESLIE L. LAWRENCE

A MEGFOJTOTT VIKING MOCSARA

Leslie L. Lawrence
A megfojtott viking mocsara
Scannelte/Javította: Rob.RT
1.
Nekitámasztottam a hátam egy bütykös kérgű fa törzsének, és hozzáláttam, hogy kicsomagoljam a felszerelést.

Lámpám sárgás fénye a végeláthatatlan messzeségbe húzódó mocsárra esett, a sárga, apró virágokra s a virágok alól kíváncsian felém kandikáló békaszemekre.

Várjatok csak, gazfickók! – dörzsöltem össze a tenyerem. Természetesen eszem ágában sem volt bántani őket, már csak azért sem, mert az északi államokban a varangyok szigorúan védett állatok; egyszerűen csak meg szerettem volna ismerkedni a norvég békákkal. Alighanem Sir John Wilford mesélte Londonban, hogy egyetlen csúszómászónak vagy békafélének sincs olyan kifejező, értelmes tekintete, mint a norvégiai mocsári varangynak.

Az okos tekintetű békák gyanakodva bámultak rám. Főleg hogy a hátizsákomból előkerült egy 38-as Smith and Wesson is.

Éppen a fejem felett, a fa magasságában megszólalt egy bagoly. Talán gyöngybagoly, vagy kuvik lehetett. Huhogott néhányat, aztán elhallgatott. A hold kidugta képét a fák közül, és kíváncsian nézett le a mocsárra.

A következő pillanatban pokoli lárma verte fel a kristiansandi ingovány környékét. A békák nemcsak a fejüket dugták ki a vízből, hanem elkeseredett igyekezettel megpróbálták elérni a holdat.

Megcsóváltam a fejem, és ismét Sir John Wilfordra gondoltam. Ami engem illet, nem sok értelmet

láttam a békaszemekben, annál több ostoba makacsságot, mellyel megkísérelték meghódítani a távoli égitestet.

És természetesen brekegtek megállás nélkül. Az erdő és környéke harsogott egyhangú éneküktől: a fejem felett trónoló bagoly sértődötten abbahagyta a huhogást.

Nem egészen sportszerűen arra gondoltam, hogy kihasználva a varangyok hold iránti beteges vonzalmát, gyorsan kimerek néhányat a vízből. Már-már emeltem a hálót, amikor mintha elvágták volna, abbamaradt az ének. Mintha a békakarmester leintette volna a dalárdát.

Felnéztem az égre. A holdat fekete felhő takarta el. Arra gondoltam, hogy nyilvánvaló összefüggés lehet a hold és a békák éneke között, amikor megzörrent mögöttem a bozót.

Letettem a merítőhálót, és hátrafordultam. Előbb csak egy kerékpár első kerekét pillantottam meg, aztán az egészet. Legvégül a biciklit toló fiatal, húszhuszonöt év körüli legényt.

A hold a hátam mögött trónolt, s alighanem feketével keretezett

glóriával vonta be az alakom. A mocsár túlsó partjáról halk szellő indult; éppen abban a másodpercben lebbentette meg a bokrok leveleit, amikor a fiatal férfi észrevett.

Nagyot kiáltott, és eleresztette a kerékpárját. A bicikli megindult: egyenesen felém. Annyi időm maradt csak, hogy ellépjek előle, s amikor el akart vágtatni mellettem, elkaptam a csomagtartóját.

– Hova viszi a kerékpárját, fürödni? – kérdeztem angolul, és megtámasztottam a lábammal az első kerekét. – Megijesztettem?

A vörös, szeplős képű legény gyanakodva bámult rám, majd a lábam mellett heverő hálóra nézett.

– Mi az ördögöt csinál itt?

– Meg akartam ismerkedni a békákkal. Elkapta a kerékpárt, és egy kicsit hátrébb tolta.

Nem mondhatnám, hogy barátságos volt a tekintete.

– Mit akar a békákkal?

– Semmit – mondtam az igazságnak, megfelelően. – Mondtam, hogy meg szerettem volna ismerkedni velük.

– Kicsoda maga?

Őszintén szólva nemigen szeretem, ha ismeretlenek néhány mondat után a nevemet kérdezik, de ez esetben nem láttam okát, hogy ne mondjam meg neki.

– Leslie L. Lawrence vagyok. Ha ugyan mond magának valamit.

Láthatóan nem mondott semmit. Olyannyira nem, hogy meg sem rezzent a tekintete. Nekitámasztotta a kerékpárt egy megtermett bokor oldalának. Érdeklődve néztem, mit csinál, de csak addig, amíg észre nem vettem, hogy az a hosszú valami, amit a kezében tart, nem szőlőkaró, hanem egy kétcsövű vadászfegyver. Igazán kíváncsi lettem volna rá, honnan a pokolból varázsolta elő ilyen rövid idő alatt! Csak nem kétcsövű vadászpuskákat teremnek a bokrok a kristiansandi ingovány partján?

Mindenesetre ott állt a bokor előtt, komor képpel, kezében a rám irányított puskával. S mivel pontosan tudtam, milyen galibát tud csinálni egy nagy szemű söréttel töltött vadászfegyver, habozás nélkül feltartottam a karom.

Közelebb lépett, de csak annyira, hogy ne érhessem el.

– Szóval kicsoda is maga?

– Leslie L. Lawrence – mondtam engedelmesen,

– Ezt már hallottam. Ezenkívül?

– Brit alattvaló.

– Jó vicc. Ezt magamtól is kitaláltam. Mit keres itt éjszaka a mocsár partján?

– Mintha említettem volna, hogy meg szeretnék ismerkedni a békákkal. Nem ereszthetném le a karom?

– Maradjon csak, ahogy van! Mit akart a békáktól?

– Mi a fenét akartam volna? Bemutatkozni, hogy én Leslie L. Lawrence vagyok, hát ti, békák? Aztán kezet fogtam volna sorban valamennyivel.

Egyáltalán nem vette a lapot. Lehet, hogy meg sem értette, amit mondtam.

– Hol van Helga?

Hirtelen az a gyanúm támadt, hogy sült bolonddal van dolgom. Csak ne lenne ott az a fegyver a kezében…!

– Ki az a Helga? – kérdeztem lassan. – Egyedül vagyok, amint látja. Ha leereszthetném a kezem…

– Maradjon úgy, ahogy van, ha nem akarja, hogy magába durrantsak! Errefelé nem bánnak kesztyűs kézzel a magafajtájúakkal!

Megrugdosta a hálómat, a zseblámpámat, a hátizsákomat, aztán elégedetlenül felmordult.

– Azt kérdeztem, hol van Helga?

– Nincs szerencsém ismerni a hölgyet.

– Ne szórakozzon, ember! Adok magának egy utolsó lehetőséget. Aztán vége a dalnak.

Pontosan tudtam, mire gondol. Nyugodt volt a hangja, de azért mintha egy icipici félelem is remegett volna benne. S ez volt az, ami igazán aggodalommal töltött el. Nem szeretem, ha fiatal legények csőre töltött vadászpuskával hadonásznak az orrom előtt, és ráadásul még nem is biztosak a dolgukban.

Úgy gondoltam, ideje véget vetni a nagyjelenetnek. A karom nem mertem ugyan leereszteni, de megkeményítettem a hangom.

– Ide figyeljen, barátom, akárminek is hívják, elegem volt ebből az ostobaságból! Tudja, hogy másfél kilométernyire innen, a Rozmár Hotelban éppen egy tudományos konferencia foglalkozik többek között a kristiansandi mocsár életével?

– Hát… Hallottam valamit – motyogta bizonytalanul.

– Ha megengedi, hogy leeresszem a kezem, kiveszem a zsebemből az igazolványomat, és megmutatom. Brit tudós vagyok, egy londoni egyetem tanára.

Ebben a pillanatban bekövetkezett, amire legrosszabb álmomban sem számítottam: a puska eldördült. Sárga láng csapott ki a csövéből, fehéres füsttel keveredve. A bagoly rémülten felhuhogott a fejem felett, s gyors szárnycsapásokkal eltűnt a lombok között. Nem is tudom, hányadik érzékemnek engedelmeskedve, orral előre bedobtam magam egy szúrós bokor ágai közé.

Hallottam, ahogy a sörétek udvariasan kopogtatnak a fák törzsén, beletépnek a bokrok leveleibe. A legény hangja elvékonyodott a rémülettől.

– Másszon elő, ember… mert… odalövök! Lelapultam, amennyire csak tudtam. Vártam, hogy

a hold eltűnjön a felhők között. A békák elcsendesedtek, mintha tudták volna, miről van szó.

Ne kérdezzék, mi mindenbe tenyereltem bele négykézlábas gyalogtúrám során. S bár életemben sok-sok erdőt bejártam Szibériától az indiai dzsungelekig, eskü alatt vallhatom, hogy valamennyi között legszúrósabb a norvég erdők aljnövényzete. Főleg így nyár vége felé.

A legutolsó, amibe beletenyereltem, alighanem egy sündisznó volt.

– Eredj a fenébe! – löktem egy jót rajta. – A végén még agyonnyomlak, és kiderül, hogy te is védett állat vagy…

Óvatosan kiemelkedtem az ágak közül, és a puskás fickó felé lestem.

Szerencsére éppen az ellenkező irányba nézett. Vállához szorította a fegyverét, és pontosan arra a bokorra fogta, amely mögül másodpercekkel ezelőtt másztam ki.

– Jöjjön elő, mert lövök! – csuklott el a felindulástól. – Háromig számolok… Ha nem bújik elő… Egy, kettő, három!

Fegyver dörrent, s a bokor fele eltűnt a helyéről. Behunytam a szemem. Éreztem, hogy a homlokomról leszivárgó verejték úgy marja, mintha sósav cseppent volna belé.

Igyekeztem csendben, zajtalanul járni, ahogy Indiában tanultam. Kihasználtam az árnyékokat s a páfrányok nyújtotta menedéket. Fél percbe sem tellett, s máris ott voltam a háta mögött.

Odaszorítottam az arcom egy fatörzshöz, és megpróbáltam visszaemlékezni rá, hogyan is tanított Radzs Kumar Szing.

Csak az árnyékba, Leslie száhib! – hallottam a felhők mögül a hangját. – Árnyékba, mint a kígyó!

Csald ki a fickót a fényre, s amikor elvakítja a szemét, ess neki!

Lehajoltam, felemeltem egy faágat, és kikukucskáltam a fatörzs mögül. Nem láthattam az arcát, de biztos voltam benne, hogy ráfagyott a rémület.

Kinéztem magamnak, egy megfelelőnek látszó, fényben úszó bokrot, és célba vettem az ággal. A bokor hajladozott, mintha élő ember bujkálna mögötte; a békák vágyakozó brekegésbe kezdtek, s a fegyver ismét felugatott.

A sörétek elvittek néhány ágat, felverték a tavalyi avart, földcsomókat vetettek a mocsárba. Szájam elé szorítottam a kezem, és jajgatni kezdtem, mintha eltalált volna.

– Jaj, segítség! Meg… ha… lok! – Hördültem még néhányat –, aztán elhallgattam.

A legény meggondolatlanul kiugrott az árnyékból, és előretartott puskával bevetette magát a bokrok ágai közé.

Most már nem kellett tartanom tőle, hogy eltalál, hiszen mindkét patront kilőtte a csőből. Mindazonáltal kellő óvatossággal ugrottam át a holdvilágos téren, s úgy vetettem rá magam, mint majom a lehullott

banánra.

Felvisított, amikor észrevette, hogy becsapták.

Előbb a zsebe felé kapott, hogy újabb töltényeket kotorjon elő, de hamar belátta, hogy elkésett vele.

Annál inkább, mivel ekkor már a puska csövét markoltam, és megpróbáltam kitépni a kezéből.

A félelem és a csalódottság megsokszorozták az erejét. Bár normális körülmények között alighanem gyerekjáték lett volna elkapnom, és kicsavarnom, mint egy citromot, itt a bokrok között nehezebben

ment a dolog. Ekkor taktikát változtattam. Magam felé rántottam a puskacsövet, s amikor kétségbeesett dühvel visszafelé húzta, eleresztettem.

Öröm volt látni, ahogy hanyatt esett. Kiköptem a számból néhány beletévedt, kósza levelet, és a fickó mellett termettem. Megvártam, míg feltápászkodik, akkor aztán akkora pofont adtam neki, hogy a saját fülem is belecsendült. Megperdült, nyögött egy óriásit, és eltűnt a páfrányok között.

Orrom megtelt a vadzsálya kellemes illatával. Hatalmas csobbanást hallottam, ami lehetett a békák nesze is, de azt is jelezhette, hogy támadóm bemenekült a mocsárba.

Hátizsákomhoz vánszorogtam, és remegő kezekkel kikotortam 38-asomat. Mellem járt, mintegy öreg fújtató, és fájdalmas szorítást éreztem a szívem táján.

Tüsszentettem néhány óriásit, s amikor úgy gondoltam, kibírnék még egy támadást, elindultam, hogy megkeressem a fickót.

Néhány lépést kellett csak tennem, hogy rátaláljak. Egy terebélyes, ágas-bogas bokor alatt feküdt, fejét a fűbe fúrva. Amikor meghallotta lépteim neszét, legnagyobb csodálatomra gyorsan felállt. Halkan feljajdult, és a füléhez kapott.

Széthajtottam az ágakat; de a puskát nem láttam sehol. A biztonság kedvéért lehajoltam, hogy megkeressem. El szerettem volna kerülni, hogy a korábbihoz hasonló csapdába essek.

Sajnos, amíg a fegyvert kerestem, lövöldöző kedvű barátom meglépett előlem.

A hold békésen vigyorgott felettem, csak a békák hallgattak, mintha megrémítette volna őket valami. Éppen arra gondoltam, hogy megkeresem a zseblámpámat, és rájuk villantom, amikor egy szörnyű sikoltást hallottam.

Fiatal férfi sikolya volt, s éppen úgy hangzott, mintha kést szúrtak volna belé.

2.

Kibiztosítottam a revolvert, és megpróbáltam meghatározni a hang irányát. Nem sok fantázia kellett hozzá, hogy kitaláljam, akárki ordít

is, csak a mocsárban lehet. Olyasféle volt a hangja, mintha telement volna a szája iszappal, s az ordítással megpróbálná kiöklendezni.

Kibotorkáltam az ingovány partjára. Néhány másodpercnyi hasztalan erőlködés után foszladozni kezdett előttem az éjszaka. Húszharminc lépésnyire tőlem vadul hullámzott az iszapos víz, mintha a loch nessi szörny próbált volna kimászni a békalencsék alól.

– Hé! – ordítottam a tintaszerű hullámokra. – Hol a fenében van?

Alighogy elhalt ajkamon a kiáltás, mintha egy fejet láttam volna felbukkanni a közelemben. Zsebre vágtam a fegyveremet, és óvatosan a mocsár szélére lépkedtem. Megtámasztottam a lábam a szilárd partoldalban, s kinyújtottam a kezem, hogy a segítségére siethessek. A gömbölyű valami azonban, amit támadóm fejének hittem, villámgyorsan eltűnt a víz alatt. Gyorsan visszakaptam a lábam, és bénultan figyeltem, ahogy örvényleni kezd a mocsár, és egy fekete, iszaptól csepegő alak emelkedik fel az orrom előtt.

– Ide figyeljen, jóember – szólítottam meg a lehető legegyszerűbb angolsággal. – Mire való ez az ostobaság? Világosan megmondtam, hogy nem ismerek semmiféle Helgát. Biológus vagyok. Gondolom, tudja, hol a Rozmár Szálló? Ott tartjuk a konferenciánkat… Ha nem hiszi, jöjjön velem, odaviszem magát…!

Még beszéltem, de már észrevettem, hogy valami nem stimmel. Mintha az én emberem alacsonyabb és vékonyabb lett volna. Mintha…

Az árnyék, aki ott állt néhány lépésnyire tőlem, megmoccant. Felemelte a fejét, és felmordult. Vad, kegyetlen morgással, mint a támadásra kész farkaskutya.

Villámgyors mozdulattal a zsebemhez kaptam. A hold ebben a pillanatban robbant ki a felhőkazal mögül, ezüstös fénnyel öntve le az ingovány partját.

A férfi felnevetett. Enyhén eszelős, vad nevetéssel. Én meg csak álltam földbe gyökerezett lábbal, mintha nem is én látnám, amit látok. Mintha kényelmes, jól fűtött moziban ülnék, s egy horrorfilm jelenetei peregnének a szemem előtt.

A zömök, erőteljes testalkatú férfi arcát fekete iszap borította. Kissé hajlottan állt, mintha támadástól tartana.

Lassan, óvatosan kihúztam a stukkert, és célba vettem.

– Állj! Maga kicsoda?

Ekkor ismét felnevetett. Mintha nem is emberből, hanem állatból jött volna a hang. Nevetése vinnyogással és kaffogó morgással keveredett.

– Tegye fel a kezét, mert…

A szörnyalak felemelte a karját, de nem azért,

hogy engedelmeskedjék. Felemelte és megmarkolta a kötél végét, amely a nyaka köré hurkolódott.

Felnézett az égre, mintha ő is oda kívánkozna, aztán még egyszer

felém villantotta a szemét.

Nem akarok dicsekedni, de van valamelyes gyakorlatom a szemvillanásokból való olvasásban. Ez a villanás kifejezetten fenyegető volt. Mintha azt üzente volna, hogy a következő alkalommal nem úszód meg ennyivel.

Újra csak rá akartam kiáltani, de mire felocsúdtam, már nem volt kire.

A földöntúli jelenség laza mozdulattal bevetette magát a mocsár békalencsés vizébe, és eltűnt a szemem elől.

3.

Leültem egy bokor aljába, és megnyomkodtam a szemem. A vadászpuska a lábamnál hevert gazdátlanul. Felvettem, ellenőriztem, hogy nincs-e benne töltény, aztán felálltam, és elgondolkozva felakasztottam egy faágra.

Véletlenül lettem volna a tanúja valaminek, amit nem lett volna szabad meglátnom? Ki az Ördög ez a lövöldöző fickó…? És kicsoda Helga, aki miatt majdnem átküldött a másvilágra?

És ez a szörnyeteg a mocsárban?

Mivel egyetlen kérdésre sem tudtam válaszolni, gyávábbik énem azt súgta, hogy amilyen gyorsan csak lehet, húzzam el a csíkot. Szedjem össze a cuccomat, és fejezzem be az éjszakai békalest.

Szerencsére megszólalt a bátrabbik énem is, ez viszont arra biztatott, hogy menjek vissza az ingovány partjára. Annál is inkább, mert alig húszlépésnyire vagyok tőle. Hátha valakinek szüksége van rám. A fiatal férfi, aki megpróbált kinyírni, röviddel eltűnése után felsikoltott, mégpedig olyan sikollyal, ahogy csak azok tudnak sikoltani, akiknek egy éles penge kószál a torkuk környékén.

Mint már annyiszor életemben, most is a bátrabbik énemre hallgattam. Kezembe vettem a 38-ast, és kiosontam az ingovány partjára. Fától fáig lopakodtam, – mintha legalábbis egy nága őserdőben lettem volna, és a fejvadászokat próbáltam volna becserkészni.

Áttettem a stukkert a bal kezembe, jobb kezembe szorítottam a lámpát, és megpróbáltam bevilágítani a part mellett fodrozódó hullámokat.

Figyelő békaszemeket láttam, békalencsét, egy kiemelkedő, vékony faágat; odébb, ötven-hatvan méternyire, mintha nádas húzódott volna.

Mivel az ingovány felszínén csak békanyál úszott, hátat fordítottam neki, és a bokrokra irányítottam a fénysugarakat. A felakasztott vadászpuska még mindig csendesen himbálódzott a lágy, éjszakai szellőben; a lombok halkan suttogtak, a bagoly ismét diszkrét huhogásba kezdett.

Élesre állítottam a lámpa fókuszát. Az elhagyott kerékpár árván

hevert egy bokor alján.

Éreztem, hogy a verejték lecsorog a homlokomról. Kézfejemmel töröltem meg, anélkül hogy akár a stukkertől, akár a lámpától megszabadultam volna.

Éppen csak annyi hibát követtem el, hogy hátat fordítottam az ingoványnak.

4.

Amikor a sötét árnyék eltakarta előlem a holdat, rájöttem, hogy óriási ostobaságot csináltam. Nem tehettem egyebet, lebuktam a földre. Valami elsuhant a fejem felett, hangos sziszegéssel a levegőbe harapott, aztán elrepült a bokrok közé.

Aki a hátam mögött állt, egyszerűen csak átnyúlt a vállam felett, felütötte az állam, és megszorította a torkom. Éreztem, hogy alkarja benyomja a gégém, és lassan, de biztosan kipréseli belőlem a levegőt.

Mivel revolverem a támadás pillanatában kiesett a kezemből, megpróbáltam a lámpával rásújtani a karjára. S bár úgy éreztem, hogy széttörik a nyelőcsövem, akkorát ütöttem, amekkorát csak bírtam.

Pokoli szerencsém volt, eltaláltam. Felhorkant, iszaptól bűzlő képét a nyakamhoz nyomta, és mielőtt még egyet üthettem volna, elrántotta a karját.

Minden erőmet megfeszítve előrehajoltam, és átdobtam a vállamon. Magam is meglepődtem, hogy sikerült. Nyilvánvalóan annyira beleélte magát megfojtásom szép ábrándjába, hogy nem tudott idejében megszabadulni tőlem.

Nem volt iskolázott verekedő. Szépen átszállt a fejem felett, és beesett egy bokorba. Felugrottam, hogy utána vessem magam, de éppen amikor a bokor szélére értem, már jött is visszafelé.

Kezében hosszú, ívelt pengéjű késsel.

Feltartotta a fejét, felemelte a szemmel láthatóan rozsdás kést, és anélkül hogy levette volna rólam a

tekintetét, lassan, nyugodt kézmozdulattal végighúzta a torkán. Vicsorgott, majd fekete, iszaptól ragacsos ujjával a nyakamra mutatott.

Nem kellett sok ész hozzá, hogy megértsem: a következő alkalommal elvágja a gigám.

– Kicsoda maga? – kérdeztem halk, rekedt hangon, miközben vadul forgott a szemem, hogy megtaláljam végre elveszített stukkeromat.

Ekkor váratlan dolog történt. A fickó térdre roskadt, és könyörögve felém nyújtotta a karját.

– Harald… död…

Aztán olyan gyorsan pattant talpra, hogy ijedtemben a lámpát is kiejtettem a kezemből. Megragadta a nyakára kötött kötelet, és szemrehányó pillantással felém mutatta.

– Kicsoda… maga?

Angolul kérdeztem, bár tudtam, hogy kár a gőzért, úgysem érti.

A férfi szomorúan lecsüggesztette a fejét, és övébe dugta a kését. Aztán hátat fordított, és anélkül hogy meggyőződött volna róla, követem-e, az ingovány felé indult.

Mivel ebben a minutumban vettem észre a revolverem egy fűcsomó mellett, felkaptam, és utána vetettem magam.

– Állj! – Már csak néhány méter választotta el a mocsártól.

– Állj, vagy lövök!

Norvégül kiáltottam felé, s áldottam Nielsen felügyelő nevét, akitől valamennyi skandináv nyelven megtanultam ezt az általa legfontosabbnak ítélt mondatot.

Ráfogtam a 38-ast, de tudtam, hogy úgyis hiába. Kísértetnek annyit ér a stukker, mint halottnak a málnakrém.

Egyébként ez utóbbit is Nielsen felügyelőtől tanultam.

5.

Néhány lépésnyire mertem csak megközelíteni. Talán attól féltem, hogy kénkő csap ki a szájából, vagy nyakamba veti a kötelét, és leránt magával a mocsár mélyére.

Míg gyávábbik énemmel voltam elfoglalva, az iszap borította férfi felemelte karját, felmutatta rozsdás kését, mintha tisztelegne vele, aztán egy szépen kivitelezett fejessel eltűnt a mocsárban.

A bagoly csodálkozva felhuhogott. Kimeresztette két óriási gombszemét, és várakozva nézett rám. Nem szeretek csalódást okozni még egy bagolynak sem, de ezúttal nem tehettem mást.

Nem ugrottam a fickó után.

6.

Visszamentem a hátizsákomhoz, majd feltámasztottam az eldőlt kerékpárt. Vállamra akasztottam a vadászfegyvert, s mielőtt elindultam volna, tölcsért formálva a kezemből, beordítottam a fák közé. Zengett-zúgott a környék; a bagoly sértődötten elhallgatott, a vörös hajú legény azonban nem jelentkezett.

Felültem a kerékpárra, tekertem néhányat, aztán fékeztem és megálltam.

Mintha láthatatlan szellemkéz ragadta volna meg a kormányt, és fordította volna vissza. Mintha borzongató szellemhang üvöltötte volna a fülembe, hogy ne menjek tovább.

Álltam egy óriási fa alatt, csípőre tett kézzel, és a mocsár felé figyeltem. A békák hallgattak, a bagoly is hallgatott, csak a lombok susogtak a fejem felett. A hold vidáman ragyogott az égen: felhőnek nyomát sem láttam.

Éppen ezért nem is igen értettem a dolgot, amikor az első, óriási esőcsepp az arcomra hullott. Fél óra az út a szállóig, éppen elég ahhoz, hogy bőrig ázzak.

Még egy csepp hullott az arcomra, aztán még egy; A felhőtlen égre néztem, a susogó levelek hangját hallgattam, s mintha csak véletlenül tenném, megindult a kezem a stukkerom felé. Lassan, centiméterről centiméterre húztam ki a zsebemből. Levágtam magam a fűre, feldugtam a fegyver csövét a felettem magasodó fa lombjai közé, és hatalmasat ordítottam.

– Fel a kezekkel!

Még egy óriási csepp hullott az arcomba, amiről már tudtam, hogy semmi esetre sem lehet eső.

A fa magasában, jó három méterre a fejem felett a kerékpár gazdája ült, lábai közé kapva egy vastag ágat. Feje félrebicsaklott; zseblámpám és a hold együttes fényében jól meg tudtam figyelni, hogy a hatalmas cseppek a nyakába vágott széles sebből hullanak rám.

Arca szomorú vigyorba torzult, szemei üvegesen csillogva meredtek az ingoványra.

A bagoly megcsattogtatta a szárnyát, és méltatlankodó kiáltásokkal elrepült.

Soha baljósabbnak nem éreztem még huhogást.

7.

A Rozmár portáján idősebb, ősz hajú, pofaszakállas, leginkább egy nyugdíjas ellen tengernagyhoz hasonlító úr szundikált. Jöttömre felemelte a fejét, aztán azon nyomban vissza is ejtette a karjára. Horkantott néhányat, mint az iszapember az ingoványban.

Bár alapjában véve utálok alvó embert felébreszteni, mégis meg kellett tennem.

Gyengéden belecsíptem az oldalába.

– Jó reggelt!

Felnézett álomittas szemmel, bólintott, és tovább horkolt.

Kénytelen voltam alaposabban megrázni.

– Hé! Van itt valahol rendőrség?

Olyan gyorsan nyitotta ki a szemét, mintha gumiszalag mozgatta volna.

– Rendőrség? Minek az?

– Kint jártam az éjszaka az ingoványnál – kezdtem lassan, mert még nem voltam egészen biztos benne, hogy valóban el akarom-e mesélni neki a történteket.

– Ja, vagy úgy – mondta. – A viking.

– A kicsoda?

– Nyilván a vikinggel találkozott, miszter.

– Az ki?

Felemelte a szemüvegét, feltette, és érdeklődve nézett rám.

– Nem hallott még soha a mi vikingünkről?

– Nem én.

– Az egy kísértet. Lent él az ingovány fenekén. Nem látott kötelet

a nyakában?

Kezdett egészen valószínűtlenné válni a dolog.

– Láttam.

– Nahát. Azzal fojtották meg.

– Kicsoda?

– Szőrösnadrágú Harald.

– Kicsoda?!

– Azt akarja mondani, Mr. …

– Lawrence. Leslie L. Lawrence.

– Mr. Lawrence, hogy tényleg nem tudja, ki volt Szőrösnadrágú Harald?

– Őszintén szólva…

– Egy viking király. Egy nagy viking király. Maga amerikai?

– Nem. Angliából jöttem.

– Érdekes. Pedig az amerikaiakról mondják, hogy roppant műveletlenek.

Nagyot nyeltem, de szilárdan kitartottam kívánságom mellett.

– Tehát? Merre találom a rendőrséget?

– Maga a viking miatt akarja kihívni őket? Rövid habozás után bólintottam.

– Részben.

– A viking miatt kár törnie magát.

– Miért?

– Mert úgy sem jönnek ki.

– Hogyhogy nem jönnek?

Elém könyökölt és úgy beszélt hozzám, mint egy óvodás gyerekhez, aki azért akarja kihívni a rendőrséget, mert hazafelé találkozott Jancsival, Juliskával és a vasorrú bábával.

– A viking nem létezik.

– De hiszen éppen az előbb mondta, hogy a mocsárban lakik!

– Na ja! De csak úgy, mint a lidérc. Próbált már rábeszélni egy csapat rendőrt, hogy kapjanak el egy lidércet?

– Még nem, de…

– Nem is ajánlom, Mr. Lawrence. Nem örülnének neki. Gulbrandsen felügyelő békés ember, de nem tudnám, mit mondana, ha be akarná kergetni az ingoványba a viking után.

– Mióta lakik a viking a mocsárban? Elgondolkozott, és szemügyre vette a szemben a

falon lógó plakátot, amelyen hawaii lányok csábították táncra a valószínűtlenül kék tenger partján a széles karimájú szalmakalapban és tarka ingben őgyelgő turistákat.

– Csak néhány éve.

– Hogyan bukkant fel, nem emlékszik? Elhúzta a száját, és megrázta a fejét

– Akkor még Finnországban dolgoztam. Finn vagyok ugyanis. A sarkkörön túl szolgáló rendőri különítmény tagja voltam. Kaptam egy alapos tüdőgyulladást, és befuccsolt a karrierem. Amikor áttelepültem az unokatestvéremhez – jó három éve –, már az ingovány partján kóborolt holdfényes éjszakákon.

– Előfordult, hogy… bántott valakit?

– A viking? Soha. Egy kísértet nem tud bántani senkit. Legfeljebb rémisztgeti az embert… Persze, amikor Knutsen professzor, a régészek korábbi főnöke kinyiffant, sokan a viking nyakába akarták varrni. Még azt is követelték, hogy államköltségen kotorják ki a mocsarat. Mintha bizony egy ilyen óriási ingoványt csak úgy ki lehetne kotorni!

Egyre jobban belemelegedett. Láthatóan tetszett neki, hogy beszélgetőpartnerre akadt. Én viszont már alig álltam a lábamon a fáradtságtól.

Ekkor vette csak észre, hogy valami történt velem. Tetőtől talpig csurom víz és iszap voltam, ruhám szakadt, arcomat véres horzsolások borították.

Elismerően megcsóválta a fejét, ahogy végre kegyeskedett figyelmet fordítani a kinézetemre.

– Magát aztán jól megijesztette, hallja-e, miszter! Csak nem esett bele a mocsárba?

– Beleestem – mondtam tömören. Bólogatott, és egy gyűrött cigarettásdoboz után nyúlt.

– Ez semmi. Ahogy maga kinéz, az semmi. Azt a svájci hölgyet látta volna, akit a múlt hónapban megijesztett. Állítólag még a kötelét is utánadobta. Nagyhangú, ordenáré nőszemély volt, bár borravalót szépen adott, meg kell hagyni, szóval miután találkozott vele a hölgy, három napig nem tudott beszélni, amikor pedig megjött a hangja, egyfolytában jódlizott. Aztán meg…

Úgy döntöttem, hogy nem várom meg a történet végét.

Egészen udvariatlanul hátat fordítottam neki, és felcaplattam a lépcsőn a szobámba.

8.

Azaz csak caplattam volna. A folyosó kanyarulatában belefutottam egy pizsamás hölgybe, aki erre megtántorodott, és akkorát visított, hogy majd megállt a szívverésem.

– Jesszusom! Segítség!

Gyengéden megfogtam a könyökét azzal a naiv szándékkal, hogy pár keresetlen szóval megnyugtatom.

– Eresszen el! – visította. – Jesszusom! Megtámadtak! Segítség!

– Csak nyugi – mondtam. – Nem támadta meg senki. Az a helyzet, hogy én is itt lakom…

Sorban nyíltak az ajtók, és álmos fejek bukkantak ki a folyosóra.

– Csirkefogó! Szatír! Kapják már el, kollégák!

Szép, magas, bubifrizurás lány volt, egészen macskaszerű, vágott szemekkel. Esküdni mertem volna rá, hogy láttam már valahol, de nem emlékeztem, hol. Gondoltam, ha lesz egy kis időm, talán eszembejut.

Magas, fekete képű, fürdőköpenyes férfi lépett oda hozzám, és megfogta a csuklóm. Olyan volt a szorítása, mintha bilincset raktak volna rám.

– Mit akar itt, jóember!?

Ekkor már vagy tízen tolongtak körülöttünk. Jó részüket ismertem, és ők is engem. Csak amikor utoljára találkoztunk, valamivel kevesebb iszap volt rajtam.

– Be szeretnék menni a szobámba – mondtam. – Ennyi az egész.

– Azt akarja bemesélni nekünk, hogy itt lakik? Talán a szenespincében, nem?

– Ejnye, ejnye, Mr. Huckabee, mit szólna hozzá, ha én is megszorongatnám a karját?

Annyira meglepődött, hogy eleresztett.

– A fenébe is, maga ismer engem?

– Nemcsak magát, hanem Mr. Solomont, Mr. Milkist, és Lowell professzort is.

Életemben nem láttam még meghökkentebb arcokat magam körül. Döbbent csend uralkodott a folyosón, így aztán mindannyian hallottuk, amint valamelyik szobában felmordul egy mély férfibasszus.

– Gyere ide, cicus. Dugd a feneked a helyére!

– Valami balhé van odakint, Bertie – nyávogta egy valóban cicushoz méltó hang. – Alighanem elkaptak valakit.

– Kicsodát?

– Mit tudom én! Megnézem, édes. Talán egy mutogatóst!

– Ne törődj vele, bébi! Mutatok én neked olyat, amilyet már legalább félórája nem láttál. Csak dugd ide a feneked, bébi!

A lány velem szemben a haja tövéig pirult, és Összerántotta magán a pizsamáját

Kár volt. A fekete képű fickó fürdőköpenyének kivágása megközelítően sem volt annyira ingerlő.

Huckabee megköszörülte a torkát, és kiguvadt szemmel próbált rájönni, ki rejtőzik az álruha és a vastag iszapréteg alatt. Mivel nem ment neki, gyanakodva hátrébb lépett.

– Ki az ördög maga?

– Leslie L. Lawrence. Londonból.

A lány a szája elé kapta a kezét, és felsikkantott.

– Hiszen én éppen azért jöttem ide, hogy magával találkozzam! A békák miatt, tudja.

Viharként tört rám a felismerés. A csinos lány tehát Linda Östergaard, a világ legfelkészültebb béka szakértője. Személyesen még

soha nem találkoztunk; csak a National Geographicban láttam egyszer a fényképét.

A bubifrizurás szépség erőt véve magán kinyújtotta a kezét, és iszappakolástól fénylő karomra fektette.

– Bocsásson meg, Mr. Lawrence, de beláthatja… Ó, Istenem, hiszen maga vérzik! Jöjjön be a szobámba…

– Inkább a magaméba megyek – mondtam, és körbehajlongtam, mint sikeres artista a nagy mutatvány után. – Ha nincs ellenükre, szeretnék megfürödni.

Úgy nyíltak szét előttem, mint Mózes népe előtt a Vörös-tenger.

– Végül is mi történt magával? – kérdezte Frank Huckabee, a Nemzetközi Állatvédő liga főtitkára. – Nem akarom ijesztgetni, de egyszerűen pocsékul néz ki.

– Hosszú történet – mondtam. – Alkalomadtán szívesen elmesélem. Valaki rám kent egy mázsa iszapot az ingoványnál.

– A kristiansandi ingoványnál?

– Ott bizony.

– Mit keresett ott éjszaka?

– Jó vicc. Békát.

– Csakugyan? – csillant fel a lány szeme. – Ha tudtam volna, magával tartok.

Frank Huckabee óvatosan, két ujjal meghúzta kabátom szélét.

– Van egy ragyogó ötletem. Ha megfürdött és nem esik össze az álmosságtól, látogasson be a szobámba. Szívesen elszopogatnék egy pohárkával.

Gyorsan az órámra pillantottam. Egészen formás,! gömbölyű széndarabot találtam a helyén csuklómra kötve.

– Én is jöhetek? – kérdezte némiképpen megnyugodva Linda Östergaard.

Kényszeredetten bólintottam.

– Mondjuk fél óra múlva, oké?

Mivel az én szobám volt a legutolsó a folyosón, nekem tartott legtovább az út. A többi ajtó már be csukódott, amikor én még mindig a szőnyegen tántorogtam. Mintha a szomszéd fal mögül hallottam volna az ismeretlen lány nyafogó hangját.

– Ez azért már mégiscsak abszurd, kutyuskám. Annyi időre se engedsz el magad mellől, hogy meg nézzek egy mutogatóst…!

A választ már nem hallottam. Kinyitottam az ajtót, és beszédelegtem a szobámba.

9.

Amíg a meleg víz zuhogott, s én a kád szélén ülve bámultam a habfürdő szétpattanó buborékjait, gondolatban végigfutottam a történteken.

Ahogy múlt az idő, és térben is, időben is egyre távolabbra

kerültem az ingoványtól, mintha egy belső hang azt súgta volna, hogy csak álom volt az egész, talán nem is voltam a mocsárnál, csupán csak a fantáziám játszott velem.

Igen ám, csakhogy a tetőtől talpig beborító iszap egészen másról tanúskodott. Akárcsak a karmolások a képemen.

Eszembe jutott a fa ágán lapuló hulla, és egyszerre megszaporáztam a szappanozást. Bűntény történt a közelemben, én pedig vidáman pancsikázom, mintha minden a legnagyobb rendben volna a világon.

Amikor fél óra múltán bekopogtattam Frank Huckabee szobájának ajtaján, már ismét kifogástalan gentleman voltam.

– Már aggódtam, hogy belefulladt a kádba – üdvözölt vigyorogva Frank. – Miss Östergaard nem hagyott békén; éppen indulni akartam magáért. Az az érzésem, hogy magába esett ott a folyosón.

A kanapén Linda Östergaardon kívül egy pocakos, kecskeszakállas úr és egy alacsony, vietnami férfi kuporgott.

Huckabee kinyújtotta a karját, hogy bemutasson.

– Linda, Ön már ismeri Mr. Lawrence-t. Ő Milkis professzor, ő pedig Nguyen Nam Phong professzor Vietnamból.

Kezet ráztam velük, és leroskadtam egy karosszékbe.

– Uramisten! Hol az a whisky?

Kellemes aromája volt, és ami a fő, jégkockákkal gazdagon megrakva. Ekkor már pontosan tudtam, mit kell csinálnom.

10.

Amikor lenyeltem az italt, és Huckabee újra töltött, valamennyien várakozva néztek rám.

– Kigyalogoltam a mocsár szélére, hogy megismerkedjek a norvég mocsári varangyokkal… – kezdtem.

– Uramisten! – suttogta a lány szemrehányó tekintettel. – Soha nem bocsátom meg, hogy nem vitt magával! Na, és látta őket?

– Láttam.

– Jézusom! Mit csináltak?

– Többnyire brekegtek.

– Azonkívül?

– Azonkívül elindultak a hold felé. Kétségbeesetten egy díszpárnára csapott.

– És én nem láttam! Pont ezt nem láttam! A világ legpompásabb látványát. A norvég varangyok násztáncát! Ígérje meg, hogy megmutatja, hol vannak! Ígérje meg!

Megszorította a karom, olyan erővel, mintha egy vaskerítést akart volna meggörbíteni.

– Ígérem – mondtam habozva. – Habár…

– Mi az a habár? – kérdezte elkomorodva.

– Hát… az a, helyzet, hogy látta, hogyan néztem ki?

– Na ja! Beleesett a mocsárba. Mit számít egy öltöny és pár nyamvadt cipő, ha a varangyok násztáncáról van szó!

Átszellemült volt az arca, mint a Botticelli-madonnáké.

– Sajnos nemcsak varangyokat láttam a tóban – mondtam sietve, mielőtt még a békák és az eljövendő nagy kaland ígérete eksztázisba kergették volna. – Hanem valami mást is.

– Igazán? – kérdezte mérsékelt érdeklődéssel Huckabee.

– Micsodát?

– Egy vikinget.

Néhány pillanatig nem történt semmi. Csak néztek a levegőbe, mintha azt mondtam volna, hogy három vak veréb is ott ugrált a mocsár partján. Egyedül Nguyen Nam Phong professzor szemében csillant némi érdeklődés.

– Az milyen állat? Emlős?

– A viking ember – mondtam. – Nem hallott még a vikingekről?

Sajnálkozva megrázta a fejét, és mosolygott, Milkis professzor viszont gyanakodva megtörölgette a szemüvegét.

– Vikinget mondott?

– Azt.

– De hiszen a vikingek kihaltak. Illetve… a norvégok a vikingek utódai. Többek között. Úgy érti, hogy egy norvég…

– Egy halott viking volt.

Most már valamennyien gyanakodva bámultak a képembe. Huckabee előbb a whiskysüvegre nézett, aztán rám. Minden bizonnyal azt latolgatta magában, nem részegségemben estem-e a mocsárba, s a közelgő delirium tremens biztatójeleként láttam vikinget a békák között.

Töviről hegyire elmeséltem nekik mindent. Amikor a fa ágára ültetett, elvágott torkú hullához értem, Linda elfehéredett, Milkis professzor pedig kigombolta ingén a legfelső gombot.

– Jézus Mária! – suttogta a lány. – Mint egy rémregény… Egészen biztos benne, hogy…?

Azt akarta kérdezni, amit már én is jó néhányszor feltettem magamnak. Hogy tudniillik nem álmodtam-e az egészet.

– Roppant egyszerűen meggyőződhetnek róla – mondtam.

– Hogyan? – kérdezte szolgálatkészen Nguyen Nam Phong.

– Eljönnek velem. Odamegyünk, és körülnézünk. Mit szólnak hozzá?

Frank Huckabee-ben feltámadt a hajdani újságíró. Úgy pattant fel, mint a gumilabda.

– Én benne vagyok.

– Én is – mondta Milkis professzor.

– Még úgysem láttam vikinget – mondta Nguyen Nam Phong elgondolkozva.

– Előbb azonban fel szeretném hívni a rendőrséget. Megengedi?

Felvettem a telefont, és addig nyomkodtam a fehér gombot, amíg egy álomittas hang bele nem szólt

– A rendőrséget kérem – mondtam három pásztázó tekintet kereszttüzében.

– Maga az? – kérdezte a hang, akiben a portáséra ismertem. – Maga az, Mr. Lawrence?

– Én vagyok.

– Még nem tett le róla?

– Miről?

– Hogy a viking miatt felriassza a zsarukat. Gulbrandsen felügyelő piszok kemény tud lenni, ha feleslegesen felzavarják.

– Azért csak kapcsolja, jó?

– Hát… én megtehetem. De a felelősség az öné, Mr. Lawrence. Én figyelmeztettem.

Öt percbe tellett, amíg végre sikerült kapcsolatba kerülnöm a rendőrséggel. Előbb ott is egy álmos portás makogott valamit, aztán felkapcsoltak az erkölcsrendészetre; valaki részegen belevihogott a kagylóba, pofonféle csattant, végül egy kemény férfihang szólt bele.

– Mi van?

– Szeretnék üzenetet hagyni Gulbrandsen felügyelőnek – mondtam határozottan.

– Csakugyan? Kicsoda maga?

– Leslie L. Lawrence vagyok a Rozmár fogadóból.

– Hm. – Érződött rajta, hogy keresi az angol szavakat. – Megtudhatnám, mit akar tőle?

– Inkább neki magának mondanám el. Az a helyzet ugyanis…

– Rendben van – szakított félbe. – Nem kell üzengetnie. A felügyelő a szomszéd szobában van. Ha vár két percet, idehívom.

Mit tehettem, vártam.

Másodpercnyi pontossággal két perc múlva szólt bele a telefonba a felügyelő. Még a dróton át is megcsapott a hangjából áradó jeges hideg.

– Gudmundur Gulbrandsen. Mit óhajt? Ismét bemutatkoztam, elmondtam, honnan beszélek, és hogy mit keresek egyáltalán a fogadóban.

– Tudok róla – mondta. – Maguk a természetvédők, vagy micsodák.

Nem akartam magyarázkodásba fogni – a konferencia célját illetően, ezért inkább ráhagytam.

– Nagyjából. Bejelentést szeretnék tenni.

– Tegyen.

– Láttam a mocsár partján a vikinget.

– Gratulálok. Ez minden?

– Kötél volt a nyakán.

– Mint rendesen. Azzal fojtották ugyanis a mocsárba. Úgy látszik, azóta sem tud megszabadulni tőle. Viseli, mint maguk a becsületrendet.

– Bocsánat – mondtam –, az francia kitüntetés.

– Biztos Angliában is van valami, amit ünnepnapokon magukra vesznek, nem?

– Általában a nagykabátunkat. Legalábbis hidegebb időben.

Felmordult, mint egy sebzett elefánt.

– Van még valami?

– A viking nekem esett.

Hosszas csend támadt, hallottam nehézkes, fújtató lélegzését.

– Mondja még egyszer.

– A viking megtámadott.

– Biztos benne, hogy tudja, mit beszél, Mr. Lawrence?

– Békát akartam fogni a mocsár partján, amikor a viking rám támadt. Volt nála egy görbe, rozsdás kés, egy rozsdás balta…

– Honnan tudja, hogy rozsdás?

– Megfigyeltem. Emellett nyilvánvalóan a mocsár aljáról hozta magával. A vas pedig vízben rozsdásodik. Sosem hallott még róla?

– De hallottam – mondta szomorúan. – Remélem, elvette tőle?

– Megpróbáltam, de nem ment. A kést magával vitte a mocsárba, a baltát vagy micsodát viszont elhajította. Meg kellene nézni.

– Most? Éjszaka három órakor?

– Várjon! Van még valami más is.

– Még egy viking?

– Nem. A másik egy közönséges hulla.

– Egy hulla. Aha. És hol van?

– Hol lenne? Természetesen egy fán.

– Egy fán. Egy hulla. És mit csinál?

– Néz lefelé, és amikor utoljára láttam, folyt a vére.

Ismét szünet következett, majd amikor megszólalt, ha lehet, még jegesebb volt a hangja, mint korábban.

– Nézze, Mr. Lawrence, ön brit állampolgár, és én tudom, mit kíván a hagyományos, norvég vendégszeretet. Ha nem tudnám, fél óra múlva itt ülne a sitten telefonbetyárkodásért, a rendőrség zaklatásáért, zsebtolvajlásért…

– Hogyhogy zsebtolvajlásért?

– Azt csak bízza ránk. Most pedig…

– Egy pillanat, felügyelő. Ismer egy húsz év körüli vörös hajú legényt, aki éjszaka szokott kerékpározni a mocsár körül?

– Ragnar Rypdalt? A régészeknél dolgozik. Mi az ördög van vele?

– Az ő hullája van a fán. Mielőtt megölték volna, kétszer is rám durrantott a vadászpuskájával. Most pedig jó éjszakát. Én

figyelmeztettem!

Valamit még kiáltozott, de letettem a kagylót.

– Eredmény? – tette fel a teljesen felesleges kérdést Frank Huckabee.

– Egyelőre hülyének néznek – mondtam az igazságnak megfelelően. – Tehát velem jönnek?

Húsz perc múlva úton voltunk a mocsár felé.

11.

Langyos köd ülte meg a tájat, ahogy az ingovány felé közeledtünk.

– Éppen ilyen idő volt akkor is – szólalt meg Nguyen Nam Phong –, amikor megpillantottam a vörös sárkányt.

Linda Östergaard megtorpant.

– Micsodát?

– A vörös sárkányt.

– Az mi?

– Ó, a vörös sárkány nagyon gonosz. Forrásokban lakik, és nem ad vizet. Miatta van az aszály.

– Azt mondja, hogy látta?

– Egy ehhez hasonlóan ködös hajnalon… Éppen kígyót akartam fogni, amikor találkoztam vele.

– Repült? – érdeklődött Huckabee.

– Egy rizsföld szélén gubbasztott, és… alighanem áldozatra várt. Ha észrevesz, megöl. Senkinek sem szabad élve maradnia, aki megpillantja a sárkányt.

– Maga mégis megúszta, professzor.

– Túljártam az eszén. Ahogy félrelibbent a köd, és én megláttam, képzelhetik, hogy megrémültem. Fiatalember voltam még, és egyszerre csak rájöttem, hogy ütött az utolsó órám.

– Erre maga?

– Először el akartam menekülni, aztán rájöttem, hogy hiába is futnék, utolérne. Egy sárkány elől nem lehet lelépni. Gondoltam egyet, és beleereszkedtem a csatornába, amely a rizsföldekre vezeti a vizet.

– Ravasz ötlet – dünnyögte Milkis professzor. – Már olvastam valahol. Nyilván szerzett egy bambuszcsövet, kidugta a víz felszínére, és azon szedte a levegőt. Nguyen Nam Phong megrázta a fejét.

– Ha lett volna bambuszcső, talán így teszek. Csakhogy egy árva bambusz sem volt a közelemben.

Volt viszont tavirózsa, akkora levelekkel, mint egy-egy kocsikerék. Beleereszkedtem a vízbe, és egyszerűen a fejemre húztam két levelet

– Meddig dekkolt a vízben?

– Egy örökkévalóságig. Amikor végre megjött a hajnal, és elfújta a ködöt, a sárkány kegyeskedett elrepülni. Úgy eltűnt, hogy észre sem vettem. Az egyik pillanatban még ott volt, a másikban már csak hűlt helyét láttam. Kimásztam a tavirózsa levelei alól, és futottam, ahogy

bírtam. Később persze senki sem hitte el a történetemet. Mindenki meg volt győződve róla, hogy túl sok rizspálinkát ittam előző este.

A köd egyre sűrűbb lett, mintha vietnami rizsföldek közelében jártunk volna. Linda Östergaard közelebb húzódott hozzám.

– Messze van még?

Felvillantottam az elemlámpám, de csak alaktalan ködfoltokat láttam gomolyogni a fényben. Mintha távolból, egészen messziről közeledő gépkocsi motorzaját hallottam volna.

Milkis professzor hallgatott, Nguyen Nam Phong komoran maga elé bámult, mintha vissza akarná idézni emlékezetébe azt az éjszakát, amikor a vörös sárkány ott gubbasztott a rizsföldek szélén, Linda belekapaszkodott a karomba, egyedül Frank Huckabee lépkedett hetykén, tarkójára tolt kalapjában, csípőre tett kézzel.

– Hát… itt aligha fogunk vikinget látni – mondta, és csettintett a nyelvével. – Legfeljebb a saját árnyékunkat.

Nguyen Nam Phong felemelte a fejét.

– Hamarosan feloszlik a köd.

– Honnan veszi?

– Hallják?

Természetesen nem hallottunk semmit. Minden erőmet megfeszítve füleltem, miközben szemrehányással halmoztam el magam, amiért évek óta nem tartózkodtam már hosszabb ideig Keleten. Bezzeg távol-keleti éveim alatt meghallottam a köd hangját, s a szél zizegéséből is tudtam olvasni.

– A szél elkergeti a ködöt – mondta Nguyen Nam Phong. – A levegő kitisztul. A köd tovaszáll, s alatta ott marad a bűn, a vér, a halál…

Tompán és baljósan csengett a hangja. Frank Huckabee meghökkenve nézett rá.

– Nem is tudtam, hogy ön költő, professzor.

– Csak idéztem egy régi, konfuciánus versből. Amikor Kínában tanultam, akkor került a kezembe. Hallják?

Mintha apró homokszemcsék súrlódtak volna egymáshoz. Az ágak halk sírásba kezdtek, s a lágy szellő megsimogatta az arcunkat.

Néhány másodperc múlva úgy eltűnt a köd, mint forró kávéban a kockacukor. A fák meztelenül, védtelenül álltak; lombjaik között furcsán elnyúló köd pamacsok úsztak a mocsár felé.

– Ez ellentmond a természeti törvényeknek – morogta Huckabee. Mintha egy árnyalattal sápadtabb lett volna az arca. – Nézzék a ködöt! Nem a mocsár felől jön; hanem a mocsár felé húzódik vissza!

Nguyen Nam Phong megvonta a vállát.

– Mit tudunk a természet törvényeiről, Mr. Huckabee? Hiszen még a békák életét sem ismerjük eléggé.

– Hát nem – helyeselt egyre közelebb húzódva hozzám Linda.

– Például itt van ez a násztánc. Azt hisszük, hogy a hímek a nőstényeknek táncolnak, pedig lehet, hogy egészen más az oka. Lehet, hogy valóban a hold vonzza őket.

Frank Huckabee összetette a kezét, és könyörögve nézett ránk.

– Jézusom, csak nem azért jöttünk ide hajnalok hajnalán, hogy a norvég varangyok násztáncáról vitatkozzunk? Inkább azt mutassa meg, hol találkozott a vikinggel!

Igyekeztem megtalálni az ösvényt, amely az ingovány partjához vezet. Néhány tétova lépés után rá is bukkantam.

– Látják? Ezen az utacskán értem a mocsár partjára.

Milkis professzor megtapogatta a térdét, és fájdalmasan felszisszent.

– Az ördögbe is! A reumám.

Még csak ez hiányzott! Huckabee a hóna alá nyúlt, és intett Nguyen Nam Phongnak, hogy segítsen. Egyesült erővel tartották, miközben rám néztek, hogy most mi legyen.

A helyzetet maga Milkis professzor oldotta meg.

– Maguk csak menjenek – intett nagyvonalúan, miközben lecsusszant egy bokor mellé. – Megvárom magukat.

– Meg fog fázni – nyugtalankodott Huckabee.

– Ugyan már, kedves Frank – mosolygott Milkis. – Tudja, hány éjszakát töltöttem már zuhogó esőben, jeges szélben, rovarokra vagy madarakra lesve?

Egyszerre csak az az érzésem támadt, hogy talán mégsem kellett volna magammal hoznom őket.

– Menjenek már, az ördögbe is! – elégedetlenkedett a professzor. – Nézzék meg azt a vikinget, és jöjjenek vissza! Én addig majd tanulmányozom a szabad természetet. Higgyék el, nincs szebb az éjszakai erdőnél.

Így gondoltam én is. Csakhogy merőben más a helyzet, ha egy halott viking is ott kószál a fák között, nyakában a kötéllel, amellyel annak idején megfojtották.

Előhúztam zsebemből a revolveremet, és a kezébe nyomtam.

– Tud vele bánni?

– Na, ne vicceljen – mosolygott. – Tengerésztiszt voltam a háborúban.

– Akkor fogja! Ha valami gyanúsat…

– Menjenek már!

Elindultunk az ösvényen. Néhány lépés után megszaporodtak a ködfoltok, s ahogy a talaj lágyulni kezdett a talpunk alatt, ismét beborított bennünket a pára.

Valami halkan kattant a hátam mögött.

Hátrafordultam: Nguyen Nam Phong állt mögöttem hosszú pengéjű, csillogó késsel.

– A biztonság kedvéért – mondta.

Valami csobbant a mocsárban, alig néhány méternyire tőlünk.

Linda a karomba markolt.

– Mi ez?

Mindenesetre megnyugtató volt, hogy Nguyen Nam Phongnak legalább van egy kése. Én is nyugodtabbnak éreztem volna magam, ha kezemben a 38-asom.

– Merre van… az a fa…?

Éppen válaszolni akartam, amikor valaki nevetni kezdett a köd mögött. Reszelős, rosszindulatú nevetéssel.

A csobbanások megszaporodtak, mintha valaki vidáman lubickolt volna az iszapban.

– Jézusom! – suttogta Linda. – Menjünk innen, Mr. Lawrence! Én nem vagyok gyáva, de ez…

Ismét felhangzott a nevetés. Aztán erőteljes légáramlat támadt, amely rövid időre ellebbentette előlünk a ködöt.

Linda felsikoltott, Huckabee halkan füttyentett egyet, Nguyen Nam Phong kezében megremegett a bicska. Néhány lépésnyire tőlünk, derékig elmerülve az iszapban, fekete képű férfi állt, rosszindulatúan csillogó szemekkel. Egyik kezében kést tartott, azt a bizonyos rozsdás, görbe, tőrszerű valamit, amit már korábban is láttam nála, másik kezével Linda Östergaardra mutatott.

– Harald… död…

Felvinnyogott, aztán visszasüllyedt a mocsárba. A ködfelhők felcsaptak ránk, és beborítottak bennünket.

12.

– Úristen! – suttogta Linda. – Én mindjárt rosszul leszek. Soha, de soha nem merek kijönni ide… Uram Jézus, ugye csak álmodom?

– Az a valami a nyakán…? – motyogta Huckabee, és a mocsárra mutatott.

– A kötél. Azzal fojtották meg.

– Kicsoda?

– Bizonyos Szőrösnadrágú Harald. Egy viking király.

– Nem tudja, miért?

– Egyelőre nem.

– Mint a sárkány – bólintott Nguyen Nam Phong, Nem láttam rajta, hogy különösebben megrázta volna a viking felbukkanása. – Éppen mint a sárkány Csak jött, aztán eltűnt a semmiben…

– Gyerünk – mondtam, és megfordultam. – Nézzük meg a fickót a fán!

Lassan haladtam, nehogy eltévesszem az utat. Közben visszapergettem magamban az eseményeket. Itt álltam, amikor a fickó felemelte a tőrét… itt bukkant fel a bokrok között… Ott hever valahol a kerékpár, ott a hátizsákom… Tettem néhány lépést aztán

megtorpantam. Lenéztem a földre. Vércseppeket láttam, majd kissé távolabb egy egészen rendes megalvadt vértócsát.

– Kedves Miss Östergaard, arra kérem, hogy ne rémüljön meg. Éppen az alatt a fa alatt állunk, amelyen…

A hajnal első sugarai felvillantak a keleti égbolton. Mintha óriási reflektorokkal pásztázta volna valaki az ingovány beláthatatlan távolságban fekvő túlsó partját.

A mocsár felől ismét feltámadt a lágy, hajnali szél,

mely korábban már egyszer elfújta a ködöt. Lábunk

mellett zizegni kezdtek a széles levelű fűcsomók. A fán nyugvó ködpamacsok lecsúsztak a levelekről, és a vidáman integető ágak közül felröppentek a levegőbe.

Éreztem, hogy megint az arcomba cseppen valami.

Hiába erőltettem a szemem: ott, ahol korábban a vörös hajú legény holttestét véltem felfedezni, most szürke, elnyújtott formájú ködfelhő ült. Mintha a halott változott volna köddé.

A ködön újra áttört egy forró csepp, és a homlokomra esett.

Linda rám nézett, és élesen felsikoltott.

– Jézusom! Maga vérzik!

Frank Huckabee hozzám ugrott, és átkarolta a vállam.

– Megsebesült, Mr. Lawrence?

Csak a fejemmel intettem, hogy nem. A hosszú, szürke felhőpamacs gondolt egyet, és kiröppent az ágak közül.

Frank megköszörülte a torkát, és suta mozdulatot tett a kezével.

– Ha ez friss vér… akkor… ez…

Tovább nem folytathatta, mert Linda Östergaard újabb sikoltása belé fojtotta a szót.

A lány felnézett a felhőtől megszabadult ágra. Aztán addig sikoltozott és vergődött a karjaim között, amíg alaposan meg nem ráztam.

– Csillapodjon, Linda! És ami a fő, maradjon csendben!

Az ingoványban a norvég mocsári varangyok harsány énekszóval köszöntötték a beköszöntő hajnalt.

Mi pedig szó nélkül, halálra vált arccal bámultunk fel a fölöttünk magasodó fa ágai közé, ahol a várakozással ellentétben nem a vörös hajú legény holtteste nézett velünk farkasszemet, hanem egy friss hulla, melynek átvágott nyakából sűrű, fekete vércseppek hullottak a fűre.

Egy szeplős arcú, szőke hajú, fiatal lány hullája.

13.

Linda kitépte magát a kezemből, és rohanni kezdett egyenesen a mocsár felé. Frank habozás nélkül utánavetette magát. Hallottam, hogy közvetlenül a nádas szélén elkapja, és halkan, meggyőzően beszél hozzá, mint megrémült gyerekhez szokás. A békák várakozva

elhallgattak.

Csípőre tettem a kezem, és felnéztem a fára. Nguyen Nam Phong kezében a bicskával úgy forgott körbe, mintha minden pillanatban támadást várna valamelyik bokor mögül. – Ez nem sárkány! – morogta. – Ezek gonosz, nagyon gonosz emberek!

Tölcsért csináltam a kezemből, és a mocsár felé kiáltottam.

– Linda, Mr. Huckabee, vissza!

Valahonnan messziről, talán a mocsár közepéről kárörvendő nevetést hozott felém a szél.

14.

Nguyen Nam Phonggal a nyomomban átcsörtettem a magasra nőtt aljnövényzeten, s ugyanabban a pillanatban vettem észre 38-asomat a füvön, amikor az első napsugár lila palástot terített az erdő fölé.

Éppen megdöbbenve lehajoltam volna érte, amikor egy hang, méghozzá kemény, parancsoláshoz szokott hang rám szólt a bokrok mögül.

– Hagyja csak ott a stukkerját, barátom! És tegye fel a kezét!

Tapasztalatból tudom, hogy ilyenkor a legbölcsebb dolog engedelmeskedni.

15.

Felemeltem a karom, és a hang irányába fordultam.

Szőke, lenyalt hajú, vékony férfi furakodott ki a tüskés bokrok mögül. Mögötte egy pocakosabb kisebb, aztán egy forradásos képű legény.

Nguyen Nam Phong mozdult volna, de a hosszú kezében megcsillant egy jókora stukker, alighanem egy 45-ös Magnum csöve.

– Csattantsa csak be azt a bicskát, jó?

Nguyen Nam Phong mosolygott, és becsattantotta.

– Most pedig megkérem, hogy szép nyugodtan dobja ide. De semmi trükk, oké?

Nguyen Nam Phong tovább mosolygott, és engedelmeskedett.

A szőke elkapta, szétterpesztette a lábát, és fürkésző szemekkel vizslatott bennünket.

– Egy kis éjszakai kirándulás, nemdebár?

– Valami olyasmi – bólintottam.

– Például mire kíváncsiak errefelé? – kérdezte, miközben tűnődve bámult a képembe, mintha megpróbálna visszaemlékezni, hol is láthatott már.

– Például a norvégiai mocsári varangyokra – mondtam.

– Ragyogó – bólintott. – Késsel és egy 38-as Smith and Wessonnal? Régen tanultam biológiát, de úgy rémlik, hogy nem ezek a békafogás klasszikus eszközei. Vagy tévednék?

– Hát… őszintén szólva, valóban nem ezekkel akartunk békát fogni. Sőt, hogy még őszintébb legyek, egyáltalán nem is akartunk

békát fogni.

Elismerően biccentett.

– Nocsak. Tehát, megismétlem a kérdést: mit keresnek itt éjszaka, a mocsár partján?

Ekkor már nagyjából tisztában voltam vele, kihez van szerencsém. Bár személyesen még soha nem találkoztunk, a modora mindent elárult.

– Leslie L. Lawrence vagyok – mondtam. – Én beszéltem magával telefonon.

Nem omlott a lábamhoz, és nem kért remegő hangon bocsánatot, hogy nem ismert fel azonnal. Sőt még csak azt sem mondta, hogy leereszthetem a kezem. Ehelyett odasétált a revolveremhez, zsebre rakta, és fürkészve nézett rám.

– Még mindig nem kaptam rá választ, hogy mit keresnek itt éjszaka, a mocsár partján.

– Ha nem tévedek, ön Gudmundur Gulbrandsen felügyelő.

Válasz helyett elgondolkodott, kihúzta a pisztolyomat a zsebéből, beleszagolt a csövébe, csalódottan fintorgott, aztán felém dobta.

– Kapja el!

Elkaptam, és most én vágtam zsebre.

– Leereszthetjük a kezünket?

– Eresszék.

Nem volt szimpatikus, annyit mondhatok. Mintha huszonnégy karátos nagyképűségből kalapálták volna Gulbrandsen megsimogatta gyérülő, szőke haját, s tűnődve a mocsár felé nézett. A békák vadul brekegtek; talán az eltűnt hold helyett a felkelő napot üdvözölték.

Mivel Frank és Linda még mindig nem bukkantak elő, és Milkis sem bicegett oda hozzánk, kénytelen voltam erélyes hangot használni.

– Ide figyeljen, felügyelő! Két kollégám pár perccel ezelőtt eltűnt.

– A kocsiban ülnek – mondta tömören.

– Hogy kerültek oda? – bámult rá Nguyen Nam Phong.

– Úgy, hogy beültettem őket. Nos, nem akar valamit elmesélni nekünk, Mr. Lawrence?

Valahogy nem így képzeltem el első beszélgetésünket. A köpcös, kecskeszakállú férfi megvakarta piros képét, a sebhelyes legény egy fa kérgét bámulta elmerülve, míg Gulbrandsen tiszta kék szeme úszott az iránt tanúsított jóindulatban és türelemben.

A mindent elöntő nappali fény már-már számomra valószínűtlenné tette az éjszaka történteket.

– Azt állította, hogy látta a vikinget – segített. Kötéllel a nyakán. Így van?

– Így.

– Aztán?

– Említettem már, hogy megtámadott. Nézze az arcom és a

nyakam. Tele van sebhellyel.

Csak nézett rám, rezzenéstelen kék szemével.

– Az még nem bizonyít semmit. Beeshetett a bokrok közé is.

– De nem estem be! Azaz…

– Azaz?

– Egyszer tényleg beestem, amikor megtámadott. Az is igaz, hogy a bokrok megszurkáltak, de…

– Honnan tudja, hogy a viking támadta meg magát?

– A Rozmár portásától.

– Azt mondta a telefonba, hogy egy vörös hajú legény magára lőtt, igaz?

– Igaz.

– Nos, az ön leírása szerint az illető Ragnar Rypdal, és a régészeknél dolgozik. Nem tudja, hova lett a puskája?

– Itt lóg valahol egy faágon…

– Nem baj, majd később megkeressük. A kerékpár?

– Azt is itt hagytam valahol a hátizsákommal együtt.

– Azt is megnézzük. Előbb azonban Ragnar Rypdalra vetünk néhány pillantást. Ön szerint melyik ágon üldögél?

Rájöttem, hogy alighanem sikerült bedolgozni magam egy jó mélyre ásott csapdába. Már megint olyan ügybe keveredtem, amihez semmi közöm… Uramisten, miért mindig ott történik valami, ahol én járok?!

– Van egy kis probléma, felügyelő. Az a helyzet ugyanis…

– Igen?

– Hogy én valóban láttam Ragnar Rypdal holttestét. Valóban fenn volt egy ágon, és valóban… elvágták a torkát…

– Kicsoda?

– Bizonyára a viking.

– Aztán feltette a fára?

– Nem tudom, hogy a vikingek mit szoktak csinálni a megölt ellenség holttestével.

– Hát fára nem rakták őket, az biztos! De azért csak folytassa!

– Szóval… amikor megláttam a holttestet a fán, nem nyúltam hozzá.

– Látja, ezt bölcsen tette.

– Visszasiettem a szállóba, és összeszedtem néhány kollégát.

– Miért?

– Hogy meggyőződjünk róla, valóban a fán van-e a holttest. Hiszen maga nem hitt nekem!

Megvakarta az orra végét, és rutinszerűen megsimította a haját.

– Megtalálták végül is Ragnar Rypdal hulláját, vagy sem?

Kénytelen voltam nemet inteni.

– Hát azt nem, de… láttuk a vikinget. Ismét láttuk, és hallottuk is.

– Csakugyan? Ki az a mi?

– Mind a négyen, akik kijöttünk ide, illetve nem négyen, hanem öten.

– Tehát azt sem tudja, hányan voltak?

– Dehogynem tudom, csak… erről majd később.

Szóval, Miss Östergaard, Mr. Frank Huckabee, Mr. Nguyen Nam Phong és én. Négyen láttuk a vikinget.

– Remélem, most nem támadta meg önöket?

– Nem. Csak… kiáltozott.

– Mit, ha szabad kérdeznem?

– Egy nevet. Valami Haraldét. Aztán egy-két szófoszlányt. Valami olyasmit, hogy död vagy tod, ami esetleg annyit jelenthet, hogy Harald megölette

– Tudja, ki az a Harald?

– Most már tudom. Szőrösnadrágú Harald.

– Honnan tudja?

– A Rozmár portásától.

Gulbrandsen megnyomkodta a szemét, és Nguyen Nam Phonghoz fordult.

– Professzor úr, ön valóban itt volt mindvégig Mr. Lawrence mellett?

– Itt – bólintott Nguyen Nam Phong.

– Látta a vikinget?

– Láttam.

– Milyen volt?

– Ronda. Bizonyos értelemben hasonlított a vörös sárkányra.

– Mi az a vörös sárkány?

– Egyszer… de ezt már elmeséltem Mr. Lawrence-nek.

– Nekem is mesélje el!

– Nos, jó. Még ifjú koromban, odahaza Vietnamban, egy ködös hajnalon megpillantottam a vörös sárkányt. Befeküdtem a rizsföldeket tápláló csatorna vizébe, és a fejemre húztam néhány tavirózsa levelet, nehogy észrevegyen. Mert ha észrevett volna, megöl. Megvártam, amíg feljön a nap, akkor a sárkány elrepült. Így volt.

Gulbrandsen biccentett.

– Köszönöm, professzor úr. Van valami észrevétele, Mr. Lawrence?

– Egyelőre nincs! – mondtam komoran.

– Akkor talán menjünk tovább! Mintha az előbb azt mondta volna Mr. Lawrence, hogy nemcsak négyen jöttek ki ide a mocsárhoz, így van?

– Milkis professzor is velünk volt.

– Ő most hol van?

– Valahol egy bokor alján.

Meghökkenve kapta fel a fejét; a kövér, piros képű férfi riadtan

bámult rám; a sebhelyes legény pedig abbahagyta a fakéreg kapirgálását.

– Mit mond?

– Milkis professzor velünk jött, de nem bírták az ízületei. Leült egy bokor mellé, kezébe adtam a revolveremet, és megkértem, hogy ott várjon ránk, amíg mi a hullát keressük.

– Megtalálták?

– Sajnos megzavart bennünket a viking. Nyakig állt a mocsárban, és nevetett. Kénytelenek voltunk rá figyelni. Amíg csak el nem tűnt az iszapban. Ekkor visszafordultunk, és megkerestük a fát.

– Kezd izgalmas lenni a dolog.

– Felnéztem arra az ágra, amelyen az éjszaka Rypdal holttestét láttam…

– És mit látott most?

– Először is egy jó nagy ködfelhőt. Aztán valami csepegni kezdett az arcomba. Lenéztem a fűre: csurom vér volt körös-körül minden.

A fickó, aki a fakérget kapirgálta, elröhögte magát.

– Mr. Lawrence – mondta szinte gyengéden. – Önnek tudnia kell, hogy… azóta, mióta ön először megpillantotta az állítólagos Ragnar Rypdal állítólagos holttestét a fán, az állítólagos hulla állítólagos vérének a valóságban már rég meg kellett volna alvadnia! – Keményre váltott a hangja, mint a kockakő az utcán. – Ne akarja bemesélni nekem, hogy Rypdal hullájának soha nem alvad meg a vére!

– A hulla, amelyet az ágon találtunk, nem Ragnar Rypdal hullája volt.

– Nocsak. – mondta meghökkenve. – Hát kié?

– Egy szeplős, szőke lányé.

Gulbrandsen hirtelen átlépte a köztünk lévő távolságot, megfogta a kezem, és a másik kettőhöz húzott.

– Ismerkedjenek össze. Ő Frankfather professzor, Knutsen professzor rejtélyes halála óta a régészeti kutatások vezetője. Ő pedig a balkezem, Geir Bakke őrmester. Frankfather professzor kitűnően ismeri Ragnar Rypdalt. Kérem, Mr. Lawrence, vezessen a fához. Úgysem voltam még faágon ülő hullanézőben.

Leplezetlen és maró gúny áradt a torkából. Mit tehettem volna? Szó nélkül megfordultam, elindultam a fa felé.

16.

Alig lehetett már csak tíz-húsz méter a távolság, amely a fától elválasztott bennünket, amikor megtorpantam. A nap vörös korongja éppen ebben a pillanatban bújt ki a mocsár mögül. A békák iszonyú, egetverő hallelujába kezdtek. Úgy éreztem magam, mintha ősi, pogány szertartás résztvevője lennék. Talán a Stonehenge építői érezhették ugyanezt az elragadtatott ekszátzist a napfelkelte láttán.

Szívem megtelt ünnepi áhítattal. Csak akkor fordítottam a fa felé a

fejem, amikor Gulbrandsen felügyelő száraz hangja belevakkantott a békák kórusába.

– Nos?

Kinyújtottam a karom.

– Ott. Az a fa!

– Igen. Pontosan az – bólogatott mellettem Nguyen Nam Phong.

A másik három egyszerre ernyőzte szeme fölé a kezét.

– Nem látok semmit – morogta Frankfather. – Éppen szembesüt a nap.

Bakke őrmester felvonta a vállát, morgott valamit és elindult előre. Frankfather megcsóválta a fejét.

– Maga komolyan azt hiszi, Mr. Lawrence… Soha nem tudtam meg, mit akart kérdezni. Ebben a szempillantásban ugyanis felharsant a fa alól

Geir Bakke rémült kiáltása.

– A Jézus Krisztusát, uraim! Jöjjenek gyorsan! Éreztem, hogy a békák éneke megborzongatja a bőröm. Mintha titkos fenyegetés áradt volna kórusukból.

Meglódultunk, és néhány másodperc múlva a fa alatt kötöttünk ki.

Bakke őrmester arcán szinte égni látszottak a Forradások. Remegett a karja, ahogy az ágak közé mutatott.

– Ott, uraim! Ott!

Mindenki felemelte a fejét, csak én nem. Mivel úgyis tudtam, mi van az ágon, jobbnak láttam szemrevételezni a nyomokat. Lábnyom volt bőven, az igaz csakhogy ki tudta volna kiválogatni, melyik a vikingé. A fűcsomók között tekintélyes vértócsák sötétlettek. Erről jutott eszembe, hogy magam is inkább henteshez hasonlíthatok, mint egy szerény békakutatóhoz

Akkor kaptam csak fel a fejem, amikor éreztem hogy valamennyien engem néznek.

Az ágra pislantottam, aztán rémült kiáltás hagyta el az ajkam.

A faágon ugyanis, amelyen először a vörös hajú legény hulláját pillantottam meg, majd a szőke szép szeplős lányét, most Milkis professzor "ült", tágra meredt, üveges szemekkel, fülétől füléig vágott torokkal.

Egy légy dongott a fülem mellett, majd az arcomra szállt.

17.

– Úristen! – hallottam saját, rémült hangomat. – Ez Milkis… De hova lett a lány?

– Nem tudja? – kérdezte Gulbrandsen érdesen

– Honnan tudnám?

Ekkor értettem meg, hogy túlságosan is komolyra fordult a dolog. Nem mintha azok számára, akiket meggyilkoltak, már eddig is nem lett volna elég komoly, csakhogy ettől a pillanattól kezdve alig hanem

én kerültem az események középpontjába.

– Ismer egy bizonyos Helga Lynggardot?

– Honnan a fenéből ismerném? Hiszen csak tegnap reggel érkeztem Kristiansandba.

– Előtte hol tartózkodott?

– Oslóban.

– Hány napig?

– Hétfőn érkeztem Londonból.

– Eszerint három napig. Ennyi idő alatt bárkivel megismerkedhetett. Mr. Frankfather… Mikor is jött meg Helga?

– Tegnap reggel.

Feszültem figyeltem, de nemigen értettem, miről beszélnek. Mindazonáltal jeges hullámok futkároztak a hátamon.

– Megtudhatnám én is, miről van szó? – kérdeztem gyanakodva.

– Semmi különösről – dünnyögte a felügyelő. – Azon elmélkedem, hogy Frankfather professzor egyik közeli munkatársa, bizonyos Helga Lynggard is tegnap érkezett az oslói géppel, de sajnálatos módon, mielőtt a professzor szót válthatott volna vele, nyomtalanul eltűnt. Szőke volt, huszonhárom éves, enyhén szeplős… Ön kint volt a repülőtéren, professzor úr?

– Természetesen. Winther-Larsent, az alapítvány megbízottját vártam.

– Hm. Ki érkezett még azzal a géppel, úgy értem, hogy az ismerősei közül?

– Hát… Helga Lynggard.

– Egyedül jött?

Frankfather rám nézett, bocsánatkérő, furcsa grimasszal az arcán.

– Meg kell bocsátania, Mr. Lawrence, de…

Összehúztam a szemem. Minden izmom megfeszült, mint az ugrásra kész nagymacskáké.

– Megbocsátani? Miért?

– Hát… az a helyzet, Mr. Lawrence, hogy Helga Lynggard önnel együtt érkezett.

– Velem? Hogy a fenébe…

– Mr. Lawrence, bármennyire is kínos… ön a kezében tartotta Helga táskáját. Aztán odakísérte egy autóbuszhoz, felsegítette, feladta neki a táskát, és integetett utána. Éppen, mint…

– Mint? – kérdezte gyorsan Gulbrandsen felügyelő.

– Hát… mint régi barátnak vagy jó ismerősnél szokott az ember.

Hosszú, kínos csend ereszkedett ránk. Megpróbáltam felmérni, milyen helyzetben vagyok. Több módszerrel is próbálkoztam, de mindegyre csak ott lyukadtam ki, hogy nagyon rosszban.

– Nos? Mi a véleménye, Mr. Lawrence? – tudakozódott Gulbrandsen.

– A gépen ismerkedtünk meg. Egymás mellet ültünk ugyanis.

– Micsoda véletlen!

– Pedig az. A hölgy volt olyan szíves és felajánlotta a kaviáradagját. Én megköszöntem, megettem, aztán úgy folytatódott minden, ahogy ilyenkor szokás. Váltottunk néhány közömbös szót. Az időjárásról leginkább.

– Más egyébről nem?

– Nem emlékszem. Még a nevét sem kérdezte meg. A kisasszony azután… alighanem rejtvényt fejj tett. Én pedig egy cikket olvastam.

– Miről, ha szabad kérdeznem?

– A mocsári varangyokról. Egészen belemélyedtem, és csak akkor hagytam abba, amikor leszálláshoz készülődtünk.

– Többé nem is beszélt a hölggyel?

– De beszéltem. Futólag. A kijáratnál. Annyira közömbös volt számomra, hogy meg sem figyeltem az arcát.

– Miről beszéltek, ha szabad kérdeznem?

– Ismét véletlenül kerültünk egymás mellé. Jó munkát és kellemes norvégiai tartózkodást kívánt.

Azután úgy éreztem, hogy segítenem kell feladni a

csomagját az autóbuszra.

– De maga integetett is!

– Na és? Nincs jelentősége. Észre sem vettem.

– Hm. Tudja, mit keresett Helga Lynggard Oslóban?

– Honnan a pokolból tudnám? Hiszen azt sem tudtam, hogy így hívják!

– Oké. Mr. Frankfather… elmondaná kérem, Mr. Lawrence-nek Helga Lynggard sztoriját?

– Most?

– Kérem.

– Helga… öööö… néhány nappal ezelőtt Oslóba utazott, hogy egy angollal térjen vissza. Volt vele bizonyos ügyünk ugyanis.

Gyorsvonati sebességgel kergették egymást fejemben a gondolatok. Mi köze lehet Helga Lynggard Oslóba utazásához a vikingnek, és főleg nekem?

– Folytassa, professzor – sürgette Gulbrandsen. Aggódva pillantott a körülöttünk csapongó és egyre

szaporodó légycsapatra.

– Helga Lynggard, expedíciónk technikusa Oslóba repült. Rypdal ki is volt borulva tőle.

– Együtt jártak talán? – kérdezte közömbösen Gulbrandsen.

Frankfather megsimogatta gömbölyű kis pocakját.

– Hát, ahogy a mai fiatalok szoktak. Volt, amikor együtt is laktak vagy mi a fene.

– Értem.

– Helga korábban feleségül akart menni Ragnar Rypdalhoz.

Nem tudtam volna megmondani, miért, de valami azt súgta, hogy jó lesz vigyáznom.

– Ezen a nyáron azonban már nem akart. Ragnar dühöngött is miatta. Könyörgött Helgának, és meg is fenyegette. Hogy belefojtja a mocsárba azzal a fickóval együtt.

– Mikor kezdődött a dolog azzal a másik férfival – kérdezte a felügyelő, miközben pillanatra sem vette le rólam a szemét.

– Miután Helga visszatért Angliából.

– Mit keresett Helga Angliában, professzor?

– Elküldtük tanulmányútra. Londonba. Amikor visszajött, kiadta Ragnar útját.

– Miért, nem tudja?

– Hát… azt mondta, hogy beleszeretett egy angolba. Alighanem egy biológusba. Azt mondta, hogy azóta rá sem tud nézni Ragnarra. Fűnek-fának dicsekedett vele, hogy az angol rövidesen érte jön, és összeházasodnak. Londonban fognak élni, mert az angol ott tanít az egyetemen.

– Apropó, Mr. Lawrence – szakította félbe könnyedén Gulbrandsen. – Mi is az Ön foglalkozása?

– Biológus… többek között.

– Hogyhogy többek között?

– Keleti kultúrákkal is foglalkozom. A keleti nyelvek szakértőjének tartanak.

– De biológus is, igaz?

– Az előbb mondtam.

– Hallottam, Mr. Lawrence. És ha szabad kérdeztem, bizonyára meg is osztja tudását az ifjúsággal?

– Arra céloz, hogy tanítok-e?

– Például.

– Természetesen igen.

– Mit tanít, Mr. Lawrence?

– Keleti nyelveket. De önt aligha ez érdekli, ha jól sejtem.

– Engem minden érdekel – mondta öntelten. Ámbár kénytelen vagyok bevallani önnek, hogy valóban jobban érdekel, tanít-e biológiát is?

– Tanítok.

– Hm. Kezd egyre cifrábbá válni a dolog. Talán tanította Helgát is, Mr. Lawrence?

– Nem. Nem tanítottam.

– Miért olyan biztos ebben?

– Mert minden tanítványomat ismerem.

– De azért megtörténhet, hogy idők múltával valamelyik tanítványának a képe elhomályosul ön előtt? Igaz?

Szánalmas volt, ahogy megpróbált csőbe húzni, szánalmas, de nem veszélytelen.

– Ide figyeljen, felügyelő – nyeltem egy nagyot. – Játsszunk nyílt kártyákkal, rendben?

– Én eddig is azokkal játszottam. Vagy más a véleménye?

Megsimította a haját, és mosolyogva félrehajtotta a fejét; Gondolom, nagyon meg lehetett elégedve önmagával. A zseniális zsaru, aki játszik a bűnössel, mint kutya a rágócsonttal.

– Nincs véleményem. Csak igazság van. Ez pedig a következő: nincs szerencsém ismerni Helga Lynggardot, és nem is volt. Ami köztünk történt, azt nem nevezném ismeretségnek. Pár szót váltottunk az Oslóból Kristiansandba tartó repülőgépen. Nekem adta a kaviárját, én pedig hálából felsegítettem egy autóbuszra. Ennyi az egész. Londonban nem ismertem, soha nem beszéltem vele, és feltehetően nem is láttam. Ha veszi a fáradságot és utánaérdeklődik, angol kollégái felderítik Helga Lynggard minden lépését. Azonkívül fel szeretném hívni a figyelmét arra az el nem hanyagolható tényre, hogy Anglia nagy ország, és nemcsak egyetlen biológusa van.

– Köszönöm a figyelmeztetést, Mr. Lawrence, bár eddig is voltak bizonyos elképzeléseim Anglia nagyságát illetően.

Frankfather hallgatott, Gulbrandsen is hallgatott, így aztán nem kellett a szavukba vágnom, hogy átvegyem a beszéd stafétabotját.

– Miután tisztáztuk, hogy nem én vagyok az angol…

– Egyáltalán nem tisztáztunk semmit – mondta Gulbrandsen. – Ami pedig azt illeti, hogy ki az a bizonyos angol, eszem ágában sem volt önt gyanúsítani. Csak beszélgettünk.

– Annál jobb. Nos, mondja meg, kérem, professzor úr, miért kellett volna Helga Lynggard új fiújának beszélnie önökkel? Hiszen a lány nagykorú, azt csinál, amit akar. Nem egészen világos előttem.

– Azonnal az lesz – intett Frankfather. – Helga Lynggard szerződést kötött velünk. Mi vállaltuk, hogy taníttatjuk, ő vállalta, hogy ezek után tíz évig a viking ásatáson dolgozik. A szerződés értelmében, ha önhibájából megszegné megállapodásunkat, egy összegben vissza kellene fizetnie a taníttatására fordított pénzt.

– Gondolom, nem kis Összegről lehet szó… Frankfather széttárta a karját.

– Sajnos, ennek nagyságáról nem áll módomban Nyilatkozni, Mr. Lawrence.

– Eszerint az angolnak azért kellett volna idejönnie, hogy tárgyaljon önökkel a pénz visszafizetése módját és idejét illetően. Így van?

– Így, Mr. Lawrence.

– Mit mesélt még önöknek Helga az angollal kapcsolatban… azon kívül, amit már volt szíves elmondani?

Frankfather felkapta a fejét, és ismét nyugtalanul pillantott rám.

– Nem sokat. Igazán alig valamit. Hogy… az illetőnek komoly érdekeltségei vannak bizonyos keleti országokban. Sokat jár keleten és… egy elejtett megjegyzéséből arra lehetett következtetni, hogy beszéli is ezeket a nyelveket.

– Eszerint ismét csak rám terelődik a gyanú.

– Ugyan, ugyan – tiltakozott rosszindulatú mosollyal Gulbrandsen.

– Miből jutott erre a téves megállapításra?

– Valami azt súgja nekem, ön meg van győződve róla, hogy én vagyok Helga Lynggard angolja. Biológus és keletkutató.

– Mr. Lawrence – mondta megfontolt komorsággal – szeretném, ha megértené, hogy még mindig nem gyanúsítom semmivel. Csak tájékozódni próbálok.

A hangja barátságosan csengett, a szeme azonban egészen mást mondott.

– Az az érzésem, hogy maga azok közé tartozik, akik utoljára látták élve Helga Lynggardot.

– Micsoda?! Hiszen feltettem egy zsúfolt buszra.

– Ezzel nincs is probléma. Csakhogy… a buszon senki nem emlékszik Helgára. Maga a vezető sem.

– Ezen nem csodálkozom – mondtam. – Mindenki futott, és a saját csomagjával törődött.

– Azaz… van egy tanúnk, aki látta. Egy tízéves gyerek. Azt állítja, hogy Helga a következő megállónál leszállt. A következő utcasarkon. Ettől kezdve nem látta senki.

Felnéztem a holttestre. Milkis professzor arcán nyakán fekete foltokban gyülekeztek a legyek.

– Van valami kérdése, Mr. Lawrence? – tudakolta Gulbrandsen.

– Egyetlenegy – mondtam. – Egy egészen icike-picike. Ön, professzor – fordultam Frankfatherhez – azt állította, hogy azért várták az oslói gépet, mert ezzel érkezett Mr. Winther-Larsen, valami alapítványi megbízott vagy mifene. Így van?

– Természetesen.

– Nos, ebben az esetben nem tartja furcsának, hogy Helga Lynggard és Winther-Larsen nem vettek tudomást egymásról a gépen? Sőt még akkor sem, amikor a gép leszállt? Miért nem maguk hozták ki a táborukhoz a lányt, miért kellett buszra szállnia? Azonkívül miért jött vissza egyedül. Hova dugta az angolját?

Frankfather megvakarta az orrát.

– Helga Lynggard és Mr. Winther-Larsen nem ismerték egymást. Én is csak tegnap láttam először. Egyébként valóban mi akartuk hazahozni Helgát, de amíg Winther-Larsent kerestettük, eltűnt a szemünk elől. Ami pedig az angolt illeti, annyit tudok róla, mint ön, Mr. Lawrence.

Látszólag rendben volt minden. Nekem azonban mégsem tetszett a dolog. Főleg hogy rám ragadtak, mint piranhák a folyóba tévedt tehénre.

– Szeretném, ha válaszolna még egy kérdésemre, felügyelő úr – mondtam, és ismét felnéztem Milkisre.

– Szeretném tudni, hogy az expedíció korábbi vezetője, Knutsen professzor hogyan halt meg. Gulbrandsen rám meredt, aztán megvonta a vállát.

– Nem titok, Mr. Lawrence. Tavaly nyáron meggyikolták!

18.

Éreztem, hogy pokoli fáradtság száll rám. Legszívesebben lefeküdtem volna egy bokor alá, és fittyet hányva hullákra, vikingre, legyekre, fejem alá téve a karom, szépen elaludtam volna. Gulbrandsen kocsiért ment, és Bakke is eltűnt a bokrok között.

Éppen állva szunyókáltam, amikor Frankfather professzor odaoldalgott hozzám.

– Mr. Lawrence…

Igyekeztem kikotorni az álmot a szememből, aminek az lett a következménye, hogy jó darabig csak fekete karikákat láttam. Amikor a karikák java része elhúzott a fák felett, szemügyre vettem John Frankfathert. Örömmel láttam, hogy ő is csak óriási erőfeszítéssel tudja nyitva tartani a szemét.

– Az a helyzet, hogy… tulajdonképpen bocsánatot kellene kérnem öntől.

– Tőlem? Miért?

– Hát… hogy bizonyos értelemben magára tereltem a gyanút. Higgye el, nem volt szándékomban. Én csak az igazságot mondtam. Valóban létezik az angol… bár egyáltalán nem hiszem, hogy ön lenne az.

Kellemes whiskyszag áradt belőle, ha még egy kicsit szagolgatom, a márkáját is meg tudtam volna állapítani.

A vállára akartam ütni, de az álmosságtól mellbe találtam.

– Ne izgassa magát, professzor. Hiszen én… ártatlan vagyok.

– Erről meg vagyok győződve. Holnap… á… á – nagyot ásított – ha kipihente magát, nincs kedve kijönni az ásatáshoz? Nagyon örülnék…

Alighanem mindketten állva aludtunk el.

19.

Amikor magamhoz tértem, a portás rémült szeme nézett velem szembe.

– Úristen! – nyögte. – Mr. Lawrence… Csak nem találkozott ismét a vikinggel?

Egyszerre felébredtem. A porta környékén terjengő rántotta- és sült szalonna-illat kiűzte az álmot a szememből.

– Ez egyszer nem – mondtam –, csak a rendőrséggel. Megfordultam, és a falon függő, ember nagyságú tükörbe néztem. Őszintén szólva, nekem is kedvem lett volna megrémülni saját magamtól.

Arcomat alvadt vér takarta. Csodálkoztam is, hogy a pofaszakállas "tábornok" hogyan ismert rám. Aztán rájöttem, hogy még nem is látott másképp, csak vérben úszva. Amikor az éjszaka hazatértem a mocsár partjáról, ugyanígy alvadt vér borította a képem.

Gulbrandsen elkérte a kulcsom, és elindult felfelé a lépcsőn: a sebhelyes képű Geir Bakke mögötte botladozott.

Utánuk indultam volna, amikor a pofaszakállas megragadta a karom.

– Mr. Lawrence – suttogta, és óvatosan körülnézett, hogy nem hallja-e valaki. – Tudnia kell, hogy rám mindig számíthat. Vigyázzon Gulbrandsenre! Kemény ember!

Az arcomra nézett, megcsóválta a fejét, és visszacsusszant a pult mögé.

Rávillantottam egy véres mosolyt, és a zsaruk után iramodtam.

20.

Gulbrandsen az ajtófélfának dőlt, és leplezetlen türelmetlenséggel meredt rám.

– Hol maradt ember! Szeretném, ha maga nyitná ki az ajtaját.

– Van házkutatási parancsa?

– Házkutatási parancs? Az micsoda? – kérdezte, és amikor elfordítottam a kulcsot a zárban, benyomta az ajtót. – Tanúim vannak rá, hogy meghívott egy reggeli whiskyre.

– Nem is tudtam, hogy a norvég rendőrök szolgálatban fogyasztanak alkoholt.

– Szolgálatban sosem – mondta vigyorogva. – Csakhogy a szolgálatunk reggel hatkor lejárt.

Intettem, hogy foglaljanak helyet. Ekkor vettem csak észre, hogy amíg aludtam, valaki hátamra rakta a hátizsákomat. Levetettem, és lehajítottam a szőnyegre.

Besétáltam a fürdőszobába, kényelmesen lezuhanyoztam, és felvettem a fürdőköpenyem.

– Az ördögbe is! – morogta Gulbrandsen, amikor visszaballagtam hozzájuk. – Egészen emberi formája van, ha megmosakszik. Remélem, a ruháját nem mosta ki? Figyelmeztetem…

– Eszem ágában sem volt, felügyelő. Uraim, egy whiskyt?

Teletöltöttem a poharakat. Jeget is akartam keresni hozzá, de nem találtam.

Gulbrandsent láthatóan nem zavarta a dolog. Egyetlen hajtással itta ki az italt, mintha csak egy adag rozspálinkát öntött volna le. Nem tagadom, elkeserít, ha ilyesmit látok. A whiskyt szopogatni kell;

élvezni az ízét, aromáját, lágyságát és enyhe trágyaszagát.

Gulbrandsen lekoppantotta a poharát az előtte álló asztalkára, és a pohár szájára tette a tenyerét, jelezve, hogy többet nem kér.

Mit mondjak, egyetértettem vele. Aki úgy issza a whiskyt, mint ő, abba minden csepp kár.

– Tehát? – törte meg a csendet, és ismét minden figyelmével felém fordult. – Hol vannak a ruhái?

– Melyiket parancsolja?

– Először is azt, amelyiket volt szíves a fürdőszobában levetni.

Felálltam, szenteltem még néhány pillanatot a whiskymnek, aztán kirándultam a fürdőszobába. Felnyaláboltam a kád mellé szórt ruhát, cipőt, inget, s kicipeltem Gulbrandsenhez.

– Az alsónadrágomat is akarja látni?

Rám nézett, mélán, ahogy az alacsonyan repülő boszorkányt nézi az ember. Enyhén üveges tekintetéből arra következtettem, hogy nagyjából annyi humorérzéke lehet, mint egy lapulevelet rágó tehénnek.

– Rakják bele egy zsákba – mordult Geir Bakkéra, aztán tovább vezényelte a zenekart. – Most azt a ruhát kérem, amelyet akkor viselt, amikor kiment békát fogni. Amelyben megtámadta a viking.

Kinyitottam egy éjjeliszekrény ajtaját, és kihúztam belőle a kért szerelést. Ruhát, cipőt, fehérneműt.

Gulbrandsen elégedetten szöszmötölt a vérnyomok között, mint egy kéjenc Drakula. Beledugta az ujját az egyik kocsonyás foltba, megszagolgatta, és esküdni mertem volna rá, hogy lopva meg is nyalta.

– Tele van vérfolttal – lelkesedett. – Na?

– Persze hogy tele. Hiszen a vörös legény vére rám csöpögött a fáról!

– Csak úgy mondom – vonult vissza. – Nincs jelentősége…

Geir Bakke ezt is becsomagolta egy műanyag zsákba, aztán ráült. Inkább vásári késelőből levitézlett zöldséges kofára emlékeztetett, mint zsarura.

– Hát ezzel meg is volnánk. Kérhetnék még valamit, Mr. Lawrence?

– Rajta, felügyelő – biztattam. Abban reménykedtem, hogy nem a whisky maradékára gondol.

– Szeretném látni a hátizsákját. Léptem kettőt, és odarúgtam hozzá…

– Mielőtt kibontaná… felsorolná, hogy mi van benne?

Nem egészen értettem ugyan, mit akar tőlem, de készséggel álltam a rendelkezésére.

– Gumicsizma, háló, zseblámpa, vadászkés, horog, egy-két apróság, zsinór például.

– Fegyver?

– Csak a vadászkésem. A revolverem a fürdőszobában van a polcon. Kívánja látni?

– Nem. Egyszer már megnéztem. Őrmester! Geir Bakke a hátizsák fölé kuporodott. Kioldotta a zsinórját, kikapcsolta a csatjait, aztán illedelmesen hátralépett.

Gulbrandsen úgy tartotta a tenyerét a hátizsák fölé, mintha azt vizsgálná, nincs-e benne robbanószer, vagy nukleáris hasadóanyag. Legutoljára lámaista szerzeteseknél láttam ilyen mozdulatot, amikor haldoklók feje felett a "Bardóban tévelygő lélek kivezetésének varázslatát" végezték.

Egyszerre csak bedugta a kezét a zsákba, és kicibálta belőle a hálóm.

– Ez mi?

– Nem fogja elhinni. Békafogó háló.

– Sosem láttam még ilyet. Nem olyan, mint amilyennel a halakat merítik ki!

– Találja ki, miért!

– Őszintén szólva gyenge a fantáziám.

– A halak nem tudnak ugrani. A béka annál nagyobbat. Ha egy normális hálóval merném ki, a béka csak röhögne. Ezért ha meghúzza ezt a madzagot itt, a hálóra rácsapódik a fedél, és a béka benn marad az alján.

Elgondolkodva bámult az arcomba. Feltehetőleg azon töprengett, hogy juthat normális ember odáig, hogy békát fogdosson éjnek éjszakáján egy mocsár partján.

Ettől kezdve a békafogás kellékei nem érdekelték. Minden ezzel kapcsolatos relikviát kihajigált a szőnyegre, s csak akkor nyugodott meg, amikor a vadászkésemet vette a kezébe.

– Ez mi?

– Vadászkés.

– Minek magának?

Olyan jámbor képpel néztem rá, hogy más zsaru már rég elsírta volna magát gyermeki ártatlanságomon.

– Jó, ha van. Éjszaka, mocsár mellett néha kellemetlen figurákkal találkozik az ember. Aztán az is lehetséges, hogy meglátok egy szép faágat vagy egy nagyra nőtt nádat.

– Aztán levágja, mi?

– Ahogy mondja. Levágom.

Előrehajolt, és ismét az arcomat tanulmányozta. Valahogy nem tetszett az a látszólagos nyugalom, ami a szeméből áradt. Úgy éreztem magam, mint a karóhoz kötött kecske, amely körül ott kering az éhes tigris.

– És ha levágta, mit csinál vele?

A kábítás tipikus esete volt.

– Feldíszítem vele a szobám – mondtam óvatosan. – Szerzek egy nagy vázát, beleteszem a nádat: csoda hangulatossá tud varázsolni egy meghitt sarkot. Egy friss barka, egy aranyeső ága…*

[* Szerintem az író összekeverte az aranyesőt (Laburnum) az aranyvesszővel (Forsythia) – V. T. megjegyzése.]

– És egy kis nyúl, amint hímes tojást tojik.

– Tessék?

– Csak tréfálkozom. Mi van még a zsákjában, Mr. Lawrence?

– Semmi. Mi lenne! Emlékezetem szerint semmi. Kihunyt az érdeklődés a szeméből. Sóhajtott, legyintett, megszagolta a vadászkést; a szeme elé emelte, mintha meg akarna győződni róla, nincs-e rajta vérfolt.

– Hát… ez igazán nem olyan sok. Gondoltam, legalább néhány békát begyömöszölt búcsúzóul. Akkor vádat emelhettem volna maga ellen védett állatok befogásáért. De így…

Mosolygott, felemelkedett, mintha menni készülne. Aztán hirtelen megragadta a kezem, odarántott a hátizsákhoz, és lihegett; mint a farkas, amikor a juhakol kerítésén átugorva a birkákra veti magát.

– Azt mondja, hogy nincs már semmi a hátizsákjában? Semmi? A jó kurva életbe, akkor ez micsoda?!

Kihúzott egy görbe, rozsdás vastárgyat, és az orrom elé tartotta.

Rápillantottam, aztán enyhén megszédültem.

Minden kétséget kizáróan a viking kése volt, amellyel megfenyegetett.

S amellyel elvágta szerencsétlen áldozatai torkát.

21.

Ezekben a pillanatokban aligha rólam mintázták volna meg a görög bölcs sztoikus nyugalommal szemlélődő szobrát. Annál inkább azét a balfácánét, aki lakása ajtaját kinyitva, saját magával találta szembe magát, s a másik megkérdezte tőle, hogy kit keres.

Gulbrandsen hangjából egyszeriben kiveszett az érdeklődő figyelem. Intellektuális arcát meghazudtoló erővel és zord támadókedvvel bömbölt rám.

– Leülni!

Leültem és várakozva néztem rá. Néhány pillanatnyi megingás után ismét magamnál voltam.

– Látja?

– Látom – mondtam nyugodtan.

– Hogy került magához?

– Fogalmam sincs róla. Talán a viking tette a hátizsákomba.

– A viking?

– Ki más?

– Például ön, Mr. Lawrence.

– Ugyan miért?

– Hogy eltüntesse a bűnjelet.

– Hm. Ekkor már sokkal egyszerűbb lett volna, ha a mocsárba dobom.

Csakhogy arra is számíthatott: a mocsár szélét meg lehet kotorni. Megtaláljuk a szerszámot, és…

– És?

– Maga kérdez, vagy én? Tehát, ön szerint ez a viking fegyvere?

– Az.

– Honnan tudja ilyen pontosan?

– Volt szerencsém egészen közelről megfigyelni.

– Akkor arra válaszoljon, hogy miért tette volna a maga hátizsákjába?

– Ezt talán tőle kellene megkérdeznie.

Ismét rossz érzés kerített a hatalmába. Egyre inkább úgy éreztem magam, mintha a mocsár szélén egy bokorba kapaszkodnék, s kétségbeesetten próbálnám megakadályozni, hogy a mélység magába szippantson. A bokrok ágai azonban egyre jobban lehajlanak, s én egyre közelebb kerülök ahhoz a pillanathoz, amikor csobbanva belezuhanok a kulimászba.

Mélyen a szemembe nézett, aztán visszatette a rozsdás, sarlószerű kést a hátizsákba, és összerántotta a zárózsinórját.

– Remélem, nincs kifogása ellene, hogy magunkkal vigyük.

– Miért lenne? Letartóztat? Kikerekedett a szeme a csodálattól.

– Magát? Miért?

El kell ismerni, pokolian jól csinálta. Ahogy a klasszikus detektívtörténetekben meg van írva.

Nem volt mese, nekem is át kellett mennem naivába.

– Hiszen megtalálta nálam a bizonyítékot, nem? Mi kell még? Három gyilkosság, a gyilkos szerszám, a gyilkos…

– Majd akkor tartóztatom le, ha én akarom – mondta szárazon. – Mindenesetre meg szeretném kérni, hogy ne hagyja el a környéket.

– Eszemben sincs. Elvégre a konferenciára jöttem.

Elvigyorodott, és legnagyobb meglepetésemre melegen kezet rázott velem.

– Hát akkor csak rajta! Beszéljék meg a békák magánügyeit! Csak ha lehet… nem szeretnék több hullát találni a körzetemben. Már így is beütött a túltermelési válság a hullafronton.

Meglengettem a kezem, és mosolyogtam. Akár ígéretnek is vehette.

Amikor becsukódott mögöttük az ajtó, úgy omlottam az ágyra; mint egy ledöntött lovas szobor.

Arra ébredtem, hogy dörömbölnek az ajtómon.

22.

Már jó ideje dörömbölhettek, mivel a beszédfoszlányok, amelyek beszűrődtek hozzám, egyre ingerültebbek és egyre hangosabbak lettek.

Linda Östergaard, Frank Huckabee és Nguyen Nam Phong álltak a folyosón.

– Hála istennek, hogy egyben van – mondta Frank, és fekete, olaszos képén fájdalmas mosoly terült szét. – Már azt hittük, baja esett. Mint a szerencsétlen Milkis professzornak.

– Esett is. Elájultam az álmosságtól.

– Nem volt a megnyitón – mondta szemrehányón a lány. – Bár talán jól tette. Inkább gyászszertartásra emlékeztetett, mint megnyitóra.

Leültettem őket a szobában. Frank és Linda Östergaard egyszerre kezdett szimatolni, mint két jól képzett vadászkutya.

– Itt whiskyt ittak – mondta Linda határozottan.! Tudtam, mi a kötelességem. Kezükbe varázsoltam egy-egy poharat, és szétöntöttem a maradékot. Még szerencse, hogy Nguyen Nam Phong nem kért. Utálta a whiskyt, jobban kedvelte a kígyópálinkát, az üveg belsejébe rakott apró kígyóval,! amelynek a húsát jóízűen le lehet szopogatni a csontvázáról.

Amíg iszogattak, felkészültem. Öltözködés közben aggódva tapasztaltam, hogy ruhatáramban jelentős fogyás állt be. Ha a rendőrség ilyen ütemben kobozza el az öltönyeimet, a záróünnepségen alighanem fürdőköpenyben ülök az elnökség asztalánál.

Visszatértem közéjük, és rájuk emeltem a poharam.

– Csirió! Hogy van, Linda?

– Kösz. Az az igazság, hogy piszokul kiborultam az éjszaka.

Tisztességesen remegett a keze, ahogy a poharát tartotta.

– Odakint nagy a felbolydulás – mondta Frank Huckabee. – A délelőtti ülésnek sem volt sok értelme. A zsaruk összevissza kérdezgetnek mindenkit. Ostoba kérdések sorát teszik fel…

– Nyomoznak – bólintott sokat sejtetőn a vietnami professzor. – Érdeklődnek… Nálam is érdeklődtek. Mindenkitől érdeklődnek.

Rutinszerűen tettem fel a kérdést.

– Ki után?

Nguyen Nam Phong szomorkásan lesütötte a szemét.

– Ön után, Mr. Lawrence. Ön után.

23.

Amikor elmentek, megpróbáltam gondolkodni.

Jobbnak tartottam, ha felhozatom a reggelit a szobámba. Amikor végeztem vele, kiittam egy literes üveg narancslevet, s megkíséreltem felvázolni valamiféle haditervet.

Meg kell hagyni, pokoli nehezen ment. Amíg lefelé lépdeltem a lépcsőn, azon törtem a fejem, vajon nem egy régi ügy miatt akar-e valaki leszámolni velem? Valami azt súgta, hogy nem. Inkább ismét belekeveredtem valamibe, amibe nem lett volna szabad belekeverednem. Csak hát, az ilyesfajta ügyekkel úgy van az ember, mint az utcán heverő kutyapiszokkal. Nem akar belelépni, aztán mégis belelép, és csak akkor veszi észre, hogy belelépett, amikor odahaza éppen kedvenc perzsaszőnyegébe masszírozza bele.

Hamarosan megtudtam, hogy a délután folyamán, tekintettel Milkis halálára és a rendőrség zavaró jelenlétére, nem lesznek előadások. Leadtam értekezésem vázlatát, amely a békák táplálékául szolgáló bizonyos rovarfajták kipusztulásának veszélyeit ecsetelte, aztán kisétáltam a szállóból. Annak ellenére, hogy egy szabadban végrehajtott gyilkosságsorozat első számú gyanúsítottja voltam, mind ez ideig nemigen volt időm körülnézni a környéken. Most pótolhattam, amit elmulasztottam.

A Rozmár fogadó ezüstszínű fenyveserdő alján, egy valamikori folyó kiszáradt medrének a szélén épült. A fenyők közül kikandikáló, élesre mart sziklafokok arról árulkodtak, hogy évezredekkel ezelőtt óriási gleccser takarta a vidéket, s éles jégfogai harapdálták csipkésre a sziklákat.

Egy magas, vékony sziklataréj különösen megnyerte a tetszésemet. Mintha hatalmas, tarajos őshüllő álldogált volna a fák között, s bámulta volna a szállodát.

Elsétáltam az első fákig, kerestem egy fatönköt, – ráültem, beszívtam a fenyőerdők semmihez sem hasonlítható, csodás illatát. Az enyhe, délutáni szél meglebbentette az ágakat, nem messze tőlem tavalyi toboz hullott az avarra.

Néhány évvel ezelőtt egy szibériai erdő alján ültem ugyanígy gyanútlanul, cédrusok között, amikor rám támadt egy medve. Akkor is így pihentem, behunyt szemmel, álmodozva, aztán csak annyit éreztem, hogy megindul a föld a lábam alatt; még a morgását is hallottam, s egy óriási, nem emberi erő maga alá gyűrt. Borotvaéles karmok hasítottak a vállamba; orrom megütötte a ragadozó bűzös lehelete…

Egy lehulló toboz ismét hangosan koppant a hátam mögött.

Kinyitottam a szemem. Egyszerre semmibe tűnt Szibéria és a támadó medve. Szibériát őszintén sajnáltam, a medvét már nem annyira.

Sóhajtottam, felálltam, elindultam a fenyők között a mocsár felé.

A horizont felé tartó nap színes csíkokat rajzolt a fák törzsére. Némelyik csík a kiömlő vérre emlékeztetett. Megtapogattam a stukkert a zsebemben, és szorgalmasan továbblépkedtem.

Az erdő, amin végigcsörtettem, vékony nyelvecske volt, amely egy távolabbi, óriási fenyőrengetegből nyúlt ki. Félórai gyaloglás után sikerült átszelnem. Amikor kioldalogtam a fák közül, elém bukkant a régészek tábora.

Az ásatás majdnem közvetlenül az ingovány partján folyt, több kilométernyire attól a helytől, ahol az éjszaka feledhetetlen ismeretségbe keveredtem a vikinggel. Ameddig a szemem ellátott, árkok húzódtak; partjaik mentén a feltornyozott föld a háború baljós napjait juttatta az eszembe.

Zsebre vágtam a kezem, és lesétáltam a hosszú, tekergő kígyót formázó faházsorhoz. Az égen alkonyi felhők úsztak; lassú, reménytelen igyekezettel eredtek a felettem repkedő sirályok nyomába.

Addig mentem, amíg el nem értem az első kutatóárkot. Mivel nem láttam senkit, lehajoltam, és belenéztem. Kísértetiesen hasonlított egy elhagyott lövészárokhoz; csak a háború sajátos hulladékai – felbontott konzervek, elvesztett sisakok, fel nem robbant aknák, oszló hullák – hiányoztak belőle.

Úgy tippeltem, hogy néhány hosszabb kanyarodó után szemben találom magam a feltehetően még mindig szorgalmasan dolgozó régészekkel.

A nap látható sebességgel haladt lefelé. Negyedóra, és eléri a horizontot.

Éppen arra gondoltam, hogy megszaporázom a lépteimet, amikor megmozdult mögöttem valami. Villámgyorsan hátrafordultam, de csak a szél fújdogált egy száraz kórót.

Összeborzongva siettem volna tovább, de újra éreztem a szorongást. Lassan, óvatosan zsebembe csúsztattam a kezem, és kirántottam a stukkeromat.

Az ördögszekérhez hasonlító kóró volt ismét a tettes: mintha elhatározta volna, hogy nem tágít a nyomomból. Belerúgtam egyet, aztán visszatettem a fegyvert a helyére, és mentem tovább.

Egészen addig, amíg meg nem hallottam a furcsa zörgést.

Az elmúlása felé siető nap elé fekete felhő szaladt; egyszerre árnyék borult a világra: hűvös és fenyegető árnyék.

A fekete felhő mögül mintha régvolt mesterem, Radzs Kumar Szingh hangját hallottam volna. – Figyelj rám, Leslie száhib – mondta a hang. – Ha hátulról meglepnek, csak egyet tehetsz. Csinálj úgy, mintha nem vettél volna észre semmit, hajolj le, mintha csak a cipőd zsinórját vagy a csizmád szárát akarnád megigazítani. Hajolj le, nézz

át a lábad között. Ha sok lábat látsz, végy lendületet és próbálj elmenekülni, vagy rántsd elő a fegyvered, és pörkölj rájuk, de ha csak kettőt, nyúlj át a lábad között, és kapd el a fickót.

Mielőtt Radzs Kumar Szing figyelmeztetését az utolsó szóig felidézhettem volna, már cselekedtem is. Nyugodtan lehajoltam, és igazgatni kezdtem rövid szárú csizmám. Közben természetesen átnéztem a lábam között.

Nem mondhatnám, hogy nagy örömömre szolgált, amit láttam. Két oszlopos lábszárat fedeztem fel közvetlenül mögöttem: mindkettő sárral volt borítva, mintha dagonyázó bivaly lába lett volna. Csakhogy mióta hordanak a bivalyok bőrnadrágot?

Pontosan úgy cselekedtem, ahogy Radzs Kumar Szingh tanította. Vettem egy kis lendületet, és erőteljes mozdulattal átnyúlva csizmáim között, megragadtam a szőrös nadrágszárat.

Azaz csak ragadtam volna. Abban a szempillantásban ugyanis, ahogy lendületbe jöttem, megcsúsztam a talajt borító nedves, nyálkás kulimászon, és elveszítettem az egyensúlyomat. Ahelyett hogy elkaptam volna a lábát, kénytelen voltam a földre támaszkodni. Hadonásztam jobbra-balra, mintha sok ráérő időm lett volna.

Pedig egyáltalán nem volt. A mögöttem álló fickó megmozdult, és mire felocsúdtam, már az életemért kellett küzdenem. Éreztem, hogy valami a nyakamra szorul, és igyekszik letépni a fejem.

Megpróbáltam megfordulni: nem ment. Megpróbáltam kirántani a fejem a hurokból: az sem ment. Kétségbeesetten kapaszkodtam a nyakamra fonódó kötélbe, hogy megpróbáljak lazítani a szorításán.

Pokoli szerencsém volt, hogy sár volt a talpam alatt. Utolsó erőmmel rántottam egy nagyot a kötélen, aminek az lett a következménye, hogy megcsúsztam, és fejjel előre belezuhantam a kutatóárokba.

Nem tagadom, óriásit estem. Bár az árok nem volt túlságosan mély, talán másfél méter lehetett, viszont szűkre méretezték. Egyik oldaláról a másikra vágódva értem el az alját, ahol hangos csobbanással eltűntem valami lágy kulimászban.

Támadóm habozás nélkül utánam ugrott. Hörgött, morgott, mint a haldokló bika az arénában.

– Harald… död… – hallottam a hangját. Krákogva, prüszkölve, vakon és félig süketen próbáltam életben maradni.

Ha valaki az árok széléről figyelt volna bennünket, meg lehetett volna győződve róla, hogy iszapbirkózók rendes délutáni edzését látja. Legfeljebb azon gondolkozhatott volna, hogy mit keres egyikük nyakán egy szépen hurkolt, térdig érő kötél.

Tüdőmből ismét fogyni kezdett a levegő, miközben hasztalan próbáltam meg elérni a revolveremet. Támadóm egyik kezével a nyakamat fogta, a másikkal a kötél végét cibálta, míg térdét csak úgy

támasztékképpen a gerincembe vágta.

Ha nincs a kötél a nyakamon, és ha nem szorulok be egy keskeny árok két fala közé, talán le tudtam volna rázni magamról. Így azonban egyre kilátástalanabbnak tűnt a küzdelem.

Egészen addig, amíg közvetlenül a fejünk felett, néhány méternyire tőlünk, az árok partján, meg nem szólalt egy bizonytalan női hang.

– Hé! Van itt valaki?

Kiáltoztam, hörögtem, bugyborékoltam. A hang elhallgatott, aztán újra megszólalt.

– A fenébe is, hol az elemlámpám? Ki van ott lent?

A fickó a lámpa szó hallatán csodálatos változáson ment át. Fürge zsokéként ugrott le rólam, s kötelét a nyakamon hagyva, megpróbált elszelelni az oldaljáratok között. Bár a lelkemben tomboló hang azt kiáltozta, hogy pattanjak fel és eredjek utána, nem pattantam. Mint partra vetett hal lihegtem, krákogtam és kapkodtam a levegőt.

Hirtelen villanylámpa fénye csapott az arcomba, rémült kiáltás kíséretében.

– Jesszusom! Kicsoda maga? Úristen… Ez az ördög!

Felkönyököltem és belenéztem a ragyogásba.

– Csak az… unokája.

– Mit csinál odalent? Nem tudja, hogy ez zárt terület?

– Nincs kiírva sehol!

– Ember, hiszen ezt mindenki tudja!

Végre sikerült feltápászkodnom. Nem lehettem valami megnyerő látvány, mert a fénysugáron éreztem, hogy megremeg a lámpa a kezében.

– Kicsoda maga?

– Jámbor turista.

Amíg az árok fenekén a halállal viaskodtam, teljesen besötétedett. Mintha parttalan tintatengerbe hullott volna a földgolyó.

– Tényleg, mi a fenét keres odalent?

– Jó vicc. Beleestem az árokba. Nekem nincs lámpám, mint magának.

– Miért kódorog errefelé?

Vaksin pislogtam, mint a bagoly nappal.

– Nem lehetne a vallatást későbbre halasztani?

– Mit csináljak? Hozzak segítséget?

– Felesleges. Inkább azt mondja meg, hogy tudnék kimászni innen?

– Tud menni?

– Attól függ, milyen magas az iszap.

– Világítok maga előtt. Jöjjön, mutatom a kijáratot.

Engedelmesen elindultam a zseblámpa fénye után. Amíg a

feltételezett kijárat felé tántorogtam, folytattuk a kellemes csevegést.

– Tényleg beleesett?

– Mit gondol?

– Sajnálom. A múlt hónapban öt katona esett bele.

– Gratulálok a csapdájukhoz. Hogy sikerült elkapni őket?

– Valami NATO-gyakorlat volt, vagy mi a fene. Majdnem meghiúsítottuk. Ők voltak az ellenség megfigyelői, s az lett volna a feladatuk, hogy váratlan támadást intézzenek a hadseregtörzs ellen. Ehelyett a mi árkunkban üldögéltek nyakig iszapban. Még szerencse, hogy nem törték össze a leleteket, bár ezen a szárnyon már nincs egy sem.

Kissé zavaros volt, amit mondott, mégis úgy hangzott, mint az orgonaszó. Ha nem tűnik fel az árok partján…

Megborzongtam.

– Hogy került ez a rengeteg iszap az árkukba? Csak nem öntötte el a tenger az ásatást?

– Á, dehogy. Mi öntöttük el!

– Ugyan miért?

– Ebben konzerváljuk a fa alkatrészeket. Ért valamit a régészethez?

– Nem sokat. Mondja, sokáig kell még mennem? Az az érzésem, mintha Tróját kerülgetném.

– Nagyon bölcs megfigyelés. Van bizonyos hasonlóság a földvárak között.

Mielőtt megtudhattam volna, micsoda, nekimentem a falnak.

– Bocsánat – mondta. – Forduljon jobbra. Még néhány lépés, és vége. Tulajdonképpen mit akart errefelé?

– Van maguk között egy Frankfather nevű, pocakos, pirospozsgás úriember?

– Frankfather professzort gondolja? Persze hogy van!

– És Mr. Winther-Larsen?

– Ő is, de maga kicsoda?

Éreztem, hogy lépcsőnek ütközik a lábam. Léptem néhányat felfelé, aztán büszkén kiugrottam az árok partjára.

A csizmámban tocsogó iszap olyan hangokat hallatott, hogy a megrázó események ellenére is majd lesült a bőr a képemről.

A lámpa fénye megállapodott az arcomon, végigfutott rajtam, s egyre jobban ugrándozott. Most, hogy kimentett az árokból, kezdte egyre inkább elveszíteni a bátorságát.

– Ide figyeljen… kés van nálam.

– Gratulálok – mondtam. – Nálam meg revolver. Igazi 38-as.

– Jézusom! Mit akar tőlünk?

– Tartozom egy vallomással. Ki akarom rabolni magukat. Először is egy száraz öltönyre lenne szükségem, valami normális lábravalóra…

Váratlanul és nagyon határozottan felém nyújtotta a kezét.

– Donna Welsh vagyok. Régész.

– Leslie L. Lawrence. Biológus.

Most kezdett csak nevetni. Megkönnyebbült, ideges nevetéssel.

– Úristen! Tudja-e, hogy halálra rémített? Egész idő alatt a torkomban dobogott a szívem. Ha tudná, hogy néz ki!

– Sejtem!

– Mint a sírjából kikelt halott. Mint egy vízbe fojtott viking!

– Kösz. Nem tudna segíteni rajtam? Száradni kezd a bőrömön az iszap.

– Hát így valóban nemigen mutatkozhat Frankfather és Winther-Larsen előtt. Jöjjön… A fene vigye el az egészet! Bár nemigen szoktam férfiakat szaunáztatni, most az egyszer kivételt teszek.

Elindult a széles mezőn át: én a nyomában. Ő lágyan, csípőjét ringatva libegett előttem, mint a lidércláng, én viszont elkeseredetten vakaróztam, mint a bolhás kutya.

Szép nyári éjszaka volt: a hold az égen ült, lágy szellő suttogott a fenyőfák lombjai között. Csak némiképpen rontotta a hangulatot a cipőmbe ömlött iszap gyanús cuppogása.

Leakasztott egy kulcsot a falról, és a markomba nyomta.

– Ha mázlija van, maradt még meleg víz. Jöjjön, mutatom az utat!

Ringó járása volt, és szép, kerek feneke. Mint a hold az égen.

24.

A minden kényelemmel megáldott lakókocsi békés, fehér tehénként terpeszkedett a holdfényben. A lány szemüvegén megcsillant a fény. Kitördeltem a száraz iszapot a szememből, és megpróbáltam alaposabban körülnézni.

Donna Welsh lélegzetállítóan csinos volt, norvég mintás pulóverében, szűk, testére simuló skót kockás szoknyájában. Úgy látszott, nem szereti, ha nézik, mert feltolta a szemüvegét a homlokára, és gyanakodva hunyorgott.

– Mit bámul?

– Szeretem a vonzó környezetet – mondtam.

– Akkor miért nem vonzódik befelé? – kérdezte. – Mit ácsorog az ajtóban?

Szomorúan végignéztem magamon, aztán úgy döntöttem, jobb, ha mégiscsak idekint maradok.

– Szeret takarítani? Lecsúszott a szemüveg az orrára.

– Nem különösebben.

– Akkor mutassa meg, hol fürödhetek, és ha lehet, ajándékozzon meg rövid időre valami ruhával.

25.

A szauna szép, kétszintes faház alagsorában volt. A bejárati ajtó előtt megállt, és a markomba nyomta a kulcsot.

– Menjen és intézze el a dolgát! Amíg a koszt sikálja, megpróbálok keríteni magának valamit! – Nagyot sóhajtott, és megcsóválta a fejét. – Jó ég, nem tudná megmondani, hogy miért törődök én magával? Mi vagyok én, az üdvhadsereg?

Azt tartottam a legbölcsebbnek, ha nem válaszolok. Bedugtam a kulcsot a zárba, és megpróbáltam elfordítani. Nem ment.

Próbálgattam egy kicsit, aztán rájöttem, hogy azért nem megy, mert nyitva van.

Óvatosan benyomtam az ajtót. Donna Welsh már nem volt sehol, csak távoli csillagok hunyorogtak be a nyitva felejtett folyosóablakon.

A vetkőző üres volt. A fogasok árván, ruhára várva nyújtogatták fekete fémfogaikat.

Vállat vontam, és a szaunába vezető ajtóhoz léptem.

Kinyitottam: sűrű, áthatolhatatlan gőzfelhő áradt velem szembe.

Gyorsan becsaptam az ajtót, és levetkőztem. Szomorúan állapítottam meg, hogy ezt az öltönyömet is elvitte az ördög. Gulbrandsen bizonyára elkobozza, hogy bűnjelként használhassa fel ellenem.

Csak két lépést tettem befelé a szaunába, s a gőz máris úgy körülfont, hogy az orromig sem láttam. A padló határozottan megreccsent mögöttem. Valami támpontot kerestem, ahonnan eligazodhatnék a gőztengerben, amikor akkorát dobbant a szívem, hogy kisebb üstdob hangjának is beillett volna.

Leguggoltam, és megpróbáltam megtalálni a falat. Helyette azonban csak a fapadlót találtam meg. Végighúztam rajta a kezem, de csak annyit értem el vele, hogy egy jókora szálka belefúródott az ujjamba.

Elfojtottam néhány szelíd szitkot, számba vettem az ujjam, és igyekeztem megszabadulni a szálkától. Mintha az ajtó halkan megnyikkant volna. Letettem a tenyerem a padlóra, vigyázva, nehogy valamennyi szálkát elvigyem emlékbe. A padló alig érezhetően meghajlott a kezem alatt.

Biztos voltam benne, hogy nem vagyok egyedül a szaunában. Lassú, hangtalan mozgással igyekeztem megtalálni a padokat, ahova a szaunázók fekszenek. Nagyon nem szerettem volna, ha a szálka után egy hajlott, sarlószerű, stílusosan rozsdás vikingkésbe szaladok bele.

Legalább ötfelé kellett figyelnem egyszerre. A padlóra, hogy ne menjen szálka a talpamba, a tűzhelyen izzó kövekre, az ismeretlenre, a…

Egyszerre csak kinyúlt egy kéz a gőzből, és elkapta a nyakam.

26.

Küzdöttem, mint egy oroszlán a bátrabbik fajtából. Ütöttem egy-két jól irányzott egyenest a levegőbe, miközben hánykolódtam, mint akit rossz álom gyötör. Előbb az orrát próbáltam letépni, majd a szemét

kinyomni. Emberem felordított, s a következő pillanatban fejbe vágott valamivel.

Akármi volt is, nehéz volt, mint egy homokzsák.

Úgy ernyedt el minden tagom, mintha nem is lettek volna ízületeim. Bár megőriztem az öntudatom, tehetetlenül tűrtem, hogy felnyalábolj on, és elinduljon velem a sűrű gőzben előre.

Valami óriásit csobbant. Éreztem, hogy a gőz megsűrűsödik előttem. Vettem egy mély lélegzetet, aztán annak rendje és módja szerint fuldokolni kezdtem. Ekkor értettem csak meg, hogy víz alá dugták a fejem.

Rángatóztam, prüszköltem, miközben egyre nagyobb adagokat nyeltem a meleg vízből.

A dézsa széle kegyetlenül vágta a torkom, karom mintha tövestül kiszakadt volna, térdembe égő, vad fájdalom hasított. Mivel elviselhetetlenül fájt a torkom, és attól tartottam, hogy eltörik a nyelőcsövem, megkockáztattam életem feltehetően utolsó cselét. Vagy bejön, vagy nem.

Hátrarántottam majd előrevetettem magam, mintha fejest ugranék a vízbe. Kínzómat meglephette hirtelen mozdulatom, mert éreztem, hogy lazul a szorítása. Úgy álltam fejjel lefelé a dézsában, mint levele hullott szobapálma.

A többi már ment magától. Rúgtam két óriásit, s amikor éreztem, hogy az egyik telibe találta, átlendültem a dézsa másik oldalára. Kimondhatatlan boldogság fogott el, ahogy tüdőm megtelt a gyönyörűségesen büdös levegővel.

Minden erőmet összeszedve magam felé fordítottam az edényt, beharaptam a szám szélét, és hatalmas nyögés kíséretében megtaszítottam.

Elégedetten hallottam, hogy szinte ugyanabban a pillanatban fájdalmasan felsikolt valaki. Egy test tompa puffanással elzuhant a padlón.

Ebben a pillanatban kinyílott az ajtó. Donna Welsh kiáltott be rajta.

– Mi van? Maga kiabál?

Kiáltani akartam, de csak szánalmas bugyborékolásféle jött ki belőlem.

– Donna… mene… kül… gyilko… sok…

– Mi van magával? Rosszul van?

Valaki elsuhant mellettem. Utána ütöttem, de csak a gőzt érte az öklöm.

– Donna mene… kül…

Aztán egyszerre megnyugodtam. A halk dobogás immár a szoba túlsó vége felől hangzott. Kivágódott egy ajtó; lábamon éreztem a léghuzatot.

– Ide figyeljen – mondta a lány határozottan –, nincs kedvem bújócskázni. Mi több, torkig vagyok magával! Beleesik a konzerváló árkunkba; aztán elküld, hogy szerezzek magának férfiruhát… A fenébe is, azt hiszi, kellemes nekem ez az egész? Mit gondolnak rólam a többiek?

Lassan de biztosan magamhoz tértem. A léghuzatot követve elindultam az ajtó felé. Fokozatosan átderengett valami a gőzön; mintha egy szoknyás alak sziluettjét láttam volna.

– Miss Donna… kérem…

– Mi van?

Nyeltem egy nagyot, aztán igyekeztem értelmesen beszélni.

– Hol… a ruhám?

– Itt, a kezemben. Csak azt akarom elmagyarázni, hogy…

– A régi?

– Ott lóg az akasztón, ahova tette. Csak nem akar visszaköltözni bele?

– Kérem… nyúljon bele a zsebébe és…

– Mit csináljak?

– Talál benne egy revolvert. Adja ide!

Kicsit még lihegtem ugyan, de már rendben voltam. Eltekintve attól, hogy úgy éreztem magam, mintha úthenger alól húztak volna ki.

Egyszerre csak megjelent egy kéz az ajtónyílásban, benne egy revolver – saját 38-asom –, és elindult a ködben a szoba közepe felé.

– Fel a kezekkel! Nekem ne próbáljon… Felütöttem a kezét, és gyengéden kivettem belőle a stukkert. Egy rémült, kockás szoknyás lány, akinek ráadásul alighanem bepárásodott a szemüvege, csoda nagy galibát tud csinálni egy 38-as Smith and Wessonnal, ha úgy érzi, hogy rémületében meg kell húznia a ravaszt.

Erre visított egyet, jó nagyot, hogy talán a faházakig is elhallatszott.

Nagyon csúnya dolgot mutatott volna a látszat, ha így elkapnak bennünket, ezért magamhoz rántottam, és befogtam a száját.

– Figyeljen rám, Donna. Nagyon figyeljen. Ha érti, amit mondok, bólintson, jó?

Bólintott.

– Nincs sok időnk, de azért még egyszer elmondom, amit már elmondtam. Azért jöttem, hogy Frankfatherrel és Winther-Larsennel beszéljek.

Bólintás.

– Véletlenül keveredtem abba az átkozott árokba… – szándékosan hallgattam el a vikinget, nem akartam, hogy őrültnek tartson – …a többit tudja. Aztán bejöttem ide a szaunába… az ajtó nem volt bezárva.

Megrándult a kezem között, mintha mondani akarna valamit.

– Pillanat, Donna. Az ajtó nyitva volt. Fel kellett volna figyelnem rá, de nem ismerem a helyi szokásokat. Levetkőztem és bejöttem. Sajnos a stukkeromat kint hagytam. Éppen izzadni kezdtem, amikor segítettek megizzasztani. Valaki meg akart ölni.

Ismét csak megrántotta a fejét.

– Tudom, hogy dilisnek néz, Donna… Heves fejrázás.

– Nem baj. A lényeg az, hogy az igazat mondom. Elkaptak, és bele akartak fojtani a dézsába. Alighanem maga mentette meg az életemet.

Lapított, mint a sarokba szorított nyuszi.

– Elmondom, hogy mit szeretnék, Donna. Először is jó lenne, ha nem sikoltozna. Meg tudná tenni?

Heves bólogatás.

– Ha megígéri, elveszem a kezem. Eszemben sincs bántani magát. Csupán azt akartam megakadályozni, hogy felverje a környéket. Éppen elég bajom van már Gulbrandsen felügyelővel. Képzelje, mit gondolna, ha meglátna így meztelenül, amint magát ölelgetem.

Elvettem a nyakáról a kezem. Tátogott, mint ama bizonyos hal a szatyorban, de nem visítozott. Közben a gőz lassan kiszállt az ajtón, feltárva a szauna minden báját.

Közte az enyémet is.

27.

Rutinszerűen megtörölgette a szemüvegét, visszatette az orrára, sikkantott egyet, de gyorsan a szája elé kapta a kezét.

– Pardon. Megígértem, hogy nem fogok visítani. De hiszen maga meztelen!

– Mintha már mondtam volna.

– Jézusom! Menjen a közelemből! Öltözzön fel… Jézusom… Hol a fenében van a ruhája… Jézusom!

– Hol lehet itt zuhanyozni? – kérdeztem.

– Hol… hol is?… ja, a szomszéd szobában.

– Van a szomszéd szobának kijárata?

– Jézusom, van hát!

– Maradjon ott, ahol van. El ne mozduljon, amíg…

– Pedig én elmegyek. Nem vagyok kíváncsi a micsodájára. Ez elképesztő… Én egyszerűen…

– Mit van úgy oda? – háborogtam. – Maguknál, skandinávoknál tudtommal mindennapos dolog, hogy meztelenül szaunáznak.

– Hülye maga? – förmedt rám éles hangon. – Ki a skandináv? Kanadai vagyok… Jézusom!

Megeresztettem az egyik zuhanyt, és alákálltam. Amikor végeztem, kikiáltottam neki:

– Hozza be a ruhámat!

Léptek koppantak, aztán felbukkant az ajtóban egy zöld overall és egy jókora bakancs.

– Ez megfelel?

Messziről is láttam, hogy a bakancs legalább három számmal nagyobb a lábamnál.

– Farsangi bulira megyünk?

Közel sem volt olyan fejlett a humorérzéke, mint az enyém.

– Milyen buliról beszél?

Legyintettem, és felöltözködtem. Kissé zavart ugyan, hogy vizes fehérneműt és zoknit kellett húznom, de lassan kezdtem megszokni. Az elmúlt huszonnégy óra során legalább annyit fürödtem, mint a világhírű norvég mocsári varangyok.

Kicaplattam az ajtón. Megmentőm az egyik pihenőpadon kuporgott, tenyerébe támasztott fejjel. Amikor meglátott, megrázkódott, és a fapadra csapott.

– Átkozott hülye vagyok, hogy szóba állok magával!

– Hol szerezte a ruhát és a bakancsot?

– Nem mindegy az magának? De ha éppen tudni akarja, a földmunkások barakkjából loptam. Egy hétre szabadságot kaptak a feldolgozó és rögzítő munkák miatt.

– Tudja mit? – töprengtem. – Ha már idáig a pártfogásába vett, segítsen rajtam még egy kicsit.

– Amennyiben? – kérdezte gyanakodva.

– Meghív a lakókocsijába, megkínál valami itallal, ad egy fürdőköpenyt, ezalatt én megszárítom a fehérneműmet, és elbeszélgetünk.

– És ha nem? Megint megfenyeget a stukkerjával és megszorítja a nyakamat, mi?

– Gyilkosságért bíróság elé fogják állítani – biztosítottam. – Felfázom, kórházba kerülök, utolsó szavaimmal a maga kegyetlenségét fogom ecsetelni az összegyűlt újságírók előtt.

Elgondolkodva nézett a szemembe, aztán nagyot sóhajtott.

– Holtbiztos vagyok benne, hogy maga nem normális! Lépje már át azt a tócsát a lába előtt, a fene vigye el! Éppen úgy néz ki, mintha…

– Ki ne mondja!

Nem tudom miért, de egyáltalán nem bántam meg, hogy találkoztam vele.

28.

Maga miért lakik lakókocsiban? – kérdeztem, amikor lábamat törökülésbe rakva, kényelmesen elhelyezkedtem az ágyán.

Donna Welsh előbányászott a kocsi rejtett sarkából egy rezsót, és bedugta a csatlakozóba.

– Mert imádok kocsiban lakni – mondta szárazon. – Mit akar még tőlem?

– Van néhány fakanala?

– Minek néz? Szakácsnénak?

Lemásztam az ágyról, és elindultam a kijárati ajtó felé. Úgy vetette magát elém, hogy majd lesodorta a rezsót.

– Jézus Úristen! Mit akar csinálni?

– Keresek odakint néhány botot vagy ágat…

– Nem megy sehova! Még csak az hiányzik, hogy észrevegye valaki a köpenyemben… Minek kell magának a faág?

Elmagyaráztam. Bólintott, kinyitotta az ajtót, kilesett rajta, aztán eltűnt a sötétségben.

Kihasználva az alkalmat, kibújtam a fehérneműmből, lerúgtam a zoknimat, és végigterültem az ágyán. Csaknem elszunnyadtam, mire visszaérkezett. Hangos csattanással dobta az ágakat a lakókocsi padlójára.

– Itt vannak! Jó istenem, engedd, hogy felébredjek! És magyarázd meg, hogy miért csinálom!?

– Szerelem első látásra – vigyorogtam. Elvettem tőle az ágakat, s a vörösen izzó rezsó felett takaros háromlábat építettem belőlük. Fogtam nedves fehérneműmet a zoknikkal együtt, s ügyesen ráteregettem az ágakra.

– Ha lehet, ne tegyen felesleges mozdulatokat – figyelmeztettem. – Ha elég a cuccom, a magáéba öltözöm.

A rezsó barátságosan világított; ruhám száradt; ő pedig ennivalóan vonzó volt, ahogy gondterhelt mozdulatokkal törölgette a szemüvegét.

Amint megszáradtak, lekapkodtam a háromlábról a ruháimat, és magamra húztam őket. Felvettem az overallt, belebújtam a bakancsba.

– Holnap visszaküldöm őket – biztosítottam, és kinyitottam az ajtót. – Ezer köszönet mindenért. Viszlát, Donna, szép álmokat!

Leugrottam a lakókocsi lépcsőjéről, és a tágas, holdfényes mezőn át elindultam a faházak felé.

29.

Néhány lépést tehettem csak, amikor valaki megfogta a könyököm. Hátrafordultam; ő volt.

– Ne haragudjon – mondta lehorgasztott fejjel. Kicsit undok voltam, elismerem. Tudja… most hogy elindult a mezőn át… úgy éreztem, szüksége van valakire. Hova megy egyáltalán?

Felemelte a fejét: ajka kinyílt; apró gyöngyfogai elefántcsontként csillogtak a holdfényben. Hozzáértettem a kezem a karjához. Éreztem, hogy megremeg a vékony, fűzöld trikó alatt.

– Nem jönne vissza hozzám egy kicsit?

– Hát ha lenne egy adag whiskyje…

– Van.

– Megkínálna egy pohárkával?

Megfordult, és visszaindult a lakókocsi felé.

30.

Szembeültünk egymással, kezünkben a pohár itallal. Mintha valaki

elfújta volna a jókedvemet, ami különben eddig sem volt más, mint kétségbeesett akasztófahumor.

– Hát akkor… meséljen – biztatott. – Hogy került ide?

– Konferenciára jöttem. Tudja, hol a Rozmár fogadó?

– A fenyőerdő túlsó oldalán.

– Az ENSZ természetvédelmi bizottsága itt rendezi szokásos békakonferenciáját. Most éppen a norvégiai varangyokról van szó. Érdeklik a békák?

– Nem különösebben. Engem a vikingek érdekelnek. Igaz is, mi dolga van magának Frankfatherrel?

– Helga Lynggardot, a kolléganőjét ma reggel meggyilkolták.

Sejtettem, hogy megrázza a dolog, de hogy ennyire, arra nem számítottam. Felállt, levette a szemüvegét, miközben folyni kezdtek szeméből a könnyek. Nem cseppekben, ahogy normális, hanem patakokban. Reszkető kézzel kiitta az italát, s a poharat leejtette a padlóra. Éppen úgy, mint kosztümös drámákban a méregkelyhet szokás, bár az ő mozdulatából hiányzott a kiszámítottság és a teatralitás.

– Úristen! – suttogta eltorzult arccal. – Ugye… nem űz velem valami rohadt tréfát, Mr. Lawrence?

– Egyáltalán nincs kedvem tréfálkozni, Donna Ma reggel megölték Helga Lynggardot. Igazán kíváncsi lennék rá, ki tette.

– Ragnar… Ragnar Rypdal! Ragnar! Ó, hogy az isten verje meg!

– Ragnar nem lehetett, Donna – mondtam lassan. – Ragnar nem tehette.

– Ugyan… miért… nem? Hiszen… megfenyegette… hogy megöli… Volt köztük egy kis… botrány. Ragnar csákánnyal kergette végig a kutató árok partján, és ha… valaki el nem kapja… Miért ne ölte volna meg? Hiszen…

– Mert amikor Helga Lynggardot megölték, Ragnar Rypdal már halott volt.

Olyan csend ereszkedett közénk, hogy a lakókocsi mellett cirpelő tücsök hangja szirénabömbölésnek hangzott.

31.

Megtörölgette a szemét, felemelte a fejét, és nagyon halkan csak ennyit mondott:

– Kérem, menjen el… Menjen el, Mr. Lawrence. Nem tudom kicsoda maga, de menjen el!

Természetesen nem mozdultam. Erre hátat fordított, és a kocsi falát bámulta.

– Miért nem megy el, az isten szerelmére? Miért?

– Mert még nem fejeztük be a beszélgetésünket, Donna,

– Nem akarok… Értse meg, nem tudok és nem akarok…

Felálltam, hozzá léptem, és megsimogattam a haját.

– Beszélgetnünk kell, Donna. Itt már vérre megy a játék… megölték őket és… én tudni akarom, miért.

– Hogyan…?

– Késsel. Mindegyiknek elvágták a torkát.

– Miért akarja… mindenáron…? Kicsoda maga?

– Szeretek a dolgok végére járni, azért. És mert nem tudom, miért ölnek. Lehet, hogy valami titok lappang a közelünkben. Lehet, hogy a gyilkos, vagy gyilkosok továbbra is ölni fognak, ha nem állítom meg őket.

– Lehet… hogy… engem is?

Okos lány volt, gyorsan levonta a lehetséges következtetést.

Könyörtelenül rábólintottam.

– Mit akar tudni?

– Ragnar és Helga között volt egy kis botrány ahogy maga mondta.

– Hát… ordítozás volt, meg minden. Ragnar nagyon csúnya szavakat használt.

– Éspedig?

– Amilyeneket a férfiak szoktak, ha a kiszemelt nő mégsem őket választja.

– Ez mikor történt?

– Néhány nappal ezelőtt.

– Helga mikor tért vissza Londonból?

– Az ásatási szezon megkezdésekor, tehát május elején.

– Addig?

– Arról semmit sem tudok. Én Kanadában voltam.

– Miért engedte Ragnar Helgát egyedül Londonba? Miért nem ment vele?

– Gondolom, mert nem tudott elszabadulni a munkahelyéről. Ragnar Rypdal asszisztens az oslói múzeumban.

– Közelebbről?

– Rajzol. Ő rögzíti a helyszíneket.

– Értem. Persze feltételezhető, hogy néha-néha meglátogatta Helgát, aki eltitkolta előle angol barátját.

– Honnan tud maga az angolról?

– Frankfathertől.

Néhány mondatban elmeséltem neki, mi közöm az ügyhöz, mi történt köztem és Helga Lynggard között a repülőtéren. Továbbá azt is, hogy Helga nem jött el az útkereszteződésig, ahonnan megközelíthette volna az ásatást, hanem az első megállónál, alig ötvenméternyire onnan, ahol felszállt, elhagyta a buszt. Ettől kezdve nem látta senki.

– Ezt is Frankfathertől tudja?

– Ezt már Gulbrandsen felügyelőtől. Hallgattunk egy sort. Kellett

hagynom neki egy kis időt, hogy megemésszе a történteket. Amikor úgy vettem észre, hogy megrágta a dolgot, fordítottam egy lapot a forgatókönyvben.

– Milyen fickó volt Ragnar Rypdal? Elgondolkodva vonta meg a vállát.

– Ellenszenves.

– Mit ért ezalatt?

– Mit értenék? Utálatos, nagyképű… és alighanem műveletlen is.

– Szakmai szempontból?

– Dehogy. Ahhoz értett. Tűrhetően rajzolt. De lerítt róla, hogy egyetlen könyvet nem vett még a kezébe, ha nem volt muszáj. Csodálkoztam is…

– Hogy?

– Hát hogy Helga összeadja magát vele. Igazán csodálkoztam.

Mintha furcsa felhangokat éreztem volna a beszédében. Csak nem volt valamiféle rivalizálás közte és Helga Lynggard között Ragnar Rypdal kegyeiért?

– Meséljen valamit Knutsenről – kértem, és lenyeltem a whiskyt. – Ismerte közelebbről?

– Ahogy vesszük. Ötödik éve dolgozom az ásatáson. Végig Ole Knutsen volt a vezetőm. Nagy tudású ember és… alapjában véve barátságos.

– Tudja, miért hívják a mocsarat a megfojtott viking mocsarának?

– Hát él egy legenda…

– Milyen legenda?

– Nézze… nem vagyok abban a hangulatban.

– Fontos lenne.

– Kérdezze inkább Frankfathertől… Jézusom szétmegy a fejem! Legalább egy óra nyugalomra lenne szükségem.

Értettem, mire céloz. Kiittam a maradék cseppeket a pohárból, és felálltam.

– Igaza van, lemegyek Frankfatherhez. Fáradtan bólintott, majd hirtelen mozdulattal megragadta a karom.

– De utána jöjjön vissza! Megígéri? Egy óra múlva sokkal jobban leszek… Istenem! Ugye, visszajön?

Valamiféle halvány és ködös biztatást véltem kiolvasni a szavaiból.

– Visszajövök – bólintottam.

– Akár reggelig tart is a megbeszélésük… jöjjön és ha aludnék, ébresszen fel. Bár… aligha fogok aludni.

Kimentem a kocsiból, és az enyhén lankás domboldalon lesétáltam a faházakhoz.

Felnéztem a holdra: még gömbölyű, de lassan fogyni kezd.

Hamarosan olyan lesz, mint egy görbe viking kés.

32.

Az első faház, amelynek bekopogtattam az ablakán, nem Frankfatheré volt. Szálas, bozontos szakállú fickó nyitott ajtót; olyan kiejtéssel beszélt angolul, hogy percekig azt hittem, norvégul magyaráz. Végül is megértettem, hogy a harmadik ház balról Frankfatheré.

Frankfather felgyűrt ingujjban, kockás nadrágban, szájában félig égett szivarral vágtatott szembe velem.

– Csakhogy eljött, az ördög vigye el! Már azt hittem, megfeledkezett rólam. Egész nap lelkifurdalásom volt maga miatt… Jöjjön már, jöjjön!

Átkarolt, és betuszkolt a szobába. Amerre csak néztem, könyvek, összehajtott papírok, elhajigált térképek töltöttek be minden négyzetcentimétert. Ágyán óriási halmokban folyóiratok tornyosultak; igazán kíváncsi lettem volna rá, hol alszik.

Kirántotta íróasztala mögül a székét, lerámolt egy másikról néhány könyvet, levett három-négy sárga csontkoponyát egy asztalkáról, közénk állította, aztán rámosolygott egy sarokban kuporgó szőke lányra.

– Mára befejeztük, Hilda. Ő Hilda Ross, az asszisztensem. Ő Mr. Lawrence.

Kezet fogtunk. Bátor és határozott volt a kézszorítása.

Mielőtt a lány elköszönt volna, Frankfather megkérte, főzzön egy kanna teát, s amikor becsukódott mögötte az ajtó, újra megveregette a vállam.

– Ugye nem haragszik az elmúlt éjszaka miatt? Én igazán nem akartam semmi rosszat. Eszemben sincs feltételezni, hogy bármi köze is lehet azokhoz a szörnyűségekhez, Ezt egyébként elmondtam Gulbrandsennek is.

– Sikerrel?

– Hát, az az igazság, hogy Gulbrandsen foglalkozási ártalomban szenved. Mindenkire gyanakszik, nem szabad haragudnia rá. Rendes fickó, csak… zsaru. Másképp mozog az agya, mint nekünk, tudósoknak.

Hilda kopogott, bejött a teával, majd jó éjszakát kívánt. Frankfather öntött a kannából, és rám kacsintott.

– Valamit mellé?

Vendég voltam, nem ellenkezhettem, így aztán kicsavarta egy whiskysüveg nyakát. Töltött, és rám emelte a poharát.

– Egészségére! Ez a békafogó ruhája? Nem néztem ki londoni professzornak, szent igaz. A hatalmas méretű bakancs szolidan lötyögött a lábamon, s a mohazöld overall sem csalt volna elragadtatott sikolyt egy használtruha-kereskedő szájára. Tudtam, hogy szükség van egy kis bemelegítésre, ezért elmondtam néhány mozgalmas történetet keleti éveimből, amelyek azt bizonyították, hogy mekkora szerep jut a régészetnek a Kelet-kutatásban.

– Apropó – kérdeztem aztán mintegy véletlenül – a maguk ásatását ki finanszírozza? – A Velasquez-alapítvány.

Ostoba képet vághattam, mert újra töltött, és megkérdezte:

– Sosem hallott még róla?

– Őszintén szólva…

– Rudolf Velasquez volt az a dilis amerikai-spanyol, vagy spanyol-amerikai, aki a múlt század elején megvett egy egyiptomi templomot, és felállíttatta a mojavei sivatagban. Velasquez őrült volt és gazdag. Publikált is néhány cikket – sajnos. Zavaros elméletei voltak a kultúrák egymásra hatásáról – szerencsére olyan zagyvák, hogy talán még ő maga sem értette őket.

– Mégis megjelentek.

Gúnyosan felvonta a szemöldökét.

– Nagy szó! Maga is tudós, így hát nem mondok újságot: nincs az a marhaság, ami egy tudományos folyóiratban meg ne jelenhetne!

– Főleg ha gazdag jegyzetanyag támasztja alá – bólintottam.

Vigyorogtunk, és összeütöttük a poharunkat.

– Rudolf Velasquez szerencsére előbb meghalt, mintsem eláraszthatta volna a világot a hülyeségeivel. Halála előtt tett egy alapítványt. Nem akarom untatni, de létrejött egy kuratórium is, amely elbírálja a benyújtott pályázatokat.

– Mennyi az alapítvány vagyona?

– Sok. Sok millió. Annyi a kamata, hogy évente négy-öt költséges és nemzetközileg kiemelten fontos munka finanszírozható belőle.

– Csak a kultúrák egymásra hatásával kapcsolatosak?

– Nyavalyát. Rudolf Velasquez szerencsére a végrendeletében is éppen olyan zavaros volt, mint más dolgában. Saját maga fogalmazta utolsó akaratát úgy, hogy talán még a delphoi jósdában sem tudnák megfejteni. Nincs olyan ügyvéd, aki meg tudná mondani, mire használható fel a pénz, és mire nem. A kuratórium éppen ezért úgy döntött, hogy minden régészeti célú kutatást támogatni lehet belőle, így kapunk mi is egy jókora összeget.

– Mióta?

– Vagy tíz éve. Egészen pontosan ez a tizedik ásatási szezon.

– Tulajdonképpen mit ásnak itt, Mr. Frankfather?

– Egy viking földvárat a megfelelő sáncrendszerrel és a hozzá kapcsolódó várost, a XI. század közepéről.

– Gondolom, tele vannak izgalmas lelettel?

Felém lesett a pohara felett: megpróbálta kitalálni, mire gondolhatok.

– Nézze… egy régésznek minden lelet izgalmas. Gondolom, a maga tudományterületén sincs másképpen.

Mintha bizonytalanságot éreztem volna a hangjában. Tán csak nem az expedíció tízévnyi sikertelenségét próbálja eltitkolni előlem? A

régészet mindig is kedvenc tantárgyaim közé tartozott, így szívesen hallgattam volna akármeddig, ha nincs mögöttem néhány hulla és egy kísértet viking, kötéllel a nyakán, amint kimászik a mocsárból, görbe késsel a kezében.

– Miért hívják az ingoványt a megfojtott viking mocsarának?

– Alighanem tévedésből.

Úgy éreztem magam, mint a horgász, amikor mozogni kezd a dugó a víz felszínén.

– Hogy érti azt, hogy tévedésből?

– Valamikor a század elején találtak egy fickót a mocsárban, kötéllel a nyakán. Annak idején publikálták is. Ha érdekli a dolog, kikereshetem magának a bibliográfiáját.

– Ön nem foglalkozik vele?

– Én? Minek? Hiszen engem csak a vikingek érdekelnek!

– Ez azt jelenti, hogy a mi halottunk nem viking?

– De nem ám! A vikingek nemigen szokták mocsárba fojtani áldozataikat. Ennek a pasasnak véletlenül láttam a képét. Bőrruhát viselt, térden alul érő bőrnadrágot, bőrzekét, és hátul copfba volt fonva a haja.

– Mikor lökték a mocsárba?

– Cirka négyezer évvel ezelőtt!

– Eszerint a dániai ingoványleletek édestestvére.

– Ahogy mondja. Ez nem az én kutatási területem, bár roppant érdekes, és szabad időben minden cikket elolvasok ezekről a kőkori fickókról.

– Lehet tudni, kik voltak?

– Minden bizonnyal ősskandinávok. A ma itt élő népek ősei. Titokzatosak, mint a kelták. Az írást nem ismerték, sziklarajzaik azonban gyönyörűek. Egyszerűen csodálatosak! Mintha Dänikennek lenne igaza, és nem is e világi emberek csinálták volna őket. Ha ilyet látok, gondolatban meghajlok a művészet óriási ereje előtt.

Egészen elérzékenyült, s feltörő könnyeit egy hatalmas adag whiskyvel szorította vissza.

– Tehát ősskandinávot találtak a mocsárban?

– Mint ahogy mindenütt északon, hasonló mocsarakban. Többnyire bőrruhás, bocskort viselő embereket. Már amelyik persze nem volt egészen meztelen. Legtöbbjük nyakán ott lógott a kötél…

– Hogy maradhattak épségben ennyi ideig?

– Az úgynevezett kék iszap és a tőzeg csodálatosan konzervál: csak a kiemelés után kell vigyázni. Egy-két nap után fűrészporrá esik szét minden: ember, fa, kutyaszar. Ezért találtuk ki az iszapoló árkot. Ha találunk valamit, leiszapoljuk, amíg nem láthatunk hozzá légmentes fóliázásához.

– Volt szerencsém beleesni a maguk iszapoló árkába.

– Jézusom! – csapta össze a kezét. – Csak nem tört össze valamit?

Jobban féltette a deszkadarabjait, mint a tudóstársát.

– Oda estem, ahol nem volt semmi. Tehát… ott hagytuk abba, hogy a kék iszap és a tőzeg mumifikál és konzervál.

– Mint a szibériai jég a mamutot.

– És a kötél? A kötelet hogy magyarázzák?

– Látja, ez fogas kérdés. Különféle elméletek röpködnek a levegőben. Egyesek szerint rituális gyilkosságról van szó.

– Úgy érti, hogy a pasasokat feláldozták?

– Minden bizonnyal.

– Van erre valami bizonyíték?

– Attól függ, mit nevez bizonyítéknak. A rituális gyilkosságokat mindenütt gyakorolták: az egészen primitív társadalmakban és az úgynevezett magas kultúrákban egyaránt. Gondoljon például az inkákra. Egyébként ismeri Ibn Fadlant?

– Hogyne. A X. század kiváló történetírója. A magyarokról is írt.

– Magyarokról? Hogy jön ez ide?

– Magyar származású vagyok.

– Ibn Fadlan leír egy temetési szertartást, amely 922-ben a Volga melletti vikingek – ruszok – egyik településén zajlott le. Nem untatom?

– A világért sem.

Őszintén mondtam, nagy meggyőződéssel. Valami ugyanis azt súgta, hogy a gyilkosságok kapcsolatban vannak a régi vikingekkel.

– Nos, Ibn Fadlan éppen a ruszok között tartózkodott, amikor értesült róla, hogy egy viking főember meghalt. Kísérői engedélyt szereztek számára, hogy részt vegyen a temetésen, s részletesen el is magyarázták neki – szerencsére – a történteket.

Ibn Fadlan szerint, ahogy a rusz lehunyta a szemét, a család férfi tagjai maguk elé hívatták a meghalt férfiú rabnőit és megkérdezték tőlük, melyikük akar urukkal átmenni a másvilágra. S tudja, mit ír az arab? Hogy mindig akadt valaki, aki sörtől eltompulva vállalkozott a hosszú útra.

A temetési szertartásnál igen nagy szerep jutott egy öregasszonynak, akit csak a halál angyalaként emlegettek. Óriási termetű vénasszony volt; a ruszok különös tisztelettel vették körül.

A temetés napján kivették a holttestet a földveremből, amelybe azért tették, nehogy a tetem bomlásnak induljon; egy feldíszített, selyemmel, bársonnyal borított hajóra vitték. Néhány rabszolgalány nagy edényekben sört hozott: ezt részben megitták, részben a halott mellé helyezték. Ugyanezt tették növényekkel, zöldségekkel; gyümölcsökkel… Ami viszont ezután következett… hm… nemigen tetszett a derék arab utazónak.

– Kíváncsivá tesz.

– Nos, odacsalogattak egy kutyát a halotthoz, és egyszerűen kettévágták. Ezután elővezettek két lovat; addig futtatták őket a hajó mellett, amíg összeestek a fáradtságtól. Ekkor rájuk rontottak, és darabokra szabdalták őket. Maga érti ezt?

– Természetesen – mondtam. – Meg kellett ölni őket, hogy a túlvilágon tovább szolgálhassák a gazdát. A túlvilág-elképzelések világszerte hasonlatosak. Ázsia nomád törzsfőit is így temették.

– Ezután viszonylag kellemesebb rituálé következett. A túlvilági utazásra ajánlott rabnő végigjárta a főemberek sátrait és… hm… hogy is mondjam csak… leplezetlen ajánlatot tett nekik, ők pedig kénytelenek voltak elfogadni felajánlkozását, nehogy megsértsék a halott emlékét. Végül a hajó fedélzetén emelt sátorba vitték az elhunytat. A sátrat kardos-pajzsos férfiak fogták közre. A megtermett öregasszony belökdöste a lányt a halott mellé, néhány férfi kötelet kötött a nyakára, s két oldalról húzni kezdte a végét. A lány hánykolódott, meg akart szabadulni, de már nem lehetett. Az öregasszony föléje hajolva kést szúrt az oldalába, miközben a sátor körül helyet foglaló vikingek kardjaikkal a pajzsaikat verték, nehogy a haldokló lány jajgatása kihallatsszék. Hát, ezt írta Ibn Fadlan.

– Vidám történet – mondtam, és leküldtem egy rendes löket whiskyt a torkomon.

33.

– Ennyit a rituális gyilkosságról – sóhajtotta, miután ő is letette a poharát. – Elképzelhető, hogy a négyezer évvel ezelőtti, kötéllel való megfojtás útján bemutatott áldozat emléke megőrződött a viking időkig. Van azonban egy másik teória is.

– Éspedig?

– A büntetés. Hogy bűnözők voltak, talán gyilkosok, s a közösség halálra ítélte őket. Megfojtották, és belökték őket a mocsárba.

– És ha áldozatok voltak?

– Úgy érti, hogy bűncselekmény áldozatai? Hát… elképzelhető, bár… legtöbbjüknek ott a nyakán a kötél. Ez inkább kivégzésre, semmint gyilkosságra utal.

– Tehát erről kapta az ingovány a nevét – tereltem vissza.

– Azt mondják, igen. Van velünk egy folklorista, ha érdekli a dolog, és ha óhajtja, holnap Összehozhatom vele.

– Boldoggá tenne, professzor. Eszerint az ingovány végül is tévedésből kapta a nevét… Nem viking volt, akit megtaláltak benne, hanem egy jóval korábbi ember.

– Így van. Tudja, a legendák gyorsan születnek és gyorsan terjednek; a magjuk hiteles, de nem mindig tudományosan megalapozott. Azt hiszem, ez a helyes meghatározás.

– Amikor megérkeztem a fogadóba, a portás mesélt valamit Szőrösnadrágú Haraldról. Tudna valami bővebbet mondani róla?

– Hát… túl sokat nem. Állítólag itt uralkodott, éppen ezen a helyen.

Ismét azt a furcsa, megmagyarázhatatlan remegést éreztem a hangjában. Mintha el akarna titkolni előlem valamit.

– Mégis – erősködtem. – Kicsoda volt?

– Viking király. A XI. században. Hegyesszakállú Olaf fia, Vérescsatabárdú Sven leszármazottja. Elküldött egy hajót… Vinlandba.

– Hova?

– Vinlandba. A mai Kanadába. Remélem, hallott már róla, hogy a vikingek Kolumbusz előtt partra szálltak Amerikában, és telepet is alapítottak. Az ottani indiánok azonban elűzték őket. A vikingek eltűnése után feledésbe merült az egész. Az igazság, hogy máig sem tudták pontosan azonosítani telepeik helyét. Tehát oda küldött valakit.

– Egy kapitányt. És természetesen egy hajónyi vikinget. A legenda szerint azonban Szőrösnadrágú Harald emberei nem jutottak el Vinlandba, hanem visszafordultak. A kapitány nem akart tovább menni vagy a legénység lázadt fel – ki tudja? –, mindenesetre a kapitányt később megölték. Szőrösnadrágú Harald ölette meg.

– Lehetséges, hogy… kötelet vettetett a nyakába?

Lesunyta a fejét: nem válaszolt.

Lehetséges, hogy ide, a mocsárba dobatta? – Előrehajoltam, és megfogtam a karját – Miért nem mondja meg az igazságot, Mr. Frankfather?

Könyörögve kulcsolta össze a kezét, és remegett a hangja, ahogy felsóhajtott.

– Hogy mondhatnám meg, Mr. Lawrence? Maga kitalálta, de a többieknek hogy mondhatnám meg? Ha közzétenném, hogy a Szőrösnadrágú Harald által megöletett, Vinlandba soha el nem jutott kapitány kószál éjszakánként a mocsár körül kötéllel a nyakában, kezében viking tőrrel, szanaszét futna minden emberem. Kiszállna a rendőrség, az újságírók mint a hangyák lepnének el bennünket… Vége lenne az ásatásnak. Összetaposnának mindent, belehugyoznának a kutatóárkokba; telerondítanák a környéket. Higgye el, ismerem ezt a figurát. Egyszer, Írországban egy kelta szentélyt ástunk: álmomban ne jöjjön elő, ami ott volt! Akkor megfogadtam, hogy bármit is találok, vagy bármi is történjék az ásatáson, amíg be nem fejeződik, hallgatni fogok róla, mint a sír.

– Akkor is, ha gyilkosságok történnek a közelében? Frankfather elkeseredetten csapta össze a kezét.

– Mr. Lawrence, kérem! Miért akar mindenáron belekeverni ebbe az elátkozott ügybe? Mi a fene lehetne itt, egy félig feltárt viking városban, ami miatt embereket tesznek el láb alól? Néhány viking kard, bárd vagy rúnakő? Már Knutsen ügyével kapcsolatban

elmondtam…

– Igaz is, milyen ember volt Ole Knutsen?

– Mint ember, vagy mint tudós?

– El lehet választani a kettőt egymástól?

– Nemcsak hogy el lehet, de el is kell! A magánéletéhez semmi közöm. Felőlem lehet valaki katolikus, homokos, zsidó vagy buddhista – ha érti a szakmáját, leveszem előtte a kalapom.

– Ole Knutsen előtt levette?

– Le én! Sőt még meg is hajoltam. A viking kor legkiválóbb ismerője volt. Nála senki sem értette jobban ezt a letűnt világot.

– Végül is ki volt az expedíció vezetője?

– Ki lett volna, hát ő!

– És ön, Mr. Frankfather?

– Én a szervezési és az… öööö… gazdasági ügyekért voltam a felelős. Gyakorlatilag Ole Knutsen helyettesének számítottam.

– Amikor megölték, ön vette át az ásatás vezetését, igaz? Úgy ugrott fel, hogy majdnem kiverte a poharat a kezemből.

– Hallja-e, ez aztán már több a soknál! A végén még engem gyanúsít, hogy vezető szerettem volna lenni, ezért megöltem Ole Knutsent.

– Biztosíthatom, hogy eszembe sem jutott ilyesmi; Csupán a tényeket próbálom csoportosítani. Szerette ön a főnökét? Elvoltam rá készülve, hogy kikéri magának faggatózásomat, esetleg ki is dob: ehelyett, legnagyobb megrökönyödésemre összeesett, mint egy halom túró a tűző napon. Szerettem. Csodáltam. Istennek tartottam. Meg van elégedve? Úgy csodáltam, ahogy a világ egyik legnagyobb, ha nem a legnagyobb tudósát csak csodálni lehet. Ha majd itt áll a viking város a maga teljes szépségében kiásva: emlékművet állíttatok a közepére, rajta Ole Knutsen szobrával. Ez lesz a méltó tiszteletadás a világ legnagyobb tudósának! Az embernek, a zseniális koponyának, aki tévedései ellenére is új utat nyitott a vikingkutatásokban. Tudja, hány eredeti elméletet dolgozott ki a vikingek társadalmi szervezetével, hadszervezetével és államigazgatási rendszerével kapcsolatban? Csodálatos ember volt! Könnyet morzsolt szét a szeme sarkában, és nagyot húzott a pohárból. Csak úgy recsegtek fogai között a jégkockák.

– És Rypdal? Helga Lynggard?

– Tudományos szempontból? Nagy nullák. Bár… lehetett volna belőlük valaki. Főleg Rypdalból.

Éppen meg akartam kérdezni, hogy szerinte ki ölte meg Lynggardot és Milkis professzort, amikor halk kopogtatás után kinyílott az ajtó.

Magas, kefére nyírt frizurájú, őszes hajú férfi állt a küszöbön; kezében két whiskysüveggel.

Be sem kellett mutatkoznia; tudtam, hogy ki az. Mr. Winther-Larsen, a Velasquez-alapítvány megbízottja.

34.

Frankfather felugrott, és kinyújtott kézzel sietett eléje. Nem voltam biztos benne, azért-e, mert annyira kedveli, vagy mert fél, hogy a jövevény le találja ejteni valamelyik üveget.

Winther-Larsen óvatosan letette a whiskyket az asztalkára.

– Gondoltam, nem árt egy kis utánpótlás. Elnézést kérek, ha netán megzavartam az urakat.

– Ugyan, Mr. Winther-Larsen mosolygott édesdeden Frankfather –, Mr. Lawrence-szel éppen a viking legendákról beszélgettünk… öööö… például Szőrösnadrágú Haraldról.

Winther-Larsen lecsavarta az egyik üveg tetejét, aztán felém nyújtotta a kezét.

– Sokat hallottam önről, Mr. Lawrence. Örülök, hogy személyesen is megismerhetem. Igaz is, Mr. Frankfather, már régen akartam kérdezni, ön szerint miért kaptak a viking királyok ilyen furcsa neveket?

– Nagy divat volt szerte Európában. Gondoljon Rőtszakállú Frigyesre, Madarász Henrikre.

– Mi lehetett az alapja?

– Harald esetében? Hát bizonyára kifelé szőrös bőrnadrágot hordott, bár utána kéne nézni a leírásokban… Őszintén szólva ez nem az én szakterületem.

Mosolyogva Winther-Larsenhez fordultam.

– Ön is vikingszakértő? Tiltakozva rázta meg a fejét.

– Most látok életemben először viking ásatást. Látva elképedésemet hangosan felnevetett.

– Nem kell megijednie, nem avatkozom tudományos kérdésekbe. Ez Frankfather professzor dolga. Az én feladatom, hogy rendben menjen minden. Nem is tartózkodom folyamatosan a helyszínen. Egy hét múlva vissza kell utaznom Detroitba.

Felemeltük a poharunkat, és ittunk egy jót istenben boldogult Szőrösnadrágú Harald emlékére.

Közben azon törtem a fejem, ki lesz a következő, akit meggyilkolnak.

35.

– Beszélgettünk egy jó félórát – közömbös és jelentéktelen dolgokról. Amikor leülni látszott a társalgás, felálltam.

– Azt hiszem, ideje elbúcsúzni, uraim. Köszönöm, hogy megszerettették velem a vikingeket.

Winther-Larsen biccentett, és felállt, hogy az ajtóig kísérjen.

– Hallott valamit a gyilkosságokról a mocsárnál? – kérdezte halkan.

– Hallottam. Elvégre én vagyok Gulbrandsen felügyelő első számú gyanúsítottja.

– Fura. Ön szerint mi történhetett?

– Talán szerelmi dráma. Legalábbis effélét rebesgetnek.

Halkan kattant az ajtó a hátam mögött.

36.

A hold mintha keskenyebb lett volna, mióta utoljára láttam. Bár Winther-Larsennek és Frankfathernek azt mondtam, visszatérek a Rozmárba, eszem ágában sem volt rátérni az erdei útra. Helyette felcaplattam a lakókocsihoz, és óvatosan megkocogtattam az ablakát.

Világosság gyulladt, majd meglebbent a függöny.

Kiálltam a holdfényre, hogy jobban láthasson. Nyílott az ajtó, s a résen át fitos nyusziorr szimatolt felém.

– Azt hiszem, elaludtam egy kicsit. Hány óra?

– Nem tudom – mondtam. – Nem kedveli az órám az iszapfürdőt.

– Jöjjön be… Jézusom, már három lesz… Egészen tűrhető kis éjszakai szerelésben volt. Nyugodtan a felvételét kérhette volna akármelyik középhaladóknak szánt szextanfolyamra – természetesen előadónak.

Leültem, és egyszerűen nem tudtam levenni a szemem róla.

– Mit bámul?

Tűnődve felhúztam a vállam.

– Őszinte legyek? Nem is tudom. Valahogy izgalmasabb jelenségnek tűnik, mint Frankfather.

Visszafeküdt az ágyába, és magára húzta a takaróját.

– Meséljen!

– Miről?

– Mit mondott Frankfather?

– Csak a vikingekről beszélgettünk.

– Arról nem, hogy megtámadták a szaunában?

– Nem is tudom – mondtam, és nagyot ásítottam. – Idő múltával kezdek kételkedni benne, hogy egyáltalán megtörtént-e?

Olyan gyorsan ült fel az ágyán, mintha rugó mozgatta volna a derekát.

– Átvert? Nem is támadta meg senki?

Tele volt a fejem, mint egy frissen töltött hordó. És ugyanolyan nehéz is.

– Azt hiszem, aludnom kellene – mondtam, és még egyet ásítottam. – Reggel visszahozom a kölcsönruhát.

– El akar menni?

– Tud jobbat?

– Nem fél, hogy… útközben….

Ördöge volt. Féltem. Ami eddig történt velem, arra engedett következtetni, hogy más is történhet. Akár még ma éjszaka. Valakinek

útjában vagyok, az kétségtelen. Aligha nyugszik addig, amíg el nem tesz láb alól.

Aztán arra gondoltam, hogy jó lenne itt maradni. És nemcsak azért, mert a viking esetleg megpróbál elintézni.

– Nincs itt valahol egy szabad kocsi, ahol megalhatnék? – kérdeztem álnokul.

– Nincs – rebegte.

– Akkor talán Frankfathernél… bár…

– Hát éppen itt is maradhatna – mondta halkan. – Az a helyzet, hogy… végül is az én hibám… Ha nem mondom, hogy jöjjön vissza…

– Már úton lehetnék a szálló felé.

– Esetleg… talán maradhatna. Körülnéztem, aztán csípőre tettem a kezem.

– Amint látom, csak egy ágy van.

– Ágyazzon meg a padlón – javasolta. Lehajoltam, megnyomogattam a padlót, felegyenesedtem, és megráztam a fejem.

– Nem jó. Túl kemény.

– Na és?

– Megtiltotta az orvosom, hogy túl keményen aludjak.

– De hát nincs másik ágy, valóban…

– Talán elférnénk a magáén ketten – javasoltam bizonytalanul.

– Hát… ami azt illeti… talán. Horkol?

– Tréfál velem?

– Tudja, egy viking férfi és egy nő hogy szoktak aludni, ha mondjuk a szükség egy ágyba kényszerítette őket?

– Na, hogy? – kérdeztem kíváncsian.

– Maguk közé tettek egy kardot.

– Valami rémlik. Ez valami jelkép, nem?

– Olyasmi. Olyan, mint a Rubicon. Nem szabad átlépni.

– De hát nekem nincs kardom!

– Hát ez baj.

– Tudja mit? – töprengtem. – Majd odateszem a stukkeromat.

Gyanakodva rám nézett, és megadóan bólintott.

– Mit tegyünk? Modern időket élünk. Végül is nem kívánhatom magától, hogy karddal járjon, nem igaz?

– Évezredes bölcsesség – mondtam, és leoltottam a villanyt.

Hallgatott, mint béka a fűben, ha veszélyt érez. De azért engedékenyen oldalra húzódott, amikor odafészkeltem magam mellé.

– Hol a stukkerja?

– Itt.

– Hol… itt?

– Nyújtsa ki a kezét.

Felemelkedtem, és levettem az orráról a szemüvegét.

– Mit… csinál?

– Szemüvegben szokott aludni?

– Bocsánat. Ebben a nagy zűrzavarban… Jézusom, hiszen magán nincs semmi!

– Mi lenne? A bőröndöm a szállóban maradt. Félig már úgyis üres. Gulbrandsen mindenemet elkobozza. Egyébként tudja, hogy hideg a lába?

– Mint a… békáé… azt mondják…

– Én békavadász vagyok – hencegtem. – A legjobb kezekbe került.

– Ó!… valóban… Istenem, mit csinál?

– Megfogom a békát… egy szenvedélyes békavadászt nem lehet megállítani! Hopp!

– Jé… zusom… az nem… a béka!… Nem… nem…

– Elengedjem?

– Jaj… igen… nem, nem… Jézusom… ez nem… szép magától… nem szép… jaj…!

Aztán már nem nagyon bánkódott, hogy megfogtam a békát.

Végül is tudta, hogy ez a békavadász kötelessége.

37.

Később hasra fordult, és mélyet sóhajtott.

– Istenem, micsoda csalódás!? Azt hittem, rosszul hallok.

– Hogyhogy csalódás? Felkönyökölt, és átkarolta a nyakam.

– Súgjak neked egy nagy titkot?

– Súgjál.

A fülemhez hajolt, és mielőtt belesuttogott volna, beleharapott a cimpájába.

– Valaha… régebben… én nem is nagyon szerettem a biológiát.

– Valóban? Gondolom, ezért lettél régész.

– Úgy értem, hogy… például a békafogást. Valahogy nem volt hozzá kedvem.

– És most?

– Egyre inkább megszeretem. Arra gondoltam éppen, hogy…

– Igen?

– Talán… kellene fognunk… még egyet. Ritkán… találkozik az ember igazi… szakértővel, nem igaz?

Álszerény lennék, ha azt mondanám, hogy nem volt igaza.

Forgolódni kezdett, de nem engedtem, hogy megforduljon.

– Mit akarsz?

– Nézd csak – próbáltam megmagyarázni a dolgot. – Te mondtad, hogy szakértő vagyok… Na már most a békafogásnak különböző trükkjei vannak. Világos?

– Hát… nem egészen.

– Remek. Azonnal megmutatom. Tehát… Megfogja az ember a háló nyelét, és hopp…!

Az ablakon bekukucskáló hold dühösen az arca elé rántott egy

fekete felhőkendőt.

38.

Minél előbbre haladt az idő, Donna Welsh annál jobban belejött a békafogásba. Ittunk egy nagy adag whiskyt, aztán újra odabújt hozzám.

– Te vagy az én kis békakirályfim – dünnyögte.

– Jézus Mária! Megint?

– Ismered a mesét?

Sok száz mesét ismertem, de így, az éjszaka kellős közepén, néhány adag whisky és néhány békafogás után valahogy nem akart az eszembe jutni egyetlenegy sem.

– Milyen mesét? – kérdeztem, és reménytelen sóhajjal behunytam a szemem.

– A királyfiról. Aki béka volt.

– Valami rémlik – motyogtam, miközben megpróbáltam elaludni. – Holnap… majd… béka… királyfi…

Donna megrázott, és a hasamra ütött.

– Nem holnap. Most! Be kell, hogy fejezzem a mesét!

– Fejezd…

– A béka királyfi volt. A boszorkány varázsolta el. Csak akkor nyerte vissza emberi alakját, amikor egy szép lány megcsókolta.

– Remek. Akkor te vagy… a… békahercegnő…

– Te megcsókolnál egy békát?

– Micsoda… hülyeség…

– Mert én meg! Egy királyfiért mindenre kapható vagyok.

Lerántotta rólam a takarót, és csiklandozni kezdett.

– Ha látnád magad, milyen ronda béka vagy. De én feláldozom magam. Fel én!

Feláldozta.

Fikarcnyit sem törődött vele, hogy én mit szólok hozzá.

39.

A hold az ablakkeret mellől lesett be; már csak fél szeme fért be az ablaknyíláson. Mintha együttérző sajnálatot láttam volna egyetlen szemében.

Percekre ismét elszunnyadhattam, de újra csak Donna forgolódására ébredtem.

– Nem tudok aludni. Meleg van. Te tudsz?

– Sajnos, én sem – mondtam az igazságnak megfelelően. – Nem hagynak.

– Ezt nem teheted velem – panaszkodott szemrehányó hangon. – Elcsábítasz, aztán nem törődsz velem. Egy igazi viking ilyen esetben…

Kinyújtottam a karom, kivettem a zsebemből a stukkert, és kettőnk közé tettem.

– Nagyon helyes. Én egy igazi viking harcos vagyok… és holnap

estig bármi is történjék, nem fogok átlépni a… Rubiconon…

Mint derült égből a gumibot csapott le rám az álom.

40.

Mintha sivatagban lettem volna, talán a Góbiban, napkelte idején. Körülöttem ágas-bogas szakszaulbokrok himbálóztak, s pattogó hangon emelgették az ágaikat, ha meglengette őket az északi szél. A hegyek felől vihar készülődött: furcsa, kesernyés szagú füst lebegett a levegőben.

Aztán egyszerre csak kitisztult minden. Hófehér jurták mellett álltam, ismeretlen mongolok között. Egy asszony éppen túrót szeletelt; a vékonyra vágott szeletkéket óvatosan felrakta a jurta tetejére száradni.

A szakszaulcserje pattogó hangja összekeveredett az egyre jobban erősödő forró szél fütyülésével. Az asszony felnézett, rám mosolygott, és rakta tovább a túrócsíkokat a jurta tetejére. A sátrakat beborította a füst; a gyerekek kifutottak a mezőre, és ledobták magukat a fűre. Lehajtották a fejüket, miközben rázta őket a köhögés.

Bár engem is köhögési roham fojtogatott, szemem fölé ernyőztem a tenyerem, és a kék vitorlaként úszó hegyek felé kémleltem. Hamarosan észre is vettem a forró, vörös lángnyelveket, amint gyorsvonati sebességgel vágtattak a pusztán.

A gyerekek felé iramodtam, ahogy csak a lábam bírta. Felkaptam a legkisebbet – emlékszem, hasított fenekű nadrágban volt, aminek az az előnye, hogy nem kell letolnia, ha el akarja végezni a dolgát –, és a közeli folyó felé száguldottam vele. Közben megállás nélkül ordítoztam, hogy a többiek is jöjjenek utánam.

A gyerek vadul ficánkolt a karjaim között. Meg akartam nyugtatni, de hirtelen mozdulattal kiszakította magát az ölelésemből, és felröppent a levegőbe. Néhány másodpercig még hallottam kétségbeesett kiáltásait, aztán belezuhant a tűzbe.

A lángok körülfogtak; égették a bőröm, perzselték a ruhám. Megértettem, hogy nincs menekvés. Talán valamelyik isten haragudott meg rám – Sindzse, az alvilág ura? –, s tüzes kocsiján magával akar ragadni a pokol förtelmes mélységeibe?

Nagyot kiáltottam, rúgtam egyet, hogy a gyerekek után én is felemelkedjek a levegőbe, és – felébredtem!

A lakókocsi lágyan ringott, mintha lovakat fogtak volna elé. A hold eltűnt az ablakból; nem hagyott maga után mást, mint mozdulatlan feketeséget.

Óriási erőfeszítéssel felültem az ágyon. Halk pattogást hallottam, mintha az égő, szélverte szakszaulcserjék hangja a valóságból szűrődött volna be az álmomba. Beleszimatoltam a levegőbe. Határozott és erős füstszagot éreztem, mely az ébrenlét határán megköhögtetett.

Első reflexmozdulattal a pisztolyomért nyúltam.

Nem találtam a helyén.

Aztán eszembe jutott, hogy néhány órával ezelőtt viking lovagot játszottam a békahercegnővel.

Hiába tapogatóztam, a stukker nem volt sehol.

A kocsi rázkódása megszűnt, de a füstszag egyre töményebb lett. Nem voltam biztos benne, nem a faházak gyulladtak-e ki odalent.

Kiugrottam az ágyból; megfordult ugyan a fejemben, hogy fel kellene ébresztenem Donnát is, de nem akartam feleslegesen megrémíteni.

Az ablakhoz ugrottam, hogy kinézzek rajta. Koromsötét, természetellenes éjszaka bámult szembe velem.

Kitártam az ablakszárnyat – furcsa módon befelé nyílt –, aztán kidugtam a kezem a sötétségbe.

Azaz csak dugtam volna. Ujjam hegye fájdalmas sajgással koppant a deszkán. Valaki bedeszkázta az ablakot!

Tigrisugrással szálltam át az ágy felett. Hasam éppen érintette Donna arcát. Reméltem, hogy ettől majd felébred, de nem ébredt fel.

Az ajtóhoz repültem, és megpróbáltam kinyitni. Zárva volt. Kétségbeesetten rángattam a kilincset: nem engedett.

A pattogás egyre erősödött odakint. A kocsi résein át szürke füstkígyók kúsztak be hozzánk. Néhányszor nekiugrottam az ajtónak, és csak akkor hagytam abba a játékot, amikor megértettem, hogy kintről eltorlaszolták.

Kirántottam a zsebkendőmet, felkaptam a nadrágomat, a zsebkendőt kettétéptem, és a kocsi sarkába állított vödör vízben megnedvesítettem. Egyik felét az orrom elé szorítottam, aztán az ágyhoz ugrottam, és Donna mellé térdeltem.

– Donna! Donna! Ébredj!

Egy centiméternyi sem látszott ki belőle, annyira beleburkolózott a lepedőjébe.

– Donna! Gyerünk! Ébresztő!

Rázogatás közben hideg fémre tenyereltem. Boldog örömmel markoltam meg a stukkeromat, amely az éjszakai viháncolás közben becsúszott a matracok közé. Kirántottam, és tovább élesztgettem a lányt.

– Gyerünk, Donna!

A lány feneke kipúposodott a lepedő alól. S bár ebben a helyzetben közel sem volt már olyan ingerlő, mint órákkal ezelőtt, nem tudtam megállni, hogy alaposan rá ne paskoljak.

– Gyerünk, kislány! Igyekeznünk kell, mert hamuban sült pogácsa lesz belőlünk!

A füst hatalmas felhőkben ömlött be a szobába. Nem gondolhattam másra, mint hogy Donna elájult. Talán túlságosan sokat

szívott be a beáramló füstből.

Teste alá nyúltam, és felemeltem. Úgy hevert a karomban, lepedővel letakarva, mint klasszikus festményeken a lefejezett fiú holtteste anyja ölén.

A füst marta a szemem, a pattogó zaj fortissimóig fokozódott, s egyszerre megéreztem a falak szokatlan melegét is.

Nem sokat teketóriázhattam. Ha élve ki akarunk menekülni ebből a pokolból, fel kell élesztenem Donnát!

Ledobtam az ágyra. Furcsa volt, ahogy visszazuhant. Mintha játékbabát ejtettem volna a matracra.

A lepedő lecsúszott az ágyon heverő, élettelen testről.

Felkiáltottam. Akkorát, hogy majdnem elsült remegő kezemben a revolver.

A matracon, lepedővel félig takarva, Helga Lynggard teste feküdt, felpüffedt arccal, vicsorgó fogakkal. A nyakára száradt vér édeskés, kellemetlen szagot árasztott. Szépen ápolt körmei lila színre váltottak, fénytelen, immár beesett szeme a kocsi tetejére meredt.

Éreztem, hogy szakad rólam a veríték. Térdre estem, és benéztem az ágy alá.

Donnát nem találtam ott.

A holttest megremegett, mintha fel akarna kelni. A falak recsegtek-ropogtak; mindent elárasztott a pokoli hőség.

Leroskadtam az ágy szélére, és gondolkodni próbáltam.

Égő kriptába zártak egy halottal.

Mint a régi viking királyok rabszolgáival tették.

A kegyetlen, maró füstben feloldódott minden.

41.

Mielőtt még elájultam volna, megpróbáltam menteni, ami menthető. Letéptem egy párnáról a huzatot, belemártottam a vízbe, keresztülcsavartam vele az arcom. Belenyomtam a lepedőt is a vödörbe, és beleburkolóztam. Kirántottam Helga Lynggard alól

a másik párnát, ennek is letéptem a huzatját, és hevenyészett kesztyűként a kezemre tekertem.

Összegörnyedve fuldokoltam: felülről már lángnyelvek nyúlkáltak felém, s mintha messziről, nagyon messziről kiáltások szűrődtek volna át a falon.

Erőm maradékával legurítottam Helga Lynggard testét az ágyról, leszórtam a matracokat, s a vasvázas ágyat a szoba közepére állítottam. Félig vakon végigcsúsztam a kocsit, megpróbálva megállapítani, hol a legvékonyabb a fal.

A füst azonban mindent beborított; a lángnyelvek azzal fenyegettek, hogy belekapnak a lepedőbe, és porrá égetnek. Köhögve, krákogva, fuldokolva a vödörhöz kúsztam. Felemeltem, és azt a kevés vizet, ami maradt még benne, a fejemre öntöttem. Elhajítottam a

vödröt; visszamásztam a felállított ágy mögé. Úgy döntöttem, várok még egy kicsit, nem kockáztathatom, hogy csődöt mondjon a tervem.

Hirtelen óriási reccsenéssel beszakadt az egyik oldalfal, a következő szempillantásban lezuhant a tető fele. Óriási szerencsémre az a fele, amely alatt Helga Lynggard holtteste feküdt. Tudtam, hogy másodperceim vannak már csak hátra: bármelyik pillanatban rám zuhanhat a tető másik része.

Felordítottam. Azzal a régi, sok évszázados harci kiáltással, amellyel a hunok riogathatták a nagy fal alól a gőgösen bámészkodó kínai katonákat.

Megragadtam az ágy végét, és megtaszítottam. Éppen abban a szempillantásban, amikor a tüzes fal megindult felém. Az ágy belefúródott az üszkös deszkákba; lyukat nyitva az éjszakába.

Mielőtt a lehulló fatörmelék elzárhatta volna menekülésem útját, hangos ordítással bevetettem magam a lyukba.

Néhány másodperces repülés után a nyirkos füvön landoltam, a lángoló kocsi mellett.

Aztán csak annyi erőm maradt, hogy felemeljem a stukkert, és ráfogjam egy fölém magasodó fekete árnyékra, aki ráadásul még tartott is valamit a kezében.

Füsttől és lángoktól égő szemem úgy látta, hogy egy viking kést.

42.

Szerencsére nem az volt: még csak nem is fegyver. Egy bádogvödröt emelt a feje fölé, tétovázva, hogy hozzám vágja-e, vagy rám öntse a tartalmát.

– Ide a vízzel! – ordítottam. – Mire vár, ember? Öntse már azt a rohadt vizet!

Meglódult a karja, és kellemes hűvösség árasztotta el égő testemet. Letéptem magamról a lepedőt, a rongyokat, s hengergőzni kezdtem a harmatos, hajnali fűben.

Amikor elfogyott minden erőm, kezem széttárva hanyatt feküdtem. A lakókocsi óriási robajjal, szikrákat és pernyét okádva omlott össze. Éles, tüdőt szaggató vegyszerszag kavargott a levegőben.

A férfi, aki leöntött vízzel, az a nagy szakállú dörmögő hangú pasi volt, aki az este megmutatta Frankfather faházát. Gyanakodva pislogott a revolveremre, és tisztes távolságban megállt tőlem. Zsebre vágtam a stukkert, feltápászkodtam, és tántorogva futni kezdtem a hajnali szürkületben. Addig futottam, amíg el nem értem a mocsarat, ahol először találkoztam a vikinggel.

43.

Az éjszaka sötétségét hajnali szürkület szabdalta fel. Leültem az ingovány partjára, közvetlenül a nyúlós, békalencsés iszap szélére, és gondolkodni próbáltam. Mit mondjak, nem ment könnyen.

Tudtam, hogy nem messzire tőlem ott magasodik a fa, amelyen

menetrendszerűen meg-megjelenik egy átvágott nyakú holttest.

Donna… Úristen! Donna! Hogy került ki a kocsiból, hogy került az ágyába Helga Lynggard holtteste, és nem utolsósorban, hol van most Donna?

Felálltam, hogy befurakodjak a bokrok közé. Egy tüskés ág elkapta a nadrágom, és beleakaszkodott. Mintha csak figyelmeztetni próbált volna, hogy ne menjek tovább.

Kibiztosítottam a stukkerom, tettem néhány tétova lépést, majd lassan, óvatosan, éppen csak mozdítva a fejem felpillantottam a fára.

Megkönnyebbült sóhaj hagyta el az ajkam, amikor meggyőződtem róla, hogy ezúttal nincs odafent holttest.

Fütyörészni vagy énekelni lett volna kedvem. Harsány dallal köszönteni a kelő napot, amely eloszlatja az éjszaka árnyait, s visszaűzi alvilági barlangjába a Gonoszt.

Már-már csücsörítettem a számat, hogy bátorító melódiába kezdjek, amikor pillantásom a fűre esett. Közvetlenül ormótlan, sárral-üszökkel borított bakancsom orra előtt hosszúkás árnyék hevert a földön: ha nem tudtam volna, mi az, akár mozdulatlan, dermedt kígyónak is gondolhattam volna.

Halántékom vasabroncs szorongatta; szívem dobolt, mintha ki akart volna ugrani a helyéről. Körülnéztem, és stukkeromat a kezem ügyében tartva, lehajoltam a bokor alá. Vékony szeletekből; valószínűleg rénszarvasbőrből fonott szíjkötél darabja volt. – Olyan, amilyennel évezredekkel ezelőtt a vikingek ősei fojtották a mocsárba áldozataikat.

44.

Szél nem lebbent, ág nem moccant a közelemben, mégis, mintha jeges fuvallat bújt volna a ruhámba.

Letérdeltem, és megvizsgáltam a füvet. S bár távolról sem voltam olyan elsőrendű nyomolvasó, mint Radzs Kumar Szingh, mégis könnyedén követni tudtam a nyomokat, amelyek egyenesen a mocsár felé vezettek. A letaposott fűszálak kezdtek már felegyenesedni, s bíróság előtt tett vallomásnál hihetőbben tanúsították, hogy valaki percekkel ezelőtt ment a bokrok között.

Lehajoltam, és egyszerre legalább háromfelé figyelve megsimogattam a letaposott fűszálakat: Hogyan is tanította Radzs Kumar Szingh?

Mintha a felhők közül hallottam volna mesterem és tanítóm hangját.

– Az a legfontosabb, Leslie száhib, hogy ismerd az emberek átlagsúlyát és a fű minőségét. Ne ijedezz, nem olyan nehéz tudomány… Minden fejvadász meg tudja tanulni, pedig szerintetek, angolok szerint a nágák primitívek. Jó, jó, tudom, hogy te sohasem mondanál ilyet, te ismered a nyelvünket és a kultúránkat, te félig nága

vagy, Leslie száhib, hiszen részt vettél a nagy kígyótáncban, és ettél a kígyóisten húsából, de te is, már ne is haragudj érte, úgy mozogsz az erdőben, mint a vak ember a szent tehenek között. Nézd a fűszálakat! Látod ezt itt? Könnyen törik, még egy kisgyerek lába alatt is. Pedig milyen vastagnak és erősnek látszik. Éppen úgy, mint az emberek, Leslie száhib. Erős vagy, méltóságteljes; nem tudsz meghajolni senki előtt, nem ismersz sem tekintélyt, sem hatalmat magad fölött: aztán lesújt rád a végzet, mint erre a fűszálra egy kisgyermek képében.

De nézd csak azt a másikat! Vékony, alig veszed észre. Hajlik, de nem törik. Akkor sem roppan el, ha elefánt tapos rá. Sok tanulsággal szolgál bizony, Leslie száhib, a füvek vizsgálata.

Aztán, látod, ez ismét másfajta fű. Ez sem törött el, csak lehajlott. Nagyon lehajlott. Ha felemeled, láthatod, megzúzódott a széle. Ha ismered a füveket, tudod, hogy nem zúzódhat meg egyetlen ember lépése nyomán. Ez pedig mégis megzúzódott. Tudod, miért, Leslie száhib? Ne ingasd azonnal a fejed! Gondolkozz! Nem megy? Most az egyszer segítek. Azért, mert nem egy ember lépett rá. Nem érted? Nem egy átlagos súlyú ember. Egy sokkal, de sokkal nehezebb valaki.

Hogy csak egyetlen nyomot látsz? Derék. Kezd

hozzászokni a szemed a dzsungelhez. Milyen tanulságot tudsz levonni ebből? Csak azt, hogy egy nagyon kövér ember mehetett erre? Lehetséges. De oly gyakran láttál a kígyóemberek között nagyon kövéret? Ugye nem. A nágák nem kövérek. Hát akkor? Úgy bizony, Leslie száhib, nagyon helyesen következtetsz. Egy ember lépett a fűre kettő súlyával. Egyikük a hátán vagy a nyakában vitte a másikat, hogy miért? Talán megsebesült, talán kevesebb nyomot akartak hátrahagyni, ki tudja? Te minden esetre nagyot léptél előre, Leslie száhib. Gyere, hadd kenjem meg a szád kígyózsírral… Az istenek szerint, akinek kígyózsírral megkenik a száját…

Felriadtam álmodozásomból, s egyetlen szempillantás alatt visszarepültem a nága őserdőkből a viking mocsarának a partjára.

Óvatosan a fűszálak csúcsára fektettem a kezem. Lassan, alig észrevehetően lefelé nyomtam őket. A fűszálak cirógatták a tenyerem, mintha barátkozni akartak volna velem.

Előbb nem éreztem semmit: mintha nem tanúsítottak volna ellenállást.

Behunytam a szemem. Tenyeremen éreztem a nágaföldi fűszálak hűvösét, kétségbeesett igyekezetüket, hogy kiszabaduljanak a tenyerem alól. Kinyitottam a szemem, és felálltam. Biztos voltam benne, hogy az az ember, aki a mocsár felé sietett, nem volt egyedül. A fűszálak sérülései azt mutatták, hogy nehezebb volt mint egy emberi lény. Valakit magával cipelt a mocsár mélyére.

45.

Nyakam köré tekertem a szakadt kötéldarabot, és a jól kivehető

nyomokat követve, futni kezdtem az ingovány felé. Nem törődtem vele, hogy ormótlan bakancsaim rúgásai ellen hersegve tiltakoznak a mindeddig barátságos és segítőkész fűszálak.

A hajnal első sugarai, éppen úgy, mint egy éjszakával ezelőtt, áttörtek a fák között, s vörös fénnyel szórták be a partot. A békák makacsul hallgattak, pedig a kíváncsi hold még mindig fenn úszott az égen. A nádszálak dermedten álltak; mintha megfagyasztotta volna őket a rémület. Egyedül a fák ágai sugdolóztak a fejem felett. S mintha fenyegető suttogásuk emberi szavak formáját öntötte volna:

– Harald… död…

Zihálva törtem át az utolsó bokorsoron. A rénszarvasszíjból font kötél a hátamat verte, s éppen kiértem volna a mocsár partjára, amikor megcsikordult valami a talpam alatt.

Mintha két, segélyt kérő szem világított volna rám a fűcsomók közül. Lehajoltam, és felemeltem. Tört lencséjű szemüveg volt; szemüveg, melyet jól ismertem.

Donna Welsh szemüvege.

46.

Kezemben a törött szemüveggel kiléptem a partra. Éppen abban a pillanatban, amikor a nap, mint elvesztett tízpennys felgurult az égre. A békák vad brekegésbe kezdtek, s mintha láthatatlan karmester intett volna a pálcájával, felharsant a nádas ismeretlen mélységeiben rejtező madarak kórusa.

Engem azonban ekkor már nem érdekelt semmi: sem a békák, sem a madarak, de még a sértődötten ágaskodó fűszálak sem.

Egyedül az a tehetetlen emberi test, amely nyakán egy rénszarvasbőrből font szíjkötéllel ott lebegett a néhány méternyire tőlem kezdődő tiszta vízfelület tetején, arcán szelíd, megbocsátó mosollyal.

Donna Welsh teste.

47.

Leültem az ingovány partjára, s sápadtan néztem a mozdulatlanul lebegő lányt. Egyik kinyújtott karja felém mutatott, másik arra, amerre a régészek tábora feküdt. Talán azt akarta, hogy menjek oda, és keressek meg valakit… talán azt, aki meggyilkolta.

Szegény békahercegnő…!

Megreccsent mögöttem egy bokor ága. Nem fordultam meg, csak leheletnyit megemeltem a könyököm. Éppen annyira, hogy a stukkerem csöve átférjen a karom alatt.

Magas, vékony árnyék vetődött a vízre.

Leeresztettem a stukkert, letettem magam mellé a fűre.

A hosszú árnyék leült, egy másik, rövidebb viszont állva maradt, és időről időre lehajolt a bokrok alá, mintha keresne valamit.

– Maguk már látták? – kérdeztem.

– Röviddel ezelőtt fedeztük fel… Nem gondoltuk, hogy idejön.

– Ismerik?

– Persze. Donna Welsh. Évek óta itt dolgozik az ásatáson.

– Természetesen az a véleményük, hogy őt is én öltem meg…

Nem válaszolt azonnal; egy fűszálat vett a szájába, és rágcsálni kezdte.

– Mintát vettünk a vérből… amit ott találtunk a fa alatt. Igaza volt, Mr. Lawrence… Három ember vére száradt a füvön.

– Ez minden?

– Miért jött ide?

– Nem tudtam aludni.

– Komolyan kérdezem.

Nem volt agresszív a hangja, csak fáradt, nagyon fáradt.

– Nincs véletlenül magánál egy pipa?

– Csak cigarettával szolgálhatok.

Elhárító mozdulatot tettem, és Donna lebegő holttestére néztem.

– Találtunk valami mást is. Egy viking baltát. Amivel a fickó önre támadt. Amikor elhajította… lepattant egy fatörzsről, fel a levegőbe, onnan belevágódott egy másik fa ágába. Olyan szerencsével, hogy ott is maradt.

– Legalább ebben a dologban már hisz nekem? Nem válaszolt, felemelkedett, és rutinmozdulattal leverte a nadrágját.

– Tudja mit? Jöjjön el hozzánk egy kávéra. A feleségem összeüt valamit reggelire.

– Aligha vagyok úgy öltözve – mentegetőztem. Hatalmas, sáros bakancsom, piszkos overallom, és a fejemen maradt fél párnahuzat épen elég lett volna ahhoz, hogy beutaljanak egy kellemesen hűvös, biztonságos elmegyógyintézetbe.

Hogy ezután mi történt, arról csak homályos és nehezen rekonstruálható emlékeim vannak. Egy rohamkocsiban ültem Geir Bakke őrmester mellett, s barátságosan a vállára hajtottam a fejem. Bakke zsebkendőt vett elő a zsebéből, és szemrehányó tekintettel az orrára szorította.

A következő képen már egy zöld kert közepén álló magas, szőke asszonyt láttam, amint rémült kiáltással csapja össze a kezét, s a fű felett lebegve eltűnik a bokrok között. Mondani akartam neki néhány barátságos szót; hogy ki vagyok és honnan jöttem, esetleg jóindulatom jeléül neki ajándékoztam volna a viking fojtogató kötelének maradékát, amely még mindig a vállamon lógott, de nem került rá sor.

Hogy miképpen kerültem egy fonott kerti székre a pázsit közepén, arra sem tudok visszaemlékezni. Egy ismeretlennek tűnő férfi hajolt fölém, kérdezett valamit, de én csak a szája mozgását láttam. Ültem a széken, és tűrtem, hogy a pasas felhúzza a szemhéjamat, megpaskolja az arcom, és mondjon valamit a körülöttem állóknak. Még mindig a

kerti széken ültem, amikor a vágott képű őrmester felbukkant mellettem egy gumicsővel, s hamarosan langyos vízsugár folyt a képembe. Csodálatosképpen nem tiltakoztam. Ültem, és az sem érdekelt, hogy a sugár lemossa rólam a párnahuzat maradékát és a nadrágomat.

Később fehér lepelbe burkolózva pihentem a kertben, és nagy hatalmú római patríciusnak képzeltem magam. Igyekeztem kiadni néhány parancsot a körülöttem fel-feltűnő Geir Bakkénak – a nevére jól emlékeztem –, de ő nem akart engedelmeskedni. Persze nem voltam egészen biztos benne, hogy helytartó vagyok-e, vagy csak alacsonyabb rendű kormányhivatalnok.

Az ellen sem tiltakoztam, hogy a szemhéjamat emelgető pasas a karomba nyomjon egy injekciót.

Ezután lebegni kezdtem, és elszálltam a csillagok felé.

48.

Nagy sokára vége lett a lebegésnek, és én visszaereszkedtem a földre. Megpróbáltam kinyitni a szemem. Harmadik nekifutásra sikerült, de gyorsan be is csuktam. Mintha kötőtűkkel piszkálta volna valaki a pupillámat.

Óriási erőfeszítéssel megismételtem a kísérletet. Néztem az orrom előtt himbálózó fűszálakat, és megfogadtam, ha belevakulok is, nyitva tartom a szemem.

Szerencsére szó sem volt vakulásról. Pár pillanat múlva megszoktam a fényt. A fűszálak kisimultak, s a néhány méternyire tőlem fehéredő nyírfa is abbahagyta a táncot.

Szőke, szeplős, fitos orrú kisfiú állt velem szemben, érdeklődve figyelve minden mozdulatomat

Úgy emeltem fel a kezem, hogy biztos voltam benne, nem fog sikerülni. Meglepetve tapasztaltam hogy sikerül.

A kisfiú méltányolta erőfeszítésemet, és elmosolyodott.

– Hello! Hogy vagy?

– Kösz – mondtam –, megvagyok. Te ki vagy?

– Gunnar Gulbrandsen. Én vigyázok rád.

– Igazán? És miért kell rám vigyázni?

– Hogy le ne szarjanak a sirályok. Aarne bácsi is aludt, amikor megitta a sok pálinkát, és a sirályok leszarták. Gudrun néni meg hisztizett, hogy Aarne bácsi egy nagy disznó, és most mit csináljon, mert a sirályszar nem jön ki a ruhából.

Szépen, tisztán beszélt angolul, csak a jelzőkkel volt némi baja.

– Remélem, jól vigyáztál rám? – kérdeztem, és végignéztem magamon. Elegáns tréningruhában voltam, bár mintha egy számmal kisebb lett volna a kelleténél.

– Minden oké. Egy fekete fejű jött csak erre, de amikor meglátott, nem mert leszállni. Kérsz whiskyt?

– Hogy? Mit? – hápogtam, és arra gondoltam, hogy eddig láthatatlan őrangyalom elevenedett meg előttem.

– Apa azt mondta, hogy az angolok állandóan whiskyt isznak. Ha egy angol felébred, azonnal whisky után nyúl. Ha egy angolt nem érdekel a whisky, akkor az az angol már halott. Te nagyon úgy nézel ki, mintha még nem haltál volna meg.

– Hol az a whisky! – könyököltem fel. Vigyorgott, és egy magasra nőtt tujaféle alól kihúzott egy üveget.

– Jeget is kérsz bele?

Kissé álomszerűnek tűnt az egész, de bólintottam.

Csörgött egy kicsit a jegesvödörrel, aztán olyan dupla adagot varázsolt a kezembe, hogy bármelyik szakképzett mixer is megirigyelhette volna.

A whisky új életre keltett. Éreztem, hogy megindul ereimben az elmúlt órák megrázkódtatásaitól megalvadt vér. Ismét szép lett minden, majdnem olyan szép, mint amikor leszálltam az Oslóból érkező repülőgépről.

Őrangyalom elégedett, fülig érő vigyorral figyelte ruganyos mozdulataimat. Csengő kacagásban tört ki, amikor felé nyújtottam az üres poharamat.

– Adnál még egyet?

Felugrott, és örömében letépett egy levelet a legközelebbi nyírfáról.

– Apa ezt is megmondta!

– Mit? – kérdeztem gyanakodva.

– Hogy fogsz kérni még egyet. Apa szerint az az angol, aki az első adag whiskyje után nem kér még egyet…

– Tudom. Az halott.

– Apa nem ezt mondta.

– Hát mit?

– Nem haragszol, ha megmondom?

– Egyáltalán nem. Egy őrangyalra nem lehet haragudni.

– Hát jó… Apa azt mondta, hogy az az angol, aki az első whiskyje után nem kér még egyet, az bolond. Az olyan angoltól az sem lenne meglepő, ha négykézlábra állna és ugatna, mint a kutyák. Tényleg: nem haragszol?

Hogy mutassam, mennyire nem haragszom, elfogadtam a másik adagot is. Ennek már egészen más volt a hatása, mint az elsőé. Míg az visszaadta az életkedvemet, emez az étvágyamat hozta vissza.

Ruganyosan kipattantam a nyugágyszerűen elnyújtott kerti fotelból.

– Merre van az apukád?

– Tizenkettőre visszajön. Valami ásatáshoz ment Ahol a régi vikingeket keresik. Te is voltál ott?

– Voltam.

– Láttad a vikinget?

– Milyen vikinget?

– Ne akarj becsapni, ezt nem szeretem! Minden gyerek beszéli az iskolában, hogy a mocsárnál éjszaka megjelenik egy viking, és… borzasztó dolgokat csinál

– Mit például?

– Hát… ha egy gyerek elkóborol, a viking elkapja és magával viszi a mocsár fenekére.

– Ostobaság – mondtam, és barackot nyomtam a fejére. – Az emberek mindenféle bolondságot össze fecsegnek. Ne higgy nekik!

Sértődötten hátralépett, és egy bokor alá rejtette a poharam.

– Be akarsz csapni? Te sem mondod meg az igazat.

A gyerekek elől mindig mindent elhallgatnak. De ha egyszer felnőtt leszek…

Kinyújtottam a kezem, megfogtam az övét, és magamhoz húztam.

– Figyelj Gunnar…

– A barátaim csak Gunnynak hívnak.

– Jól van, Gunny. Tudod, én nem szoktam becsapni senkit. Legkevésbé gyerekeket. Biztos lehetsz benne, hogy az az ember, aki a mocsár környékén jár, nem viking. A halottak nem élednek fel, és nem jönnek soha közénk. Feltámadt halottak nincsenek. Csak a mesékben, vagy a buta videofilmekben.

– De te találkoztál vele!

– Találkoztam valakivel, Gunny.

– Mégiscsak lehet, hogy a viking volt? A gyerekek azt beszélik, hogy a viking várat épített a mocsár fenekén, és… elfogytak a szolgái. Ezért éjszaka feljár a mocsár partjára egy lasszóval, tudod, amilyennel a cowboyok fogják be a vadlovakat, elkapja az embereket, és lehurcolja őket a palotájába! Ott azt mondja nekik, hogy mindegyik szobájába benézhetnek, de van egy szobája, ez a hetedik, abba… tilos…

Elúszott a fülem mellett a kisfiú hangja. Jézusom, hogy is mondta?

Van egy szobája… a hetedik, amelybe tilos belépni… A hetedik szoba… a hetedik szoba… Éreztem, hogy szikra pattan ki a fejemből; a felismerés szikrája. Csak még az nem volt világos előttem, hogy mit ismertem fel.

Visszaültem a székbe, és gondolkodni próbáltam. Bár nem fájt a fejem, az agyam egyelőre még nehezen mozgott. Éppen arra gondoltam, hogy kérek Gunnytól még egy adagot, amikor hangos autótülkölés hangzott fel a tujafák mögül.

Gunny befejezte a viking palotájának ecsetelését, felugrott a levegőbe, mint egy kiscsikó, és ragyogó arccal eliramodott.

– Apa! Apa!

Mivel magamra hagytak, s mivel a fejemben zsongó gondolatok valamiféle rendszerező elvet kívántak, beguggoltam a tuja alá, kikotortam az üveget, és mivel nem sok időm maradt, nem keresgéltem poharat, hanem csak úgy meghúztam. Rendszerező elvként.

Mire Gulbrandsen felügyelő és az elválaszthatatlan Geir Bakke őrmester a kisfiú kíséretében felbukkant a fák között, már tudtam, mit kell tennem.

Megkeresni a viking király hetedik, lezárt szobáját!

49.

A nap delelőre ért, a nyírfák árnyékába húztuk a székeinket. Gunny, bár szívesebben maradt volna velünk, zord atyja noszogatására átbaktatott a szomszédokhoz. Biztos voltam benne, hogy részletesen elmagyarázza ismerőseinek: kertjükben aludt egy igazi angol, aki annyira igazi, hogy ébredése után azonnal két dupla whiskyt kért.

Gulbrandsen a zsebébe nyúlt, és egy fehér zsebkendőbe csavart csomagocskát nyújtott felém.

– Elhoztam a pipáját… és a dohányát.

– Vegyem úgy, hogy békepipa?

– Inkább gyújtson rá.

Egyre jobban éreztem magam. Whisky és pipa. Lehetséges, hogy igaza van a Gulbrandsen családnak, és mégiscsak valódi angol vagyok?

Gulbrandsen megvárta, míg meggyújtom a pipám. Megsimogatta lenyalt, aranyszőke haját, és megdörzsölte az állát.

– Alighanem a tárgyra is térhetnénk. Hogy érzi magát?

– Csodálatosan. Mintha a sírból keltem volna ki!

– Nem is járt olyan messze tőle. Ha egy kicsit nagyobb adagot öntenek magába…

Megmarkoltam a székem karfáját.

– Mi történt, felügyelő?

– Azt magának jobban kellene tudnia. Mindenesetre kapott egy óriási adagot valami kábítószerből.

Nagyot csuklottam a meglepetéstől. – Hol kaphattam? Emlékezetem szerint senki nem szúrt belém tűt.

– Belekeverhették az italába is. Kivel ivott az éjszaka?

Jézusom, kivel is ittam?

– Frankfather professzorral és később Winther-Larsennel. Donna… Welshsel. Úristen, felügyelő a lány…

– Kivettük a mocsárból.

– Meghalt…?

– A parton fojtották meg. Már halott volt, amikor a vízbe dobták.

Szegény, szegény békahercegnő…!

– Minden bizonnyal megdolgozták az italát. Egyelőre még nem

tudjuk, hogy mivel. A laboratóriumban ügyködnek rajta.

– Meg akartak… ölni?

– Ki tudja? Lehet, hogy csak el akarták kábítani. Mindenesetre furcsa szer. Nem hat azonnal. Akkor borult ki tőle, amikor beültettük a kocsinkba. Először azt hittem, a lány halála rázta meg annyira. Csak hát az a szag…!

Geir Bakke akaratlanul is elfintorította az orrát.

– Milyen szag?

– Kedves Mr. Lawrence, nem akarom megsérteni, de úgy bűzlött, mint egy klozet. Mintha egy kokainlepárlót nyelt volna le.

Megpróbáltam visszaemlékezni az éjszakára. Frankfather teli üveget bontott, s a whiskynek nem volt semmiféle szaga, a megfelelő illaton kívül… Winther-Larsen italára nem emlékszem, és Donnáéra sem. Hogy is volt csak? Donna valamit töltött az övébe. Nem feszegettem a dolgot, hiszen tudtam, hogy odaát a tengeren túl még a whiskyt is adalékanyagokkal keverik.

– Nem vett észre semmit? – nézett fürkészve a szemembe.

Bizonytalanul ráztam meg a fejem.

– Nem tudom. Elképzelhető, hogy… De miért? Előhúzott egy aranyszopókás cigarettát, és lassan, körülményesen rágyújtott. Az volt az érzésem, hogy időt akar nyerni vele. Lehajtotta a fejét, mintha cipője orrán látna valami rendelleneset, mondjuk egy felfelé kapaszkodó hangyát.

– Szeretném megkérni, Mr. Lawrence, hogy még egyszer mesélje el megérkezésének körülményeit.

Biccentettem, és elmeséltem. Hogy a repülőgépen a mellettem ülő, csinos, szeplős, vékony lány felajánlotta a kaviárját, amit természetesen elfogadtam, majd amikor a gép leszállt, elvesztettem szem elől. Nem kerestem, hiszen be sem mutatkoztunk egymásnak. Csak a csomagkiadásnál futottunk ismét össze. Én mosolyogtam, ő is mosolygott, és mivel láttam, hogy nehéz bőröndöt cipel, felajánlottam lovagi szolgálataimat. Odakísértem egy buszhoz, felsegítettem rá, feladtam a bőröndjét. Ez volt életem első és utolsó találkozása az élő Helga Lynggarddal.

Gulbrandsen összeharapta az ajkát, és ismét a cipője orrát tanulmányozta.

– Nem vett észre rajta valami rendelleneset? Valami szokatlant a lány viselkedésében?

Még egyszer visszapergettem az eseményeket, de semmi ilyesmire nem tudtam visszaemlékezni.

– Biztos benne, hogy nem várta senki?

– Egészen biztos.

– Miért olyan biztos?

– Nézze, felügyelő, azonnal feltűnt volna, ha a lány keres valakit.

Bizonytalankodik, meg-megtorpan, forog, keresi az illetőt. Helga Lynggard azonban nem nézett sem jobbra, sem balra: egyenesen az autóbuszhoz ment. Szerintem meg lett volna lepve, ha valaki eléje toppan.

– Azt természetesen nem tudhatja, hogy a buszban volt-e ismerőse?

– Nem tudom, felügyelő. A busz azonnal indult.

– Integetett?

– Mielőtt az autóbusz ajtaja becsukódott volna. Aztán megfordultam, és visszamentem a taxiállomáshoz. Nem integettem a busz után, ha erre gondol. Hiszen nem ismertük egymást. Be sem mutatkoztunk.

– Nem volt feszült, vagy… várakozó?

– Ellenkezőleg. Jókedvűnek és kiegyensúlyozottnak tűnt. Mint akire kellemes élmények várnak.

– Winther-Larsent látta?

– Nem emlékszem rá.

– Tehát felsegítette a lányt, megfordult, nem integetett…

– Fogtam egy taxit, és a Rozmárba mentem. Még Oslóból foglaltattam szobát… illetve, még Londonból. Oslóban csak megerősíttettem a szobafoglalást.

– Biztos benne, hogy nem látta a repülőtéren Ragnar Rypdalt?

– Egészen biztos. Persze ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy nem volt ott.

– Ezután mit csinált?

– Miután megérkeztem a fogadóba? Nevetni fog, elrejtőztem.

– Hogyan?

– Ne értsen félre: a kollégák elől. Nem voltam kész ugyanis az előadásommal. Meghagytam a portán, hogy hozzák fel az ebédemet… aztán… nekiálltam, hogy befejezzem az előadást. Azokról a szúnyogfajtákról, amelyeket szívesen fogyasztanak a békák.

– Úristen – morogta Bakke. – Úristen!

– Ehhez persze nyugalom kellett. Ha felbukkantam volna köztük, az Isten sem ment meg tőle, hogy át ne tereferéljük a napot.

– Végül is megírta az előadást?

– Majdnem. Még néhány gondolat hátravan, de… azt hiszem, kár volt igyekeznem.

– Miért ment ki este a mocsárhoz?

– Meg akartam szemlélni a mocsári varangyokat.

– Honnan tudta, hogy egyáltalán van erre mocsár, a békákról nem is beszélve?

– Kedves felügyelő; mi mindent tudunk. Legalább tizenöt publikáció jelent meg a megfojtott viking mocsarának békáiról. Az egyikhez még térképet is mellékeltek. Igazán nem volt nehéz

megtalálnom.

– Mit gondolt, amikor Ragnar Rypdal megtámadta magát?

– Nem is tudom. Előbb azt hittem, csak bolondozik. Később komolyan megijedtem. Tudja, van már elég tapasztalatom az amatőröket illetően. Az amatőrök diliznek be leghamarabb. Egy profi csak akkor lő, ha muszáj. Egy amatőr pedig, ha elveszíti a fejét. Az az érzésem, hogy az én fickóm elveszítette.

– Miért?

Komolyan csengett a hangja, s lopva Geir Bakkére nézett. Az őrmester szabdalt képén sötét mosoly játszott.

Tényleg, miért is?

– Ma, a megtörtént dolgok fényében két okra következtethetek – mondtam óvatosan. – Vagy félt a vikingtől.

– Gondolja, hogy összetévesztette magát a vikinggel?

– Aligha. Nem voltam úgy öltözve. Vagy pedig… azt a bizonyos angolt kereste, aki elrabolta tőle a lányt. Azt hitte, én vagyok az.

– Ezután jött a viking.

– Úgy van. Gondolhatja, hogy megrémültem.

– Soha azelőtt nem hallott még a mi vikingünkről?

– Nem én!

– De hiszen a mocsár nevének hallatán gyanakodnia kellett volna!

Önkéntelenül is elmosolyodtam.

– Ugyan, kedves felügyelő, mire gyanakodtam volna? Tudja, hány olyan helynév van a világon, amely állítólag valaha megtörtént, sötét eseményre utal? Jól is néznék ki, ha nem mernék bemenni mondjuk Salt Lake City mellett a Vámpírok völgyébe.

– Na, igen. De a viking megtámadta!

– Méghozzá jókora baltával. Szerencsére nem talált el. A balta elszállt, s még nagyobb szerencse, hogy előkerült. Most hol van?

– A rendőrségen.

– Viking balta?

– Úgy érti, hogy eredeti-e? Naná, hogy az! Igazi viking harci szekerce.

– Honnan az ördögből?

– Az ásatásról lopták. Van nekik vagy negyven darab. Akárki tette is, onnan fújta meg. Rá van festve a leltári szám. Tehát ön… igazat mondott. A viking valóban felbukkant, és valóban gyilkolt.

– Mi sem üldögéltünk ölbe tett kézzel – morogta az őrmester. – Megvizsgáltuk például a vérmintákat. Valóban három személy véréről van szó. A viking tőrön, amit az ön hátizsákjában találtunk, Ragnar Rypdal vére van.

– Honnan tudja?

Bakke elégedetten mosolyra húzta a száját.

– Ragnar az elmúlt szezonban belelépett egy szegbe.

Tetanuszoltást kapott, és vért is vettek tőle. Ismerjük a vércsoportját, az RH-faktorát és a többit. A késen Ragnar vére van.

– Van valami elképzelésük, hogy került a kés a hátizsákomba?

– A viking beledugta. Arra gondolt, hogy… magát fogjuk gyanúsítani a gyilkossággal…

– Ez majdnem be is jött – mondtam némi szemrehányással a hangomban. – Bár Rypdal holtteste eltűnt.

Gulbrandsen Geir Bakkéra hunyorított.

– Hát… az a helyzet, hogy… megtaláltuk, Mr. Lawrence.

Olyan érzésem támadt, mintha csapdába estem volna. Mintha becsaltak volna valahová, ahonnan nincs kiút. Ilyenkor szoktam megszorítani a revolverem agyát, ha éppen van nálam stukker. Most azonban nem volt.

Gyanakodva kongott a hangom, mint roggyant, korhadt hordó.

– Meg… találták? Hol?

– Közvetlenül a Rozmár mögött, egy fánál. A fehér törzsű nyírfánál.

– És?

– Arra a nyírfára néz az ön szobájának az ablaka, Mr. Lawrence. Ragnar Rypdal úgy ült a kerékpáron, mintha önt leste volna. Mégpedig meglehetősen szemrehányó tekintettel. Ahogy csak egy meggyilkolt a gyilkosát lesheti. Hát ez a helyzet, Mr. Lawrence.

50.

Jó néhány percembe került, amíg valahogy összekaptam magam. Whisky okozta jó érzésem azonban úgy elszállt, mint a szappanbuborék.

– Ez csak megerősíti a gyanújukat, hogy én csináltam valami disznóságot, igaz?

Gulbrandsen előrehajolt és a térdemre ejtette a tenyerét.

– Téved. Méghozzá alaposan. Egyikünk sem gyanúsítja magát. Legalábbis gyilkossággal nem. Csak…

– Csak…?

– Mintha nem lenne egészen őszinte hozzánk Mr. Lawrence.

– És mit hallgatnék el, ha szabad kérdeznem? – Levette a kezét a lábamról, és elgondolkozva hátradőlt a székén. Megsimogatta a haját, ahogy komolyabb nekifutás előtt szokta.

– Bakke őrmester és én arra gondoltunk, hogy ön játszik, Mr. Lawrence. Benne van egy játszma kellős közepében, s ebbe a játékba nem akar bevonni bennünket. Mi ismerjük önt, Mr. Lawrence, pontosan tudjuk, kicsoda, éppen ezért eszünk ágában sincs gyilkosságokkal gyanúsítani.

– Játszmát? – néztem rájuk bambán. – Milyen játszmára céloznak?

– Amelynek a színtere Norvégia, közelebbről a megfojtott viking mocsara.

Most értettem csak meg, hogy mire gondolnak. Ha én vagyok a helyükben, talán én is erre a következtetésre jutok.

Fújtam egy óriási füstkarikát a levegőbe, és elégedetten néztem, ahogy szellőtől nem zavartatva felszáll a fák koronája közé.

– Ha akarják, meg is esküdhetek, hogy semmifélejátszma nem folyik az orruk előtt. Úgy jöttem ide, mint egyszerű entomológus. A szúnyogok miatt. Egyelőre fogalmam sincs, mibe keveredtem bele, kik kevertek bele és miért. Így már megfelelő?

Gyorsan és határozottan bólintott, mint aki jó előre felkészült erre a válaszra.

– Nagyon is lehetséges, Mr. Lawrence, hogy ez

az igazság. Alaposan meghánytuk-vetettük a dolgot az őrmesterrel. Miért ne lehetne igaz, hogy ön valóban véletlenül cseppent bele valaminek a közepébe? Vannak emberek, akik vonzzák a balhét. Magam is ismerek ilyet, nem egyet. Ne nehezteljen a kérdésemért, de fel kellett tennem, hogy tisztán láthassunk.

– Eszem ágában sincs neheztelni.

– Ez esetben marad a második lehetőség. Induljunk ki abból, hogy hiszünk önnek, és elfogadjuk: nem rabló-pandúr játék folyik az orrunk előtt. Viszont valami mégiscsak folyik.

– Ez kétségtelen. Leginkább vér.

– Ez pedig arra enged következtetni, hogy… a dolog talán mégiscsak kapcsolatban van önnel.

– Velem?

– Úgy, hogy ön nem is tud róla. Várjon, megmagyarázom. Valaha, valamikor, amikor még az Interpolnak dolgozott, összeakadt valakivel, aki elhatározta, hogy egyszer, akármikor, törleszteni fog önnek. Mégpedig úgy, hogy belekeveri egy zűrös ügybe. Vérbe, gyilkosságokba, hullák közé. Mit szól hozzá?

Megráztam a fejem, és a pipámmal a tenyerembe csaptam.

– Önök szerint Ole Knutsen professzor meggyilkolásának köze lehet a többiek halálához?

Gulbrandsen megsimogatta a haját, és bólintott.

– Nem is vitás.

– Akkor engem nyugodtan kihúzhat a gyanúsítottai listájáról. Amikor Knutsent megölték, ha jól tudom az elmúlt év júliusában, éppen a Himaláján egy lámakolostorban vendégeskedtem. Nem szép dolog, de eszembe sem jutottak a norvégiai varangyok. Egyébként nekem is megvan az elképzelésem a dolgokról.

– Örömünkre szolgálna, ha megosztaná velünk.

– Szerintem is pokoli játszma folyik az orrunk előtt, amibe úgy cseppentem bele, mint Pilátus a Credóba. Ekkor vették észre azok is, akik a játszmát irányítják, hogy ki került a buliba. Egy cápa, ha szabad dicsérnem magam. Amikor rájöttek, kit kevertek bele, megpróbáltak megszabadulni tőlem. A legegyszerűbb természetesen az lett volna, ha megölnek. Csakhogy úgy látszik, mellém szegődtek az istenek. Ha jól számolom, eddig hat gyilkossági kísérletet követtek el ellenem. De lehet, hogy csak ötöt. Sajnos, attól tartok, ez a szám még növekedni fog.

– Majd mi vigyázunk magára – mondta magabiztosan Geir Bakke, s megvillantak arcán a mély sebhelyek.

– Az lesz a hetedik – mondtam –, ha kikapcsolnak a játékból. Erre számít ugyanis a másik oldal. Hogy maguk gyanúba vesznek, és elkapnak: Esetleg lesittelnek. Heteket is igénybe vehet, amíg kiszabadulok, addigra eltüntetnek minden nyomot, és felszívódnak a

végtelenben. Meg lennék lepve, ha nem így gondolkodnának.

– Eszerint az a céljuk, hogy Összeugrasszanak bennünket?

– Eddig többé-kevésbé sikerült is nekik. Nézzen csak a lelke mélyére, felügyelő, és ön is, őrmester; Értelmük viaskodik az érzelmeikkel. Az értelmük azt parancsolja, hogy szálljanak le rólam, esetleg tekintsenek partnernak. Az érzelmeik viszont üvöltve követelik, hogy kapjanak szájon és csukjanak le, az ördög tudja, hány gyilkosság vádjával. Nem így van?

Geir Bakke elmosolyodott. Volt valami mefisztói a mosolyában.

– Én hiszek magának – mondta aztán meghökkentő vidámsággal. – Éppen azt javasoltam a felügyelőnek…

Valahol a ház belsejében megszólalt egy csengő, majd kellemes női hang szállt át a pázsit felett.

– Asztalhoz, zsaruk, kész az ebéd!

Ettől a pillanattól kezdve csak a paradicsommártással leöntött, főtt tengeri halak voltak az ellenfeleink.

51.

Mrs. Gulbrandsen elismerően pillantott a tányéromra, és boldogan elmosolyodott.

– Nincs nagyobb öröm, ha a háziasszony látja, hogy ízlik a főztje.

Gulbrandsen gyanakodva pillantott rá.

– Érdekes. Nekem soha nem mondod. És az őrmesternek sem.

Mrs. Gulbrandsen felém villantott egy kacér mosolyt.

– Csak az kap dicséretet, aki megérdemli. Az őrmester és te csak táplálkoztok. Ételt vesztek magatokhoz. Mr. Lawrence pedig ebédel. Ez a különbség köztetek.

Összekulcsoltam a kezem, és könyörögve nyújtottam felé.

– Mrs. Gulbrandsen, kérem, ne rontsa el a dolgom! Megerőltető perceimbe került, amíg megszereztem az urak minimális szimpátiáját. Kérem, ne rombolja le, amit keserves munkával felépítettem!

Bejött egy lány, és behozta a kávét. Évődtünk még egy kicsit, aztán a kíméletlen felügyelő kivezényelt bennünket a kertbe. Árnyékba húztuk napra került székeinket, néhány barátságos szót váltottunk a szomszédból málnalekváros szájjal hazatérő Gunnyval, aztán folytattuk a beszélgetést.

– Gondolom, lenne néhány kérdése, Mr. Lawrence. Őszintén szólva bennünket is érdekel az éjszakája. De öné az elsőbbség! Kérdezzen!

– Oké. Mi ez az egész ásatás? Meghökkenve néztek rám: azt hiszem, egészen másfajta kérdésre vártak. Gulbrandsen megsimogatta a haját, és megvonta a vállát.

– Hát, az ásatás! Valaha viking erődítmény volt itt, azt mondják. Vannak falak, alapok, mit tudom én. Őszintén szólva nem értek hozzá. De ha az oslóiaknak megéri, biztos van benne valami. Na és hogy a Velasquez-alapítvány is beszállt…! Az amik nemigen szórják a

pénzüket felesleges dolgokra.

– Mikor kezdődött a munka?

– Úgy tíz évvel ezelőtt.

– Ki fedezte fel, hogy viking korabeli romok vannak errefelé?

– Azt hiszem, senki. Mindig is itt voltak. Már a múlt században is ásott itt valaki. Az oslói múzeumban, gondolom, nyomára lehet bukkanni.

– Milyen ember volt Knutsen professzor?

– Nemigen ismertem. Nem volt dolgunk egymással. Csak a halála után. Sajnos.

– Hogyan zárták le az ügyét?

– Lényegében véve sehogy. Valaki bement hozzá éjszaka, és elvágta a torkát. Ráadásul egy viking tőrrel. Különben semmit nem mozdítottak meg a házában; a gyilkost láthatóan csak a professzor érdekelte.

– Nyomoztak Knutsen ismerősei körében?

– Ole Knutsen rendkívül népszerű ember volt, Mr. Lawrence. Több százra tehető ismerőseinek, munkatársainak, közeli barátainak a száma. Férfiak és nők vegyesen. Senkinek sem fűződött érdeke a meggyilkolásához.

– Kivéve Frankfather professzort. Felugrott, és egy pillanatig azt hittem, lehúz egy jókora pofont.

– Megbolondult? A professzorért kezeskedem. A barátom, tíz éve ismerem!

Visszaroskadt a székébe, és ökölbe szorította a kezét.

– Ne kapja fel a vizet, felügyelő – mondtam békülékenyen. – Csakhogy ez is egy lehetőség. Knutsen halála után Frankfather professzort nevezték ki a helyére.

– Frankfather soha nem akart az expedíció vezetője lenni! Tudja, micsoda balhét csinált, amikor közölték vele, hogy őt nevezték ki Knutsen utódául? Majdnem sírt. Nekem kellett vigasztalnom. Egészen kétségbe volt esve!

– Miért?

– Hogyhogy miért? Mert nem akart vezető lenni. Nem érdekelte az ilyesmi. Őt csak a… csak a…

– Mi érdekelte?

– Hát a viking kor!

– Azon belül? Meghökkenve nézett a szemembe.

– A viking városok.

– Mióta kísért a viking a mocsár körül?

– Vagy három éve.

– Tehát már Knutsen életében megkezdődött a cirkusz. Hányan látták a fickót?

– Sosem számoltam össze őket. Őszintén szólva kezdett az

idegeimre menni a dolog. Akit csak lehetett, lehülyéztem és kidobtam. Bizonyára tudja, hogy még a század elején kihúztak egy megfojtott férfit az ingoványból. Azóta él a legenda, hogy több ilyen mumifikált fickó van odalent, és néha feljárnak, hogy a békés, adófizető polgárt riogassák. Három évvel ezelőtt aztán egy meg is jelent teljes testi valóságában.

– De nem támadott meg senkit.

– Senkit az égvilágon. Maga volt az első.

– Hátha Knutsent is a viking ölte meg? Sok hasonló legenda kering világszerte. A halottról, aki bosszút áll azokon, akik háborgatják a nyugalmát. Gondoljon a Tutanhamon-sírban talált átokszövegekre. Egyesek szerint meg is fogant az átok.

– Ezt nem mondhatja komolyan!

– Egyelőre, ha csak jelképesen is, mi is mocsárban evickélünk. Minden zsombékcsomóra rá kell lépnünk, ha ki akarunk mászni belőle.

Megszorítottam székem karfáját, és nyugodt, lassú szavakkal elmondtam nekik az éjszaka történetét. Jól, tagoltan, hogy az angolul gyengébben beszélő Bakke is megérthesse.

Amikor befejeztem, döbbent csend ülte meg őket.

Elsőnek természetesen a felügyelő törte meg a csendet.

– Mint egy rossz álom.

– Képzelje, nekem milyen rossz álom volt… és ami azután történt…

– Az a szerencsétlen lány…

Éppen a legjobbkor jelent meg Gunny egy üveg whiskyvel. Vidáman lépkedett a füvön, de amikor meglátta komor képünket, lehervadt a mosoly az arcáról.

Megköszöntük, megvártuk, míg elmegy, töltöttünk és ittunk.

– Maguk honnan tudták meg, hogy történt valami?

– Rádión. Felhívtak URH-n. Közvetlen kapcsolatban állunk velük. Frankfather csak annyit mondott, hogy Donna Welsh lakókocsija elhamvadt, feltehetően a lánnyal együtt… és hogy maga is ott járt a környéken.

– Mit találtak a helyszínen?

– Egy szétégett kocsit. Szó szerint porrá égett. A por között szenes emberi csontokra bukkantunk. Meg voltunk győződve róla, hogy Miss Welsh maradványai.

– Miért éppen a mocsárnál kerestek?

– Mert volt ott egy fickó, akit állítólag Ön fegyverrel fenyegetett. Ő mondta, hogy a mocsár felé húzta el a csíkot. Miért éppen oda ment, Mr. Lawrence?

– A balta miatt. Tudtam, hogy valahol ott kell lennie annak az átkozott harci szekercének. Ha megtalálom, kénytelenek lesznek hinni

nekem. Hogy a viking valóban létezik, és hogy nem vizionálok.

– Ki tudott arról, hogy ön szaunázni megy? – kérdezte halkan Bakke.

– Csak Miss Welsh…

– Biztos ebben?

– Egészen biztos. Ő maga mondta.

– Mégis, hogy történt a dolog?

– Hát… először ruhát szerzett. Azt mondta, a földmunkások öltözőjéből lopta. Ezután… azt mondta, hogy megmosakodhatok a szaunában… talán lesz még meleg víz.

– Így mondta? Hogy talán lesz még meleg víz?

– Ha jól emlékszem így. Ezután elkísért a szauna bejáratáig. Elmagyarázta, hogy az első helyiség öltözőül szolgál, s a fogasokra felakaszthatom a ruhám. Az ajtó előtt megfordult, és visszament.

– A lakókocsijához?

– Nem néztem utána. Hová máshová mehetett volna?

– Hát ez valóban kérdés. Maga ezután, gondolom, levetkőzött?

– Levetettem a ruhám. Kinyitottam a másik ajtót, és beléptem a vakvilágba. Nem láttam semmit a sűrű gőztől; az ajtót sem, hogy visszamenekülhettem volna. Álldogáltam és vártam, hogy előbb-utóbb csak sikerül tájékozódnom, amikor megéreztem, hogy nem vagyok egyedül abban az átkozott szaunában. És még azt mondják, hogy a szauna az északi népek szent helye…! Hát engem majdnem a mennyországba juttatott a maguk meztelen temploma!

Aztán egyszerre megértettem mindent. Amit már eddig is sejtettem a lelkem mélyén, de igazából nem akartam megérteni.

52.

Hagytak elég időt, hogy összeszedjem magam. Gulbrandsen körülményesen rágyújtott, Geir Bakke pedig fogta a poharakat, s igazságosan szétosztotta a maradék italt.

Halkan csörrentek a jégkockák a poharakban.

– Rövidesen látogatót kapunk – törte meg a csendet a felügyelő. – Mr…

Mielőtt kimondhatta volna, harsány autótülkölés hangzott fel a bejáratot rejtő bokrok mögül.

Gunny előviharzott a házból, és eliramodott a tuják között a kerítés felé. Gulbrandsen felállt, széttárta a karját, mintegy bocsánatot kérve, s áttörtetett a virágágyásokon.

Geir Bakke rám vigyorgott: arcán ezerfelé futottak a forradások.

– Akna – mondta anélkül, hogy bármit is kérdeztem volna. – Egy átkozott akna. Még a világháborúban pottyantotta valaki a vízbe. Halászok fogták ki. Néhány társammal együtt nekem jutott a felemelő feladat, hogy felrobbantsam. Hát fel is robbant. Csak éppen nem akkor, amikor akartuk. A haverok már onnan néznek le rám, ha

unatkoznak – és a szelíden lebegő bárányfelhők felé mutatott.

– Tűzszerész volt?

– Egy kommandó-alakulatnál szolgáltam. Csak a balhé után lettem zsaru. Nehezen tudom megszokni. Nem egészen az én világom.

– Hogy jön ki vele? – s Gulbrandsen után intettem a fejemmel.

– Kitűnően. Piszok jó zsaru. Persze, nem féltem

én magát sem. Dörzsölt fickó. Már az első másodpercben tudtam, hogy magunkfajta. Az ember megérzi az ilyet, széllel szemben, tíz kilométerről is.

Hízelgett a dicsérete. Kesernyés, nosztalgikus mosoly ült az arcán, ahogy félig behunyt szemmel a múlton merengett.

– Mikor lépett le a kommandótól?

– Nem léptem le; muszáj volt eljönnöm. Ilyen arccal nem maradhattam. Néha jólesik szót váltani valakivel. Aki hasonló cipőben járt. Maga hol kapta a kiképzését?

Őszintén meglepett a kérdése. A pipám után nyúltam, és tömködni kezdtem. Fél szemmel rásandítottam; láttam, hogy remeg a keze, ahogy a poharáért nyúl.

– Rövidesen… itt az eső. Érzem. Reggel óta pokolian fáj a fejem. Előbb tompa sajgással kezdődik, aztán éles fájdalomba megy át… mintha késpengét forgatnának az agyamban.

Tovább is folytatta volna, de félrehajlottak a tuják, s a faágaktól benőtt kerti ösvényen magas, megtermett, őszes hajú férfi bukkant fel Gulbrandsennel a nyomában.

Winther-Larsen volt.

53.

A Velasquez-alapítvány megbízottja egészen más képét mutatta, mint az éjszaka. Akkor barátságos volt, kedves és mosolygós; most komor, sértett és barátságtalan. Nem is nyújtott kezet, csak halk morgás közepette belezöttyent a székbe, amit a felügyelő tolt alá.

Mielőtt Gulbrandsen italt keríthetett volna, Winther-Larsen felvonta szépen ívelt, keskeny szemöldökét, és nem is titkolt ingerültséggel a hangjában ráförmedt.

– Igyekszem takaréklángon tartani az indulataimat, felügyelő! De ami sok, az sok! Maguk hintába raktak engem. Elhallgattak előlem egy sereg megdöbbentő dolgot, melyeket haladéktalanul közölnöm kellett volna az alapítvánnyal… Maguk…

Gunny átfutott a gyepen egy újabb üveggel.

– Kér egyet?

– Kérek.

Winther-Larsen csupa izom, kemény képű férfi volt. Ha bevallotta volna, hogy együtt szolgált Geir Bakkéval egy kommandóban, bizonyára nem lepődtem volna meg. Vastag, kidolgozott bicepszein fenyegetően feszült barna csíkos vászonruhája. Talán csak régimódi

oldalszakálla árulkodott róla, hogy tisztes polgári foglalkozást űz.

Egyetlen hajtásra kiitta a poharát, sóhajtott, és megmarkolta az asztal szélét.

– Ne értsenek félre, uraim, nem hisztériázni jöttem ide. De képzeljék magukat a helyembe! Két éve léptem az alapítvány szolgálatába…, előtte a külügyminisztérium alkalmazottja voltam…

– Azt hittem, Ön norvég – szóltam közbe.

– Az is vagyok. Amerikai norvég. A nagyszüleim települtek át. Otthon még norvégul beszélgettünk. Ha óhajtják, áttérhetünk a norvégra, bár Mr. Lawrence aligha fog érteni belőle valamit.

– Ha lehet, maradjunk az angolnál – javasoltam.

– Szóval, két éve léptem a Velasquez-alapítvány szolgálatába. Volt szerencsém bejárni a fél világot, legutoljára éppen Thaiföldön dolgoztam, amikor visszarendeltek Amerikába, hogy vegyem át a kristiansandi viking-ásatások feletti felügyeletet. Mit mondjak, egyik szemem sírt, a másik nevetett… Nagyon jól éreztem magam Thaiföldön, jól ment a munka: közel évezredes buddhista kolostor restaurációs munkálatait végeztük. Kitűnően kijöttünk a helyi hatóságokkal, bár… mielőtt odaérkeztem volna, voltak bizonyos zökkenők az együttműködésben. De hát végül is ez a feladatom. Biztosítani a tudományos munka zavartalanságát. Amikor aztán megkaptam a viking ásatás feletti felügyeletet, valami megdobbant idebenn. Mégiscsak az őseim földje. Eszembe nem jutott, hogy mi várhat rám! Még legrosszabb álmaimban sem! Ha csak a felét is sejtem, ide nem jövök semmi pénzért!

– De hiszen tudnia kellett, hogy itt már történt valami – mondta Gulbrandsen. – Tavaly meggyilkolták Knutsen professzort!

– Csakhogy ezt velem elfelejtették közölni. Az igazgatótanácsnak úgy látszik olyan sürgős volt az idejövetelem, hogy még a legelemibb felvilágosításról is megfeledkezett. Egyszerűen elképesztő! Az pedig példátlan szemtelenség, hogy bár én vagyok a kutatás felelős vezetője, elhallgatják előlem az elmúlt két nap eseményeit. Elsősorban Frankfather professzor, de ön is, felügyelő. Mr. Lawrence-ről, aki ki tudja, milyen szerepet játszik ebben az ügyben, nem is beszélve.

– Frankfather professzor utasítást kapott tőlem, hogy senkinek ne beszéljen a gyilkosságokról.

– De hát ez őrület! Mi történik itt egyáltalán? És ki a fene ez a titokzatos viking? Csak nem akarják bemagyarázni nekem, hogy valóban feléledt egy viking harcos, és szörnyű kaszabolást végez a munkatársaim között! Istenem, és én még el voltam keseredve, és azt hittem, összeomlik a világ, amikor Indiában egy tigris megevett két embert az Indusvölgyi civilizációt kutató expedícióból…! Nincs mese, azonnal közölnöm kell az eseményeket az alapítvánnyal!

– Éppen azért kérettem ide, Mr. Winther-Larsen, hogy ezt

megakadályozzam!

– Megakadályozza? Milyen jogon?

– Az értelem jogán, és még egyéb jogcímeken is, de nem az a célom, hogy ezekről vitatkozzam önnel.

– Hát mi?!

– Ha értesítené az alapítványt, mit gondol, mi történne?

– Kiszállna egy vizsgálóbizottság, gondolom.

– Idecsődülne egy sereg ember, jólfésült, szakállas tudósok vagy adminisztrátorok, összevissza taposnák az ásatást, megzavarnák az embereket, felbolygatnák a környéket: egyszóval eltüntetnének minden nyomot, amelyen elindulhatnék. Végül kiadnák a jelszót, hogy tegye le mindenki a csákányt: maga és az expedíciója szednék a sátorfájukat, én pedig itt maradnék néhány megoldatlan gyilkossággal a nyakamban.

Winther-Larsen lehajtotta a fejét, és nagyot sóhajtott. Horgas keselyűorra szomorúan meredt a föld felé.

– Mit szándékozik tenni?

– Rá szeretnék jönni, mi történt, és el szándékozom kapni a gyilkost.

– Mennyi időre van ehhez szüksége?

– Kérdezzen könnyebbet! Néhány napra feltétlenül.

Winther-Larsen felemelte az orrát a hasas esőfelhők felé, és rövid hallgatás után biccentett.

– Jó. De a felelősség az öné. Mindenesetre írásbeli utasítást kérek, amelyben megtiltja, hogy elhagyjam a környéket, és hogy kapcsolatba lépjek az alapítvánnyal.

Gulbrandsen elmosolyodott.

– Nem értett meg, Mr. Winther-Larsen. Én ilyen utasítást nem adhatok.

– Ebben az esetben…

Gulbrandsennek széles mosolyra húzódott a szája.

– Megteheti, Mr. Winther-Larsen. Csakhogy én is megtehetek valamit… Remélem, tudja, milyen szigorúak az állategészségügyi törvényeink?

– Mi közöm a maguk állategészségügyéhez?

– Vegyünk egy példát. Tegyük fel, hogy a maguk ásatásának a területén felfedez valaki egy lépfenében elhullott birkát. Tudja, ebben az országban már több évtizede nem volt lépfene. Váratlanul mégis felbukkan ott egy ilyen birka. Sajnos, a lépfene az emberre is átragadhat. Ha értesülnek róla az egészségügyi hatóságok, karanténba zárják a maga egész expedícióját; a tábort körülkerítik; a kutatóárkok környékét pedig vastagon leszórják fertőtlenítővel, ami tíz évig garantáltan ott is marad. Maguk pedig néhány hétre garantáltan karanténba kerülnek.

– De hát ez közönséges zsarolás!

– Ugyan már, csak beszélgetünk.

Winther-Larsen elgondolkodott. Ivott egyet, aztán megtört. Amikor felemelte a fejét, már nem volt harci tűz a szemében, csak mérhetetlen fájdalom.

– Mit kell tennem?

– Egyelőre semmit. Szó szerint semmit. Dolgozzanak tovább, mint eddig. Ne essenek pánikba, de vigyázzanak magukra. Nem szeretnék újabb hullát találni a mocsárban. És sehol másutt!

Fenyegetően csengett a hangja, mintha bizony mi tehettünk volna róla, hogy az egy főre eső meggyilkolt régésztermés jelentősen megnövekedett a mindeddig békés Kristiansandban.

54.

Nem mondhatnám, hogy csupa napfény volt a szívem. Éppen akkor kezdett zuhogni az eső is, amikor beléptem a szálloda kapuján. A pakompartos portás rám nézett, aztán összecsapta a kezét.

– Maga? Hát maga él?

Egyáltalán nem találtam jó viccnek. Főleg tegnap éjszaka óta.

– Amint látja. Van valami újság?

– Attól függ, mit tekint újságnak uraságod. – Áthajolt a pulton, és intett, hogy dugjam közelebb a képem. – Tegnap este itt volt Gulbrandsen és az az aszaltképű Bakke. Felmentek a szobájába is.

– Ki engedte fel őket?

– Én.

– Hm. És mit találtak odafent?

– Nem kötötték az orromra. Az ablaka alatt azonban megtalálták Ragnar Rypdal holttestét.

Úgy tettem, mintha még nem tudnék róla.

– Hogyhogy az ablakom alatt?

– Egy nyírfához támasztva állt a fickó bringája, és rajta ült Ragnal. Nem volt valami vidám látvány. Fültől fülig húzódott a vágás a torkán.

– Mit keresett éppen az én ablakom alatt?

– Alighanem ezt szerették volna a zsaruk is megtudni. Egyre csak arról faggattak, hogy láttam-e valami feltűnőt magán, amikor visszajött a mocsártól, ahol a vikinggel találkozott.

– Maga mit mondott?

– Mit mondhattam volna? Azonkívül, hogy csupa vér volt és nyakig sáros, semmi feltűnőt nem láttam – ezt mondtam.

Fanyarul elmosolyodtam.

– Azt nem mondta véletlenül, hogy karonfogva jöttem a vikinggel?

Vigyorgott, aztán megsértődött.

– Én csak jót akartam. A többiek is egész nap magát keresték. Az a magas, fekete úr, Mr. Huckabee, Miss Östergaard és a vietnami

professzor. Azt üzenték, ha felbukkanna, tüstént keresse meg őket.

– Most hol vannak?

– Az előadóteremben. Éppen vége van a gyászszünetnek.

Benyúlt a pult alá, előhúzott egy fekete karszalagot, és a kezembe nyomta.

– Fogja, Mr. Lawrence. A ház ajándéka. Mindenki hordja Milkis professzor emlékére. Különben egészen jól áll magának ez a sportruha. Csak azt tudnám, hol tartja a ruhatárát!

– A viking őrzi – mondtam, és zsebre vágtam a karszalagot. – Óvakodjék a vikingtől, Mr…

– Hívjon csak Pikkének. Mindenki így hív.

– Óvakodjék tőle. Állítólag kifejezetten kedveli a pakompartos szállodaportásokat. Valami elszámolnivalója lehet velük.

Szájtátva bámult utánam, amíg csak el nem tűntem az emeletre vezető lépcső kanyarulatában.

55.

Az volt a legelső és legfontosabb feladatom, hogy észrevétlen bejussak a szobámba. Mivel a konferencia résztvevői az előadóteremben üléseztek, jó esélyem volt, hogy sikerül a tervem. Már a folyosó közepe táján lopakodtam, amikor megfagyott bennem a vér. Mintha közvetlenül a fülem mellett szólalt volna meg a cincogó női hang.

– Na! Bertie! Már megint? Vidd innen a mancsod, aludni akarok!

Szívemre szorítottam a kezem, és a falnak dőltem.

– Délután van, szívem – horkant fel egy felháborodott férfihang. – Délután! Nyomd ide a feneked, édes!

Ellöktem magam a faltól, de megtántorodtam, és kénytelen voltam a kilincsbe kapaszkodni. Odabent csend támadt, majd a cicahang felsikkantott.

– Bertie! Valaki hallgatózik! Valaki van az ajtó előtt!

– Ugyan ki lenne, cicám? Ez a sok fatökű tudós csak egymással van elfoglalva. Nyomd ide a feneked, mókus!

Mókus azonban most az egyszer megmakacsolta magát.

– Nem, Bertie! Amíg meg nem nézed, mi van a folyosón, nem! Nem és nem!

A pasas oroszlánbőgéssel ugrott ki az ágyból.

– Francba a recsegő ajtókkal, francba a kukkolókkal a folyosón! Ez szálloda, bébi, és nem hullaház, hogy minden másodpercben piszok csend legyen! Kimegyek, és ha találok odakint valakit, szétverem a pofáját. Te meg addig készülj, bébi! Fel az epsomi derbyre!

Annyi időm maradt csak, hogy végigrohanjak a folyosón, beillesszem a kulcsot a zárba, elfordítsam, és berepüljek a szobámba. Az ajtó hatalmasat csattant mögöttem.

A folyosón felharsanó oroszlánüvöltés azonban még így is beszűrődött hozzám.

– Akárki is vagy, te kukkoló csirkefogó, ha elkaplak, kinyomom a szemed! Ha még egyszer idepofátlankodsz az ajtóhoz…

A többit már nem hallottam, mert lehúztam magamról a ruhát, megnyitottam a zuhanyt és aláálltam. A víz csobogása elmosta az ismeretlen nászutas harsány káromkodását.

56.

Álltam a langymeleg zuhany alatt, és gondolkodni próbáltam. Már az is eredmény volt, hogy a viking nem zuhanyozott velem, és a gőz sem volt olyan sűrű, hogy bárki is mögéje rejtőzhetett volna.

Revolveremet mindenesetre kezem ügyébe helyeztem. Norvégiában úgy látszik kedvenc szokás zuhanyozás közben rátámadni ellenségeinkre…

A víz kellemesen álmosított. Összeszorítottam a fogam, és hidegre állítottam a csapot. Két perc múlva éber voltam, mint az üregi nyúl.

Ledobtam magam a kanapéra, fejem alá tettem a karom, és gondolkodni próbáltam.

Őszintén szólva volt min eltűnődnöm.

Hogy is mondta Gunny? A viking várában, a hetedik szobában rejtőzik a titok. Aki a hetedik szobába belép…

Márpedig én be fogok lépni!

57.

Egyelőre azonban, úgy tűnt, más igyekszik az én szobámba. Az ajtó megreccsent, s mintha lopakodó léptek surrantak volna a folyosón.

Villámgyorsan kezembe kaptam a stukkerom, és az ajtóhoz lopakodtam. Elhajtottam a kulcslyuk fedelét, és igyekeztem kinézni a lyukon. Nem sokat láthattam, mert egy fekete szem eltakarta előlem a kilátást.

Lenyomtam a kilincset, és berántottam az ajtószárnyat. Szerencsém volt, hogy még ugyanabban a másodpercben le is buktam, mert valaki átszállt a fejem felett, és hangos ordítással eltűnt az ablak mellé állított állótükörben.

Az összetört tükör darabjai halkan csilingeltek,

mint csengettyűk a húsvéti kisbárányok nyakán. Leeresztettem a revolveremet, és zsebre vágtam.

A folyosón Frank Huckabee és Linda Östergaard álltak, olyan elképedt arccal, mintha egy forgószél letépte volna róluk a ruhát.

Frank nagyot nyelt, és remegő kézzel a szoba belsejébe mutatott.

– Maga…?

– Mit én?

– Itthon van?

– Hol lennék?

– Egész… nap magát kerestük. Volt gyászünnepség és a maga előadása…

Linda meg sem tudott mukkanni. Állt, szívére szorított kézzel, és

nagy, szürke szeme a szoba mélyén eltűnt repülőt kereste.

Nem kellett soká várakoznia. Nguyen Nam Phong kimászott a cserepek közül, és barátságosan rám vigyorgott.

– Hogy van?

– Maga hogy van?

– Jól. Ott követtem el a hibát, hogy nem lett volna szabad szorosan fognom a kilincset. A tükörért kár. Nem torzított. Majdnem olyan jó volt, mint a kínai tükrök.

– Honnan tudja?

– Megnéztem magam benne, mielőtt beleestem volna.

Leroskadtam az ágyam szélére. Szemhéjam ólomsúllyal ereszkedett lefelé: úgy éreztem magam, mint az Ökölvívó, akire éppen a kilencediket számolják.

Linda aggódva hajolt fölém.

– Rosszul van?

Szólni sem tudtam, csak a fejemet ingattam. Nguyen Nam Phong mélyen a szemembe nézett, aztán se szó, se beszéd, kiviharzott az ajtón. Másodpercekkel később visszaszáguldott a szobába: kezében aprócska kannát és gyűszűnyi teáscsészét tartott.

Akkorák voltak, mintha Hófehérke törpéitől csente volna el őket.

Öntött a kannából a gyűszűbe, aztán elém állt, és mint egy parancsoláshoz szokott kínai mandarin pattintott az ujjával.

– Nyissa ki a száját!

Kinyitottam; bár ne tettem volna. A következő pillanatban felugrottam és haditáncot jártam a szobában. A semmihez sem hasonlítható kotyvalék marta a szám, a gyomrom, talán még a fejem búbját is. Megpróbáltam kiköpni: nem ment. Mással is megpróbálkoztam: az sem ment.

Nguyen Nam Phong nyugodtan figyelte kétségbeesett erőlködésemet, aztán megcsóválta a fejét.

– Kár a gőzért. Már felszívódott.

– Mi… az ördög ez?

Megkocogtatta a kanna szélét, beleszagolt, és elégedetten dörmögte.

– Eredeti sárkánynyál.

– Micsoda?!

– Sárkánynyál. Legalábbis annak hívják. Még a holtakat is életre kelti.

– Abban nem kételkedem – krákogtam. – Miből csinálják ezt az izét?

– Én a maga helyében nem lennék rá kíváncsi.

– Tudja mit? Már én sem vagyok az. Közben éreztem, hogy visszatér az életkedvem.

Mintha madarak csicseregtek volna a fejemben, kellemes zsongást

éreztem, csak a cseresznyefák illata hiányzott a boldogságomhoz.

– Nálunk ezzel próbálják ki, hogy meghalt-e valaki.

– Micsoda?!

– Ha például valaki meghalt, de mégsem halt meg, na hogy az ördögbe is hívják angolul…?

– Tetszhalott?

– Ez az! Hát, ha valaki ilyen tetszhalott lenne, és a sárkánynyálat a szájába öntik, feléled tőle. Ha a halottnak a szájába öntik és nem éled fel tőle, akkor valódi halott.

Már a néprajzi háttér ismerete sem tudta elvenni a kedvem. Ha sárkánynyál, hát legyen az! Éreztem, hogy ismét erő költözik a karjaimba, merész gondolatok formálódtak az agyamban, s szinte kívántam, bárcsak itt lenne a viking a közelemben, hadd esnénk egymásnak egy kis barátságos rugdosásra.

A viking azonban szerencsére nem volt itt, annál is inkább, mert a vérforraló, merész gondolatok hamarosan elpárologtak a fejemből. Szerencsére a fáradtsággal együtt.

Nguyen Nam Phong fürkészve nézett rám, aztán megveregette a vállam.

– Most már minden oké. Mi borította ki annyira? Gondolkodtam, aztán döntöttem. Ha be akarok menni a hetedik szobába, segítőtársakra lesz szükségem. Másra pedig nemigen számíthatok, csak rájuk.

– Meghallgatnák a történetemet?

– Jó vicc – morogta Huckabee –; hiszen azért vagyunk itt! Ki vele, ki akarta ismét kicsinálni?

Meggyújtottam a pipám, és elmeséltem nekik mindent. Töviről hegyire. Egyetlen helyen csaltam csak. Valahogy nem akaródzott részletezni Linda előtt a Donnával töltött éjszakát.

Igyekeztem tömören fogalmazni, de még így is jó félórába került, amíg mindent elmeséltem. Kitértem a részletekre, és bizonyos következtetéseket is levontam: kíváncsi voltam a reakciójukra.

Amikor befejeztem, döbbent csend ülte meg a szobát.

– Tehát… létezik a viking? – suttogta hitetlenkedve Linda. – Sejtettem…

– Hiszen maga is látta, Linda!

– Én már… nem is tudom. Az a rendőr megpróbálta bemesélni, hogy nem láttam senkit. Hogy csak rémületemben… hogy annyira megrázott a halott a fán… talán csak elképzeltem magamnak, a maga elbeszélése nyomán, hogy a vikinget látom.

– És most?

– Biztos vagyok benne, hogy láttam!

58.

Átvágtunk a fenyőerdőn. A nap még magasan állt az égen. Linda

nyakában távcső lógott, én pedig elégedetten szorongattam a fegyverem.

Sirályok húztak el a fejünk felett. Linda lekapta a válláról a messzelátót, és a sirályokra szegezte.

– Kéksirályok. Közel a tenger.

– Kár, hogy nem értek semmit a vikingekhez – mondtam sóhajtva, amikor kiléptünk a fák közül és elénk bukkant a síkság, amely egészen a tengerig húzódott. – Valami azt súgja, hogy többet kellene konyítanom hozzájuk.

– Erre itt vagyok én – mondta Linda.

Olyan hirtelen torpantam meg, hogy Nguyen Nam Phong felmászott a hátamra.

– Maga?

Kihúzta magát, ami óriási előnyére vált.

– Én. Mit csodálkozik? Tudja, hogy a National Geographicnél dolgoztam? Három évig olvasószerkesztő voltam, akárcsak később a Viking című folyóiratnál. Ha egy kicsit összekapnám magam, akár disszertációt is írhatnék róluk. Ugyanígy vagyok a közép-európai népvándorlással is. Többet tudok Attiláról és a hunjairól, mint a történészek. Én szerkesztettem a Közlemények a népvándorlásról sorozatot is. Egészen addig, amíg rá nem jöttem, hogy mindezek helyett saját magammal kell foglalkoznom.

– Ezt tenném én is legszívesebben.

Halkan mondtam, hogy a másik kettő meg ne hallja. Nguyen Nam Phong elmerülten nézegetett egy fenyőfatörzsön lakó népes mohakolóniát, Huckabee pedig az avart turkálta.

Linda szeme megrebbent, de úgy tett, mintha nem értette volna, mire gondolok.

– Szóval mire kíváncsi a vikingekkel kapcsolatban? Lehet, hogy a sárkánynyál tette, de nem akaródzott leállítani magam.

– Legszívesebben megcsókolnám – mondtam. – Természetesen a vikingek miatt – tettem hozzá gyorsan.

Sok minden csillogott óriási, szürke szemében: egész tanulmányt érdemelt volna, mi minden.

– Talán a hely és az időpont nem a legalkalmasabb erre – mondta könnyedén.

– Talán egy másik helyen és egy másik időpontban – próbálkoztam.

A szürke szemek megrebbentek.

– Talán.

– Lehetséges, hogy nem is olyan sokára?

– Lehetséges – biztattak a szemek.

– Úristen! Mekkora hangyák! – kiáltott fel Huckabee.

– És mennyi nyúlszar – szörnyülködött Nguyen Nam Phong.

Úgy döntöttem, az lesz a legokosabb, ha véget vetek a romantikának.

59.

Linda csípőre tett kézzel, nyakában a távcsővel a kutatóárkokat bámulta. Makacsul összeszorította a száját, mintha fogas, tudományos probléma megoldásán fáradozna.

– Lát valamit?

– Egyelőre semmit. Magát nem zavarja, ha munka közben kérdezgetik?

– Attól függ, ki kérdezget.

A szürke szemek most nem biztattak semmivel. Alighanem nem is láttak. Átnéztek rajtam, mintha levegő lettem volna.

Már éppen azon gondolkodtam, hogy segítek

Nguyen Nam Phong professzornak nyúlkakát gyűjteni, amikor Linda megfogta a kezem.

– Szeretnék felmenni egy fára.

Jó harminc méter magas fenyők emelkedtek felettünk. Innen a földről úgy látszott, hogy a kék égbe vész a csúcsuk.

– Nem fog menni – mondtam. – Ezek nem körtefák nagypapa kertjében.

Kinyújtotta a karját, és rámutatott egy jó vastag törzsre.

– Arra megyek fel.

Visszaakasztotta a távcsövet a nyakába, és elindult a fa felé.

– Linda, kérem… Miss Östergaard…! Amikor visszafordult, csúnya haragot láttam a szemében.

– Hagyja már ezt a hülyeséget! Maga mondta, hogy addig nem vagyunk biztonságban, amíg rá nem jön, mi folyik a mocsár partján. Én ezt úgy értelmeztem, hogy mindazok veszélyben forognak, akik látták a vikinget. Én pedig láttam. És nem óhajtom kötéllel a nyakamban az ingoványban végezni.

– Azt hiszem, kissé eltúlozza a dolgot.

– Donna Welsh is eltúlozta? Vagy a többiek? Milkis professzor…?

– Nem látom az összefüggést.

– Még én sem. De valami azt súgja, hogy másszak fel a fára, és nézzem meg az ásatást. Csak olyan magasságból lehet áttekinteni az egészet egyszerre.

– Frankfathernél megtalálja az alaprajzot!

– Maga mondja ezt? Éppen maga?

– Oké – sóhajtottam –, meggyőzött. Én megyek. Maga lent marad!

– Igen? – kérdezte gúnyosan. – És mit csinál odafent?

– És maga?

– Nézze, Leslie, ne vitatkozzunk. Értek valamicskét a vikingekhez. Lehet, hogy semmit nem fogok látni odafentről, semmit az égvilágon, de… lehet egyezreléknyi az esélyem, hogy mégiscsak észreveszek

valamit.

Letette a földre a távcsövet, és vetkőzni kezdett. Előbb a bakancsát rúgta le, aztán sátorponyvából készült erős blúzát, majd terepszínű nadrágját.

Zöld fürdőruhájában úgy állt előttem, mint a manók fejedelem asszonya.

– Cseréljünk cipőt – mondta ellentmondást nem tűrő hangon. Az én bakancsom túlságosan is nehéz.

Mit tehettem volna, leültem a földre, és kifűztem az edzőcipőmet. Közben igyekeztem hullákra, vikingekre és a mocsárra gondolni, nehogy valami meggondolatlanságot kövessek el.

Például megpróbáljam megcsókolni.

Cipőt cseréltünk, majd az ingemet is elvette.

– Legyen szíves, nyomjon fel az alsó ágig!

Mit mondjak, ritkán tettem eleget nagyobb örömmel segítségkérésnek.

Vigyorogva gondoltam a kellemes pillanatra, amikor az ölembe veszem, de keservesen csalódnom kellett. Előbb a vállamra ugrott, onnan a fejemre lépett, a következő pillanatban pedig eltűnt az ágak között.

Addig bámultam utána, amíg elő nem bukkant Nguyen Nam Phong, kezében nagy halom nyúlbogyóval.

– Fantasztikus – mondta ragyogó szemmel felém nyújtva a tenyerét. – Az erdei nyulak tökéletesen domesztifikálódnak. Ki lehet olvasni az ürülékükből, hogy éjszakánként bejárnak a lakott területekre, és a hulladéktárolókat fosztogatják. Nézze például ezt a sajthéjat. Mikor az ördögbe evett egy normális erdei nyúl sajtot, mi? Különben hol van Miss Östergaard?

Hüvelykujjammal mutattam, hogy fenn a fán. A buzgó professzor előbb Linda cipőjére, lerakott ruháira pillantott, aztán felnézett a fára.

Eltátotta a száját, és észre sem vette, hogy ujjai közül az avarra peregnek a kis fekete nyúlgombócok.

60.

A nap eltűnt egy óriási, fekete felhődunna mögött. Kellemetlen szél borzolta a fák ágait.

Nguyen Nam Phong beleszimatolt a levegőbe.

– Vihar lesz.

Ezt éreztem én is. A levegő megtelt elektromossággal.

Olyan gyorsan tört ránk a vihar, hogy moccanni sem volt időnk. A fák meghajoltak, s mint rosszul hangolt hegedűk húrjain játszott a szél a tűleveleken.

Tölcsért csináltam a tenyeremből, ordítottam, ahogy a torkomon kifért. Az elemi erővel tomboló szél azonban elkapta a hangom, és lecsapta az avarra: Nguyen Nam Phong elhullajtott nyúlbogyói közé.

A következő pillanatban megnyíltak az ég csatornái. Sűrű langyos eső zuhogott ránk.

Valaki mintha kétségbeesetten felüvöltött volna. Védekezőn arcom elé kaptam a kezem, mert egy faág megpróbálta kiverni a szemem. Amikor rájött, hogy nem tud hozzám férni, Nguyen Nam Phong képébe vágott.

Vakító villámfény festette meg az eget. Amennyire kiláttam a fenyőfák közül, mintha tintával öntötték volna le a világot. Biblikus tárgyú képeken az özönvíz idejét festik ilyesfajta színekkel a kéjsóvár emberiséget rémítgetni igyekvő piktorok.

Mivel Linda még mindig nem volt sehol, s kiáltásaimat azon nyomban elragadta a szél, odarohantam a fához, s megpróbáltam a lábamraráncigálni a lány levetett bakancsát.

Nguyen Nam Phong ott lihegett a nyomomban.

– Megőrült? Csak nem akar felmenni a fára?

Hatalmas dördülés kíséretében mintha kigyulladt volna a környék.

A professzor elismerően megdörzsölte a fülét.

– Mintha sárkány ordítana! Itt csapott be a közelben… Tényleg fel akar… me… ni…

A szél elvitte a hangját.

Mintha géppuskával lőttek volna bennünket, pattogtak körülöttünk a lehulló, zöld fenyőtobozok. Elképzeltem Lindát odafent, harmincméternyi magasságban, és úgy éreztem, egyre nehezebben szedem a levegőt.

Mivel magával vitte az ingemet, megpróbáltam felráncigálni terepszínű blúzát. Tapasztalatból tudtam, hogy pokolian tud fájni a tűlevelek szúrása.

Elegáns túrabakancsa legalább két számmal kisebb volt, mint kellett volna. Nem is tudtam befűzni: csak az imádság tartotta a lábamon.

Megálltam a fatörzs mellett, és felemeltem a fejem. A fekete felhők közül mintha Radzs Kumar Szingh hangját hallottam volna.

"Az a legfontosabb, Leslie száhib, hogy a feladatra koncentrálj! Az ember ösztönösen fél a magasságtól… nem, ne a repülőgépre gondolj! Az egészen más. A repülőgép biztonságot ad. De próbálj csak átmenni egy deszkaszálon, vagy akár egy mozgó függőhídon mély folyóvölgy felett. A mélység vonz, mint a majmot a kígyó szeme. Láttál már kígyót majmot fogni? Olvastad a Mauglit? Kipling jó megfigyelő volt. A kígyó lehozza a majmot a fáról: rámereszti a szemét, a majom meg lesétál, és szabad akaratából belebújik a szájába. Ezért tartják a kígyóemberek, a nágák a kígyót istennek. Hát a mélység is ilyen kígyó, Leslie száhib! Ezernyi szeme van, és mindegyik téged akar a szájába varázsolni. Meg kell tanulnod legyőzni a varázst, fittyet hányni a mélység millió szemére!

Azt kérded, hogyan csináld? Figyelj, elmagyarázom! Mondtam, hogy az ember ösztönösen retteg a mélység kígyószemétől. A félelem a vérünkben van, nagyon nehéz megszabadulni tőle. Vannak indiánok, Luther századostól hallottam, akik felhőkarcolókat építenek Amerikában, és nem szédülnek, nem félnek a mélység kígyójától. Biztosan a vérükben van valami, talán ellenméreg, de mi félünk, valamennyien: te is, én is, még a kígyóemberek is. Ezért az a legfontosabb, hogy ne nézz a mélység kígyószemébe. Ha nem nézel bele, nincs hatalma rajtad!

Itt ez a pálmatörzs. Sima. Rathnakarna tizedes lecsiszolta róla az oldalágakat. Láttál már kókuszszedőket? Kapd át két kézzel a törzset, támaszd meztelen talpad a fához, és feszítsd meg a derekad! Vigyázz, ha kiengedsz, megcsúszol és leesel…

Amitől nagyon óvakodj, Leslie száhib, azok a felhők. A felhők a mélység kígyójának a szövetségesei. Nézed őket, amint lassan, méltósággal úsznak az égen, aztán egyszerre úgy érzed, hogy te is velük úszol. Beleveszel a semmibe, és máris magadhoz vonzott a mélység kígyószeme…"

Az ég hatalmasat dördült. Megrázkódtam, és magamhoz tértem. A szél elkapta és messzire vitte hajdanvolt mesterem, Radzs Kumar Szingh szavait.

Felnéztem a fára. Bár nem pálma volt, ennek a megmászása sem ígérkezett könnyű, kerti sétának. Mit nem adtam volna érte, ha meglátom Lindát, amint éppen lefelé tart az ágak között.

Linda sajnos nem mutatkozott. Villámlás villámlást követett, s a mennydörgések döreje egyetlen hangorgiába olvadt össze. Utoljára a trópusokon hallottam ilyen szédületes tombolást.

A fa kérgén folydogáló gyantacsíkok a tenyeremhez ragadtak. Hiába próbáltam megszabadulni tőlük, nem ment. Radzs Kumar Szingh minden intése ellenére is lepillantottam a földre: már azt hittem, hogy a csúcsok közelében járok; pedig még akár le is ugorhattam volna.

Amikor legközelebb lenéztem, már nem láttam a földet: a sűrűn nőtt, hajlékony ágak eltakarták előlem.

Megöleltem egy ágat, és a törzshöz szorítottam az arcom. A mélység kígyószeme világított felém a földtől elválasztó távolság mélyéről. Úgy éreztem magam, mintha egy felhőkarcoló tetején ülnék szakadó esőben. Ha Nguyen Nam Phong és Huckabee felbukkant volna alattam, alighanem összemosódtak volna a professzor féltett nyúlbogyóival.

Csak találgathattam, milyen messzire lehet még a csúcs, és milyen messzire lehet Linda Östergaard.

Sokat azonban nem találgathattam, mert a nagy ág apró oldalágai közül kinyúlt egy szőrös, kesztyűbe bújtatott kéz, és megragadta a

torkom.

Villám vakított el, s mintha bomba robbant volna a közelemben. De még az elemek tombolásán át is hallottam rekedt, semmihez nem hasonlítható motyogását.

– Harald… död…

A viking volt.

61.

Első rémületemben belekapaszkodtam az ágba, és megpróbáltam lefelé menekülni. Úgy látszik, éppen erre számított, mert reszelősen felnevetett, és az arcomba rúgott.

A szőrös, furcsa formájú csizma éppen kemény, hegyes orrával érte a szemem alját. Bármennyire tapasztalt verekedő voltam, a reflexeknek engedelmeskedve a szememhez kaptam. Annyit éreztem csak, hogy a lábam megcsúszik, és zuhanni kezdek lefelé. A viking nevetése keselyűvijjogásként keringett felettem.

62.

Amikor fennakadtam egy megtermett ágon, talán két-három méterrel lejjebb, arra gondoltam, hogy felül kell vizsgálnom a fenyőfa rosszindulatáról kialakult nézeteimet. Hátha nem is rosszindulatú, csak nem szereti, ha előzetes bejelentés nélkül a hátán mászkálnak.

A rémülettől zihálva bámultam felfelé, de nem láttam semmit, csak összezáruló fenyőágakat.

A fa nedves, gyantaillatú törzse azt súgta, hogy amit láttam, nem volt illúzió.

Zsebemhez kaptam, hogy előhúzzam a revolveremet. Aztán legszívesebben keserűen felkacagtam volna: mint az ártatlanul bitófára ítélt áldozat, az ítélet végrehajtása előtti másodpercekben.

Nemcsak üres volt a zsebem, hanem lyukas is.

Egyetlen fegyverem nyakláncomon függő vékony kis tőröm maradt.

63.

Ültem a fenyőágon, és a derék mocsári varangyok jutottak az eszembe. Ugyanúgy gubbasztanak, mint én, kitéve a felsőbbrendű hatalmak kényének-kedvének.

Például nekem, aki egy hálóval a parton ülök, és megpróbálom megfogni őket.

Minden erőmet összeszedve feltornáztam magam a fölöttem húzódó ágra. Az eső soha nem látott sűrűségben ömlött lefelé. Úgy éreztem magam, mint papírtalpú katonabakancs az első világháborúban.

Szinte fájt a villámok nem csökkenő fényereje. Mintha valaki hegesztőpisztollyal szórakozott volna a felhők között.

Felfelé néztem, és megpróbáltam kitalálni, hol lehet Linda. Egészen addig vacakoltam, amíg a szőrös mancs ki nem búj egy ág

mögül, és ismét meg nem markolta a torkom.

64.

A világ a villámlások ellenére elfeketedett előttem. Egyik kezemmel a fa törzsébe kapaszkodtam, másikkal átkulcsoltam a csuklóját. Homályosuló öntudatom nem tudta felfogni, mivel kapaszkodik, ha két kézzel szorítja a torkomat.

Mintha Linda sikoltását hallottam volna a távolból.

Hatalmasat dörrent az ég; aztán Linda újra sikoltott.

Alighanem ez a sikoly mentette meg az életemet. Eleresztettem a fatörzset, és minden erőmet összeszedve a csuklójára vágtam.

Arcát nem láthattam az eléje tornyosuló ágaktól. Őszintén szólva abban sem voltam egészen biztos, hogy van-e arca…

Keze azonban volt. Bár eleresztette a nyakam, hatalmas ütést helyezett el az államon, s a következő pillanatban ballal egy másikat a szemem alá. Aztán valami sziszegve elsuhant a fülem mellett.

Nem is kellett odanéznem, hogy tudjam, micsoda. Rozsdás, ívelt pengéjű, viking tőr volt.

65.

Félre akartam rántani az arca elől az ágat, de a tőr ismét sziszegve felém közeledett. Kétségbeesetten előredobtam magam, miközben éreztem, hogy éles faszilánkok fúródnak a lábamba.

– Harald… död… – hallottam rekedt, elkeseredett suttogását.

Felemeltem a lábam, és hatalmasat rúgtam a csuklójába.

A viking felnyögött, a kés pedig bucskázni kezdett a levegőben. Reflexmozdulattal kaptam el és kerítettem a hatalmamba. Aztán oda döftem vele, ahol a gyomrát sejtettem.

A rozsdás, csipkés élű kés átsuhant a lombok között. Néhány levél elvált az ágtól, és szemrehányó forgással zuhanni kezdett lefelé. Vakító villámfény cikázott át a fák között niagarányi vizet zúdítva rám. Eszeveszett szélvihar kapaszkodott belém, megpróbált letépni a fáról. Mintha rég porladó vikingek felháborodott lelke akart volna lehajítani a fenyőről.

Belekapaszkodtam a törzsbe, és vigyázva, nehogy leejtsem a kést, felfelé lestem. A szűnni nem akaró villámlás reflektorfénybe vonta a fa csúcsát.

Sóhajtottam, és leeresztettem a kést.

Egészen a kéklő mennyboltig nem volt felettem senki.

66.

Ha a hajladozó ágak tűlevelei nem szúrták-marták volna a bőröm, nyugodtan hihettem volna, hogy álmodom. Nemcsak a viking nem volt felettem, hanem Linda Östergaard sem.

Megvakartam égő vállam, és arra gondoltam, hogy egy szellem-viking még csak megengedheti magának azt a luxust, hogy időről időre elpárologjon, mint a szárazjég a riói strandon, de hova lett

Linda?

Hacsak nem kísértet ő is, mint a viking.

Mielőtt alaposabban végiggondolhattam volna a dolgot, reflexszerűen elindultam lefelé. Néhány ág után azonban megtorpantam, és gondolkodni próbáltam. Semmi kétség, hogy a viking ott volt felettem… én elindultam utána, ő viszont egyszerre csak alulról ragadta meg a lábam.

Ez pedig nem jelenthet mást, mint hogy valóban szellem, és ha szorul a hurok, láthatatlanná válik, vagy…

Hogy a fenébe is van csak? Ha szorul a hurok? A kötél…

Ismét elkéstem egy leheletnyit.

Bőrből sodrott lasszó suhant el az orrom előtt, és a nyakamra fonódott.

67.

Egyszer azonban nekem is lehetett szerencsém. A könyörtelenül fejemre hulló hurok megpattant egy kiálló, aszimmetrikusan nőtt ágacskán. Ez a szempillantásnyi késlekedés elég volt hozzá, hogy fejem helyett a kezem dugjam a hurokba.

Nem is tudom, melyik darab melyik hercegének a helyébe képzeltem magam – aki ismeri Shakespeare-t, tudja, mennyi van belőlük. Továbbá azt képzeltem, hogy egy hordó borban ülök, és ellenfelem, a gonosz lordpecsétőr emberei bele akarnak fojtani az italba. Fogják a fejem, lefelé nyomják, én pedig fuldoklom: alig kapok levegőt, és hörgök, mint akit már csak másodpercek választanak el az örökkévalóságtól.

Nem akarom dicsérni magam, de egészen jól sikerült a haldoklásom. Bugyborékoltam, röfögtem; ha valóban a színpadon csinálom, könnyeket csalhattam volna a gyengébb idegzetű nagyérdemű szemébe.

Itt azonban csak abban bíztam, hogy a vikinget sikerül átejtenem.

A viking azonban még így, győzelme biztos tudatában is, óvatos volt. S bár égtem a kíváncsiságtól, hogy megtudjam, hol rejtőzik – netalántán fittyet hányva a nehézségi erőnek, a levegőben repdes –, nem tehettem meg azt a szívességet, hogy felfedjem az ütőkártyámat. Vártam, hogy közeledjék.

Százig számoltam. Úgy gondoltam, ennyi idő bőségesen elég a megfulladáshoz. Lazítottam a húzóerőn, enyhítettem a kötél rángatásán, s hangom is a haldokló elefánt lassú, búcsúzó bőgésébe ment át.

Villámgyorsan kirántottam a kezem a hurokból, és rácsavartam a kötél végét egy fenyőágra.

Már csak azért is, mert sejtettem, hogy ami ezután következik, ahhoz két kézre lesz szükségem. A viking felkuncogott, egészen a közelemben – talán a levegőben –, aztán megfeszült a kötél vége,

mintha kipróbálná, valóban megfulladtam-e. Egy ronggyá ázott cipőt láttam, aztán még egyet, amint óvatosan lépdelve egy mindegyre lehajló fenyőágon felém közeledett. Felemeltem az öklöm, elindítottam, és már nagyjából félúton volt, amikor kibukkant a feje a tűlevelek közül.

Furcsának találtam ugyan, hogy ez a viking ázsiai, mivel a vikingek köztudottan skandinávok voltak, s valami azt súgta a lelkem mélyén, hogy ennek az antropológiai rendellenességnek különleges oka lehet; az előrezúgó egyenest azonban már nem tudtam megállítani, sőt visszafogni sem.

Akkorát csattant a pasas állán, hogy néhány száz mérföldnyire délre alighanem illegális nukleáris robbantást regisztráltak a mérőműszerek.

A viking éppen ordítani készült, amikor eltaláltam. A készülődő ordítás megfordult a szájában, és visszatért oda, ahonnan elindult.

Mi több, ő maga is erre készülődött. Hogy szétvetett karokkal lezuhanjon a földre.

Éppen az utolsó pillanatban kaptam utána, s óriási erőfeszítéssel felhúztam magam mellé. Nguyen Nam Phongot tartottam a karomban.

68.

– Hol vagyok? – suttogta, amikor kinyitotta a szemét.

– Egy fenyőfán – mondtam. – Az északi szélesség és a keleti hosszúság ennyi és ennyi fokán. A szél legalább nyolcas erősségű, változó irányú, az eső tropikus…

– Mit keresek én egy fenyőfán? – kérdezte bambán. Úgy mondta ki a fenyőfa nevét, mint aki nincs egészen tisztában a szó jelentésével.

– Nagy kérdés – helyeseltem, és övembe dugtam a viking kését. – Tényleg, mit?

Szusszant néhányat, aztán világosság gyúlt a szemében. Nyakához kapta a kezét, és jól irányzott rúgásokkal megpróbált leküldeni a mélybe.

Nem volt könnyű dolog kapaszkodni, őt is tartani, ráadásul a rúgásait is kikerülni.

Amikor ügyes védőmozdulataim ellenére is súrolta a lába legkényesebb testrészemet, megráztam, és óriásit ordítottam a fülébe.

– Ha nem hagyja abba, eleresztem! Maga lesz az első vietnami sárkányrepülő!

A sárkány szó, úgy látszott, többet mondott neki, mint a fenyőfa. Abbahagyta a rugdosást, körülnézett, és megbökött a mutatóujjával.

– Maga nem a viking!

– Bravó – mondtam. – Még egy helyes válasz, és megnyeri a világ körüli utat.

– A fenébe is… Mr. Lawrence. Hol a viking?

– Hát nem maga az?

Úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem.

– Én? Azt hittem, maga! Már úgy örültem, hogy elkaptam.

– Egyáltalán, hogy jött fel a fára?

– Jó vicc, felmásztam.

– Miért, ha szabad kérdeznem?

– Ordítozást hallottam. És Miss Östergaard sikoltásait. Azt hittem… hát…

– Na, mit?

– Hogy bajban vannak, és szükségük van rám.

– Hm. Hogy jött fel idáig?

– Hogy jöttem volna? Az ágakon. Másztam én már meredekebb pálmára is odahaza. Ráadásul itt még a majmok sem akarják lelökdösni az embert.

– Mit látott felfelé vezető sétáján, Mr. Phong?

– Látni nem sokat… Egyszer láttam a vikinget

– Hol?

Elkomorodott, és megrázta a fejét.

– Nem fogja elhinni.

– Hol?

– A levegőben. Repült.

– Mint a sárkány, mi?

– Kérem, Mr. Lawrence, legalább ön ne gúnyolódjék. Tényleg láttam. Csupa sár volt és… zöld békanyál lógott az arcáról. A kezében meg kést tartott.

– Milyen irányban szállt?

– Hogyhogy milyen irányban?

– Úgy értem, a fa felé vagy a fától el?

Megvakarta a fejét, amitől elveszítette az egyensúlyát. Csak közös erőfeszítéssel sikerült ismét nyugalomba jutnia.

– Kösz. Nem tudom. Mintha állt volna a levegőben… Repült is, és állt is. Maga látta az arcát?

Nemet intettem, megfogtam a karját, és megmagyaráztam neki, mit akarok. Másszon ki egy ág végére, vegyen mindent szemügyre, és ha lát valamit, ordítson. Én addig tartom a lábát, és megpróbálom megakadályozni, hogy lezuhanjon.

– Meg tud tartani?

– Remélem.

– És ha… nem?

– Akkor tévedtem.

Legnagyobb meglepetésemre elvigyorodott.

– Maga aztán olyan, mint a Sao-lin kolostor szerzetesei. Nem próbálja szépítgetni a dolgot. Mi lesz, ha belénk vág a villám? Igaz is, fenyőfába belevág?

– Nem tudom – mondtam. – Maga a botanikus, nem én. Én inkább a rovarokhoz értek. Mindenesetre sokkal gyakrabban hallottam, hogy fenyőfába vágott, mint szarvasbogárba. Kész van?

– Kész, a fene vinné el!

– Akkor induljon. És ha szabad kérnem, ne tegyen felesleges és váratlan mozdulatokat.

A szüntelenül áztató esőtől olyan síkosak voltak az ágak, mintha jég fagyott volna rájuk.

Nguyen Nam Phong sóhajtott, és elkezdett előrecsúszkálni.

Ahogy az ág vége felé közeledett, egyre nagyobb erővel kellett tartanom. Elérte azt a pontot, ahonnan már nem volt visszaút. Ha elengedem, menthetetlenül lezuhan a mélybe.

– Jól fog? – hallottam megszeppent hangját.

– Lát valamit?

– Semmit. Itt semmit… semmit… Azaz… várjon csak!

Tétovázott, aztán diadalmasan felkiáltott.

– Megvan, Mr. Lawrence!

– Mi van meg?

– Tud még tartani?

– Cirka tíz másodpercig!

– Jó, akkor jövök vissza… Húzza a lábam…! Mosolyogva landolt mellettem. Szeme csillogott, mint Livingstone-nak, amikor meglátta a Zambézit.

– Megtaláltam! A rohadt majdnem átvert… Képzelje, itt van közvetlenül az ág alatt, amin állunk.

Egyetlen pillanatig azt hittem, a vikingről beszél. A kés felé kaptam, de még idejében leállítottam magam.

– Hogy vette észre?

– Rálógott a fejemre. Gyerünk!

Egészen belejött a mászásba. Mint a majom kapaszkodott lefelé. Amikor mellé értem, egy megtermett ág tövére mutogatott, aztán bele a levegőbe.

– Ezen csúszkált a disznó. És én még azt hittem, hogy röpköd…!

Lehajoltam, szemügyre vettem a kötélvéget. Ezt már nem összesodort rénszarvasszíjból fonták. Eltéphetetlen, műanyag hegymászókötél volt. A végére szerelt acélhorog olyan erősen kapaszkodott a fa ágába, hogy talán csak fűrésszel lehetett volna megszabadítani tőle.

Egyszerre megértettem mindent. Hogyan tűnt el a fejem felől és hogyan bukkant fel röviddel ezután alattam. És hogyan tűnt el Linda.

Linda… Jézusom!

Nguyen Nam Phong elismerően bólogatott.

– Ragyogó ötlet. Ért a fickó a hegymászáshoz. Úgy közlekedik a fák között, mint Tarzan. Maga utána tudná csinálni?

– Utána is fogjuk. Gyerünk!

Megfogtam a kötelet, átkulcsoltam a lábammal, és elindultam előre. A villámok mintha méltányolták volna igyekezetemet, vakító glóriafényt vontak körém. A dörgések díszsortüze az agyamat hasogatta. A műanyag kötél mintha szappannal lett volna bekenve. Néha az volt az érzésem, hogy többet csúszom visszafelé, mint amennyit megteszek előre.

Ziháltam, köpködtem a vizet, és megpróbáltam elhessegetni a

szemem körül röpködő lila karikákat. Mintha virágról virágra szálldosó lepkék lettek volna. Végiggurultak a kötélen, s csúfolódva csalogattak maguk után.

Megtorpantam egy pillanatra, hogy lélegzethez jussak. Valaki a hátamnak ütődött, és feljajdult.

– Nem tud szólni, ha megáll? Mi van? Beijedt?

Ekkor gondoltam először arra, hogy ez az ember semmitől sem fél.

Kivéve a sárkányt a rizsföldek szélén.

Karnyújtásnyira voltam már csak a fától, amelyre a kötél átvezetett.

Kinyújtottam a kezem, hogy átlendüljek rá, amikor valaki megelőzött.

Vigyorgó, békanyállal borított arc villant fel a villámfényben, s mintha a szájából is apró láng pattant volna felém.

Halk kattanást hallottam: mintha karabinert pattintottak volna ki. Utolsó erőmmel elrúgtam magam a kötéltől, és bevágódtam a szemközti fa ágai közé. Éreztem, hogy elsodrok valakit az útból; valaki felkiáltott, valaki felém szúrt – a tőr a szemem előtt suhant el –, aztán csak annyi időm maradt, hogy körülöleljek egy vastag ágat.

Nguyen Nam Phong kétségbeesett üvöltése megfagyasztotta bennem a vért. Hosszan elnyújtva szállt a kiáltás, mintha szakadékba zuhant volna.

Szorosan markoltam az ágakat, és arra gondoltam, hogy jó lenne felébredni.

69.

Odalent nem mozdult semmi: csak az eső ömlött a kábultan ázó földre.

Felnéztem: hegységnyi magasságban emelkedett felettem a fa csúcsa. Valami azt súgta, hogy jó lenne felmenni és körülnézni odafent, de egy másik hang szerencsére lebeszélt róla. Ha elindulok felfelé, alighanem odalent végzem a földön. Hiszen annyi erőm sincs már, hogy rendesen kapaszkodjam.

Aztán kiderült, hogy mégis van. Amikor meghallottam a nyöszörgő hangot, mintha ezer középkori lovag ereje költözött volna belém.

– Leslie… Mr… Law… rence…!

Természetesen Linda hangja volt.

Dacolva az elemekkel, megpróbáltam felállni. Legnagyobb elképedésemre sikerült. Igazán elégedett azonban csak akkor voltam, amikor közvetlenül a fejem felett megpillantottam egyik edzőcipőmet.

Mély lélegzetet vettem, és ordítottam, mint a sakál.

– Linda! Hall engem?

– …om! – jött a válasz.

– Itt vagyok maga alatt. Maradjon nyugton: megpróbálom leszedni! Ne ijedjen meg, ha megfogom a lábát!

Ami ezután következett, életre szóló élmény lett volna, ha nem

egy fa tetején vagyunk. Akárhova nyúltam ugyanis, olyan helyekre tévedt a kezem, amelyek megközelítése – akár szemmel is – közszemérem elleni vétségnek számít tartózkodóbb polgári körökben.

A mi helyzetünkben azonban felborultak az erkölcsi normák. Olyannyira, hogy mire felocsúdtam volna, a nyakamban ült.

Szorult helyzetem ellenére is mennyei boldogság járt át. Igazán nem volt ellenemre való a pozíció; annak ellenére sem, hogy jó huszonöt-harminc méteres mélység tátongott alattunk.

Linda hozzám dörgölte az orrát, és megcsókolt. Igyekeztem nem elveszíteni az egyensúlyomat, miközben arra gondoltam, hogy mi az ördögért sír olyan elkeseredetten. Sós könnyei a számba folytak az esővel keveredve.

– Linda – szólongattam. – Térjen magához. Nem ártana, ha megpróbálnánk elindulni lefelé. Nem akarom ijesztgetni, de…

Könnyei egyre sósabbak lettek. Megsimogattam az arcát, a nyakát, aztán a kezemre néztem.

Még a szapora eső is csak lassan tudta lemosni róla a vért.

70.

Szerencsére a nyakát felszakító kés nem ért ütőeret. Vére a ruhájára folyt, onnan az ágakra. Mintha a hatalmas fenyőfa is vele vérzett volna.

Bűvészmutatványszerű trükkök egész sorára volt

szükségem, hogy elővarázsoljam a zsebkendőmet. Annál is inkább, mert a viking kését nem akartam kiengedni a kezemből.

Amikor végre sikerült a zsebkendőmhöz jutni, körülkötöttem vele a nyakát. A kötés pillanatok alatt átvérzett; mintha divatos vörös nyakkendő libegett volna rajta.

– Úristen! – suttogta. – Azt hittem, megöl. Egyszerűen borzalmas volt. És a távcsövet is elveszítettem. Azt hittem, valami madár, vagy állat. Néztem a tábort, és megpróbáltam megfigyelni egy-két apróságot, amikor meghallottam, hogy jön mögöttem valaki.

Megrándult a válla, és magához szorított.

– Nyugalom – mondtam. – Már vége.

– Vége? Azt hiszem, halálomig emlékezni fogok rá… Megfordultam, hogy megnézzem, mi az, amikor elkapta a nyakam. Szőrös a karja… vagy talán valami állatbőrbe burkolja, az arca pedig… mintha kenőccsel vagy iszappal lenne bekenve. És békanyál lóg le róla. Borzalmas! Mintha az ingoványból kelt volna ki. Éppen olyan… Jézusom, még sohasem láttam ilyen közelről! Aztán egyszerre csak ott volt a kés a torkom előtt, és… akkor megéreztem, hogy végem. Hogy egy szempillantás alatt átvágja a torkom, mint azokét… azokét… a szerencsétlenekét.

Összerázkódtam, és megcsókoltam a nyakát. Közvetlenül a még mindig vérző sebe felett.

– Az volt a szerencsém, hogy nálam volt a távcső. Azt hiszem, elkezdtem ütni vele. Talán a kezére is üthettem, mert mintha felordított volna. Persze az is lehet, hogy én ordítottam. Nem tudom. Felragadott, mint a Tarzan-filmekben a majmok… azt a lányt, és átcsúszott velem a másik fára. És a késsel

egyre csak ott hadonászott a torkom előtt. Többre nem emlékszem. Amikor meghallottam a hangját… ó, Istenem…!

Mondani akart még valamit, de egy utolsó baljós mennydörgés elnyomta a szavát.

Mintha megállt volna a levegő. Az ágak mozgása megszűnt, csak a levelekről lecsepegő esőcseppek kopogása hallatszott.

Felnéztem a fa csúcsára. A kilátást eltakaró zöld ágak között felénk csillogott a lenyugvó nap vörös fénye.

A vihar véget ért.

71.

Úgy nézett ki az erdő, mintha bombatámadás érte volna. A talajt vad összevisszaságban letört ágak, levert tobozok, halomba hordott tűlevelek borították.

Nemigen tudnék beszámolni róla, hogyan értük el a földet. Arra emlékszem csak, hogy amikor végre leért a lábam, végigvetettem magam a levélcsomókon. A mellém zuhanó testről tudtam, hogy Lindáé. Szándékomban volt kinyújtani érte a kezem, de nem volt elég erőm hozzá.

Bizonyos idő múlva arra ébredtem, hogy gőzölgök, mint a szaunában. Felültem, megpróbáltam tájékozódni.

Éppen ebben a pillanatban tántorgott elő egy vastag fatörzs mögül Frank Huckabee. Szája nyitva: lihegett, mintha nehezen kapna levegőt. Egyik kezével a fejét fogta, másikkal vakarta az oldalát, mintha hangyák mentek volna az ingébe.

Leroskadt mellém, és immár két kézzel folytatta a vakarózást. Szemügyre vettem a fickót. Inkább egy háromnapos vízihullára emlékeztetett, mint saját korábbi önmagára.

– Mit csodálkozik? – förmedt rám dühösen. – Elmentem… hogy körülnézzek egy kicsit, amikor kitört az az átkozott vihar. Ide futottam, de magukat nem találtam sehol. Csak egy-két elhagyott ruhadarabjukat. Azt gondoltam, keresek valami vackot magamnak, amíg elvonul a haddelhadd. Pechemre betévedtem egy csalánmezőbe. Itt kezdődik, vagy harminclépésnyire. Mire feleszméltem, már nem tudtam kijönni belőle. Uramisten, ezt nem lehet kibírni! Nguyen Nam Phong professzor?

Ő kérdezte, pedig én is kérdezhettem volna. Eddig nem érdeklődtem, mert tapasztalatból tudom, hogy a rossz hírek érkezését nem kell kiprovokálni. Megjönnek azok maguktól is: akár akarjuk, akár nem.

Legnagyobb meglepetésemre azonban nem a süket csend válaszolt, hanem maga Nguyen Nam Phong.

– Itt vagyok!

Annak a fenyőnek a legalsó ágán ült, amelyre fél órával ezelőtt volt szerencsénk felkapaszkodni. Ült, mint egy óriási, törött szárnyú madár.

Ha korábban Frank Huckabee-t háromnapos vízihullához hasonlítottam, akkor Nguyen Nam Phongnak is kijárt ez a dicséret. Ha ilyen állapotban találkozik a sárkánnyal a rizsföldeken, alighanem a sárkány rémült volna meg tőle.

Ránk mosolygott véres, összevissza horzsolt képével, aztán könnyedén, mint egy mókus, lehuppant a földre.

– Amikor a fickó kikapcsolta a karabinert, azt hittem, végem. Annyit láttam csak, hogy magának sikerült megkapaszkodnia az ágakban. Szerencsére nem eresztettem el a kötél végét. Repültem, mint Tarzan. Zutty! – be az ágak közé! Aztán fennakadtam a fán. Éppen lekászálódtam volna, hogy a maga segítségére siessek, de abban az égiháborúban… Ha nem akartam lepottyanni, kapaszkodnom kellett. Örülök, hogy Miss Östergaardnak sem esett baja. Hol a viking?

Frank Huckabee eltátotta a száját, és ránk meredt. Annyira meglepődött, hogy még a vakaródzásról is megfeledkezett.

72.

A régészek tábora sem a szebbik képét mutatta. Elszorult a szívem, amikor megpillantottam a hamukupacot, amely Donna Welsh lakókocsijából megmaradt. Lehunytam a szemem; megpróbáltam harcolni a feltörő hányinger ellen. Egyelőre sikerrel.

A faházak környékét elröpült ruhadarabok, elszabadult ponyvák, műanyag fóliák és faágak borították. Egy palával fedett faháznak hiányzott a teteje: tulajdonosa, egy szőke, magas, vékony férfi összeszorított ököllel az eget fenyegette, és németül káromkodott.

Frankfather magába roskadva ült karosszékében, gondterhelten szemlélve teát készítő asszisztensnője formás fenekét.

Ahogy beléptünk, már ömlött is szájából a panasz. Talán észre sem vette, hogy nem egészen úgy vagyunk öltözve, ahogy illendő lenne.

– Éppen ez a vihar hiányzott! Vitte volna el az ördög! Különben örülök, hogy meglátogattak. Néhány napig úgysem tudunk mit csinálni. Amíg nem szárad fel a talaj… Teát, vagy egyéb italt parancsolnak?

Amikor felfedezte a Linda ruháján mutatkozó folytonossági hiányokat, minden figyelmével feléje fordult.

– Úgy tudom, a kisasszony biológus.

– Ó, igen – mondta könnyedén Linda. – Elsősorban az. Sőt ma már kizárólag. De valaha én gondoztam a viking anyagokat. Például a National Geographicban és a…

– Viking kutatások – suttogta Frankfather falfehéren. – Linda Östergaard… Akkoriban mintha lett volna valami más neve is…

– Östergaard-Hansen – mondta Linda. – A férjem után. Miután elváltunk, lemondtam az övéről.

Frankfather dermedten bámult maga elé. Huckabee elégedetten vakaródzott. Nguyen Nam Phong pedig egy különnyomatba mélyedt, melyet a polcról emelt le.

Megmagyarázhatatlan feszültség töltötte be a szobát. Mintha ez a két ember jól ismerné egymást, mintha tudna a másikról, csak előttünk, idegenek előtt nem akaródzna fellebbenteni a múlt fátylát.

– Eszerint maga igazi vikingszakértő – mondta Frankfather óvatosan.

– Egyszer az ön egyik cikkét is én gondoztam.

– A berszerkerekről – mondta Frankfather.

– Az meg mi az Ördög? – kérdeztem, hogy valamelyest én is belefolyjak a beszélgetésbe.

– Ha lenne belőle különnyomatom, adnék magának egyet – biztosított a professzor. – Magát bizonyára érdekelné. Azok közé a titkok közé tartozik, amelyek máig nincsenek megfejtve.

– Valóban?

– Nos, ha kíváncsi rá, elmondhatom. Viking kori elitalakulatról lehet szó – a "berszerker" alighanem medveingest jelent –, arra az ősi hitre alapozva, hogy egyes emberek képesek állatok alakját ölteni. Gondoljon csak a vérfarkas, a farkasember legendájára. Tanulmányoztam a sagák idevágó részleteit, és arra a megállapításra jutottam, hogy a berszerkerek pszichopaták voltak. Vezetőik annyira felhergelték őket, hogy szinte öntudatlan állapotban rontottak az ellenségre. Lehet, hogy bizonyos narkotikumokkal is besegítettek nekik. Egyes leírások szerint szekercéjükkel a vállukon rohantak a csatában: habzott a szájuk, őrjöngtek, mint a veszett vadállatok.

Olyan lelkesedéssel ecsetelte a berszerkerek valóban nem mindennapi képességeit, hogy azt kellett hinnem, valamit el akar rejteni mögéjük.

Hirtelen felriadt, és Linda nyakára meredt.

– Jézusom, hiszen maga vérzik, kisasszony! Linda hidegen bólintott.

– Tudom.

Frankfather arca megrándult, és lassan, remegő kézzel a torkához nyúlt.

– Csaknem…?

Linda felállt, odalépett hozzá, és a karjára tette a kezét.

– Nem lenne jobb, ha mindent elmondana, professzor úr?

Bután néztem rájuk, csak az ádámcsutkám mozgott, megállíthatatlanul.

Még mindig nem tudtam, miről van szó.

73.

Frankfather összeomlott. Pillanatok alatt töpörödött Öregemberré vált; mintha maga is évszázadokat töltött volna a mocsár mélyén, tőzeg és kék iszap közé zárva. A vízcsaphoz botladozott, és eresztett magának egy pohárkával. Remegő kézzel apró, fehér tablettát vett ki a zsebéből, hogy a nyelvére tegye.

– Mr. Lawrence… Mi történt Donna Welsh kocsijában az éjszaka?

Kissé meglepett ugyan a kérdése, mert arra voltam felkészülve, hogy ő válaszol Lindának.

– Donnát megölték. És majdnem engem is. Gulbrandsen nem említette?

– A felügyelő sok mindent említett. Mit mesélt önnek Donna a halála előtt?

– Mire kíváncsi, professzor?

– Ole Knutsennel kapcsolatban.

– Tulajdonképpen nem sokat. Elmondta, hogy Knutsen professzor kiváló tudós volt, a vikingkutatások csillaga.

Linda megigazította a kötést a nyakán, és előrehajolt. Szép, szőke feje szinte érintette Frankfather kopasz homlokát.

– Mit csinálnak itt, professzor? Frankfather felemelte a fejét. Ravasz türelmetlenség csillogott a szemében.

– Ásunk.

Linda ennivaló komolysággal megrázta a fejét.

– Ez nem viking város. De még vár sem. Sőt aligha éltek valaha is errefelé vikingek. Amikor felmásztam arra az eszeveszett fára, még nem gyanakodtam semmire. Bár sokat felejtettem, arra azért még emlékszem, hogyan kell kinéznie egy viking városnak. Hiszen én gondoztam a Sigtunáról, Birkáról, Wolinról, Trusóról, Hedebyről készült monográfiákat. Azok igazi városok.

– Pedig mindent megtettünk, hogy ez is az legyen – kuncogott most már egyre gátlástalanabbul Frankfather.

– Aztán arra gondoltam, hogy talán csak egy katonai tábor, mint Fyrkat, Odense, Trelleborg vagy Aggersborg. De az sem. A kutatóárkok egy város alaprajzát formázzák, de… sosemvolt város ez, professzor!

– Valóban… Kristiansand soha nem volt viking város. De lehetett volna!

– Akkor… miért?

Frankfather széttárta a karját, és bólogatni kezdett.

– Persze. Miért. Én is ezt kérdeztem magamtól sok százszor és sok ezerszer, hogy miért! Maguk most természetesen azt hiszik, hogy sült bolond vagyok. Meszes agyú öregember. Őszintén szólva, lehet benne valami. Lehet, hogy valóban bolond vagyok… bár aligha azért, amiért maguk gondolják.

– Miért, professzor?

Linda hangja nem volt sürgető, inkább simogató, mint az ápolónőé a súlyos betegek kórtermében.

– Kérnek egy teát?

Nem tudtam nemet mondani. Őszintén szólva, nem is akartam. Linda ugyan szemrehányóan nézett rám, de ez egyszer nekem volt igazam. Frankfather megtört, nem is vitás. Most már akkor is elmondaná, amit tud, ha meg akarnánk akadályozni benne. Túl soká hallgatott ahhoz, hogy továbbra is lakatot tegyen a szájára. A viking gyilkosságai és Donna Welsh halála, na és az ellenem elkövetett merénylet, alighanem rozsdaként rágták hallgatása zárját.

Az asszisztensnő behozta a teát, s olyan arccal nézett ránk, hogy kétségem sem lehetett felőle, mindent hallott odakint.

Frankfather kortyolt néhányat, aztán mosolyogva letette a csészéjét az asztalkára.

– Talán jobb is így. Mindig magam elé képzeltem azt a pillanatot, amikor be kell vallanom mindent. Csak Gulbrandsen ne tudná meg soha! Tudják, az elmúlt években barátságot kötöttem a fiúval… Azt hiszem, soha nem bocsátja meg nekem, hogy lóvá tettem. Mert én bizony lóvá tettem mindenkit.

Tűnődött egy kicsit, aztán nekifohászkodott.

– Valamikor a húszas években kezdődött, Heidelbergben. Ott ismerkedtem meg Ole Knutsennel.

Nyelt egy nagyot, és elhomályosult a szeme. Mintha ifjú önmagát látta volna a heidelbergi egyetem előtt, diáksapkában, fekete nyakkendőben.

– Ole Knutsen negyedéves volt akkoriban. A véletlen úgy hozta, hogy egy szobába kerültünk. Ole azért jött Németországba, hogy a vikingekkel foglalkozzék. Nem mintha Heidelberg a vikingkutatások fellegvára lett volna, hanem mert ott tanított Schwan professzor, a legkitűnőbb régészek egyike. Mindent tudott a régészetről, amit csak tudni lehetett. Elsősorban régi városok érdekelték; éveket töltött Kis-Ázsiában és Mezopotámiában, ősi települések nyomát kutatva. Ole Knutsen beleszeretett Schwanba, pontosabban a tudományába. S mivel eredetileg is az volt a szándéka, hogy a vikingkutatásra teszi fel az életét, úgy döntött, megkeresi a legnagyobb viking várost Norvégiában.

Én ekkor érkeztem Heidelbergbe. Mivel magam is Anglia viking kori történetének a rajongója voltam, nem volt nehéz felkelteni az érdeklődésemet. Néhány beszélgetés Ole Knutsennel elég volt ahhoz, hogy megfeledkezzem Angliáról, és csak a norvégiai vikingek lebegjenek a szemem előtt. S ha néha-néha rám jött a lelkifurdalás, hogy orvul cserbenhagytam saját vikingjeimet, azzal vigasztaltam magam, hogy bármivel foglalkozom is, bármit találok is, és főleg

bárhol, mindezzel az emberiség nagy, közös kultúrkincsét gyarapítom.

Ezzel együtt természetesen belebolondultam Ole Knutsenbe is: a fiatalabb testvér szeretetével szerettem. Kitisztítottam a cipőjét, megcsináltam a reggelijét, és egyfolytában csodáltam. Csodáltam éles eszét, ragyogó intellektusát, merész elméleteit, és hálát adtam az istennek, hogy a bizalmába fogadott. Soha nem is merészeltem arra gondolni, hogy egyszer majd méltó lehetek a barátságára.

Gondolom, arra is kíváncsiak, hogy Ole mit érzett irántam. Ennyi idő távlatából persze kissé másképp látom a dolgokat, de azt hiszem, természetesnek vette a rajongásomat. Mint a nagyon szép nő, aki az élet kellemes velejárójának tekinti, hogy hódolói ott térdelnek a lábai előtt.

Meg kell mondanom, Ole soha nem élt vissza a rajongásommal. Ahhoz túl jószívű és túl intelligens volt. Csak amikor befejezte a tanulmányait… ott hagyott. Jó, tudom, nem tehetett mást, hiszen akkor már állása volt az oslói egyetemen, sőt a búcsúestjét is megrendeztük annak rendje és módja szerint, de én mégiscsak csalódott voltam. Azt hittem, kapcsolatunk örökké tart.

Felemelte teáscsészéjét, aztán letette, anélkül hogy ivott volna belőle.

– Két évig maradtam még Heidelbergben. Annak ellenére, hogy Ole elment, továbbra is a norvégiai vikingekkel foglalkoztam. Mindent megtanultam róluk, ami csak megtanulható volt. Aztán én is végeztem, doktoráltam, s mivel Skóciában állást ajánlottak, elutaztam Németországból.

Hogy mi lett a barátságunkból? Az, ami az ilyesfajta diákbarátságokból lenni szokott: emlék. Az ifjúság édes emléke.

És most engedjék meg, hadd tegyek egy igen rövid kis tudományos kitérőt. Meg kell tennem, hiszen e nélkül aligha lenne érthető, amit tettem. Nos, már tanulmányaim első idejében feltűnt, hogy a mai Norvégia területén alig található viking város. A világhírű Hedeby Dániában van, Grobin Litvániában, Truso Észtországban, Birka Svédországban, tulajdonképpen csak az ezeknél jóval jelentéktelenebb Skiringssal fekszik Norvégiában. Hogy miért nem építettek a vikingek nagyobb városokat errefelé?

Ezen én is eltöprengtem, de őszintén szólva, engem inkább az érdekelt, ami megvolt.

Ebben az időben kezdtem a viking fegyverekkel és harcművészettel foglalkozni. A tudományban egymáshoz kapcsolódnak a dolgok, s mire észrevesszük, már egészen más érdekel bennünket, mint amit eredetileg kutatni szerettünk volna.

E rövid kitérő után térjünk vissza Skóciába. Ültem egy kutatóárok partján a csendesen szakadó skót esőben, amikor mint a mesében, levelet hozott a posta. Levelet Ole Knutsentől.

Barátom, akivel évek óta semmilyen kapcsolatom nem volt, publikációt is ritkán olvastam tőle, negyven oldalon fejtette ki új elméletét, amelyről a véleményemet kérte. Ő az enyémet!

Nem tudják elképzelni, milyen boldogságot éreztem. Hiába jelent meg évente legalább egy könyvem Nagy-Britannia normann és viking emlékeiről: lélekben az a rajongó kamasz maradtam, aki csak Ole Knutsen árnyékában érezte jól magát.

Mosolygott, és megcsóválta a fejét. Kék kockás zsebkendőjével megtörölgette gyöngyöző homlokát.

– Ole a véleményemet kérte. Igen tárgyilagos hangon, pedig amiről szó volt, alapvető fordulatot hozhatott volna a norvégiai vikingkutatások történetében. Ole ugyanis az egyik izlandi sagát olvasgatva olyan részletre bukkant, amelyből egyértelműen kiderült, hogy Norvégia területén is létezett egy hatalmas, gazdag és erős viking város: kiterjedtebb, és jóval híresebb, mint a többiek. Gazdagsága talán még a legendás Hedebyét is felülmúlta. Ole hosszas kutatás és elemzés után arra a feltételezésre jutott, hogy a városnak itt kellett feküdnie valahol a kristiansandi ingovány partján.

Látták a környék térképét? Mert nekem az volt az első, hogy megnézzem. Ezt a helyet az isten is városalapításra teremtette. A tengerparton jó a kikötőhely: fjord, amelybe befuthatnak a hajók; viszonylag zárt, védett tengeröböllel. Hátulról az ingovány óvja: aki ismeri az átjárókat, el tud tűnni a tengerről fenyegető ellenség elől.

Nos, akkor úgy láttam, hogy Ole elképzelése vastalapzaton áll. Ha volt valahol óriási viking város Norvégiában, akkor csak itt lehetett! Szenvedélyesen lelkes levelet írtam Olénak, és vártam a választ. Válasz helyett azonban megérkezett a háború.

Szomorúan a csészéjére meredt, majd felemelte, és töltött magának a kannából.

– Norvégiát megszállták a németek. Ole az ellenállás megbízásából Angliába jött, de engem nem volt szabad felkeresnie. Egyébként én is katona voltam; a felderítésnél kamatoztattam német nyelvtudásomat. Hallottam, hogy Olét egy ejtőernyős akció során elfogták a németek, és csak csodával határos módon sikerült megmenekülnie.

Évekkel a háború befejezése után hallatott ismét magáról. Újabb levelet kaptam tőle… és ez a levél őszintén megrázott. Nem tudnám pontosan elmondani, miért, de mintha nem ugyanaz az Ole Knutsen írta volna, akit én ismertem. Mintha valaki más költözött volna a bőrébe. Levelében megismételte háború előtti teóriáját, és újra felajánlotta, hogy dolgozzunk együtt.

A levél konkrét kérést is tartalmazott. Akkor már létezett a Velasquez-alapítvány, s Ole azt javasolta, hogy pályázzuk meg – ő elkészíti a pályázat szövegét és a terveket –, nekem csak az a dolgom, hogy próbáljam meg brit segítséggel megkapni a pénzt.

Maguk most bizonyára azt gondolják, hogy én voltam a balek, aki megszerezte neki a támogatást, de ha jobban belegondolnak, nem is lehetett ez másképpen. Győztes nagyhatalom fia voltam; természetes, hogy az amerikaiak inkább hajlottak az én szavamra, mint az övére. Ebben az időben még szívesen azonosították a vikingeket a germán istenekkel, s a fasizmus előfutárainak tekintették őket. Semmi megalázót nem láttam hát benne, hogy a segítségére siessek.

Soha nem felejtem azt az érzést, amikor annyi év után először pillantottam meg. Én már kopasz voltam, pocakos, ő még mindig vékony, szálfatermetű és kemény beszédű. Csak a szeme változott meg. Már nem csillogott őszinte hittel, mint diákkorunkban… inkább ravaszul. De akkor arra gondoltam, hogy vajon ő mit érezhet? Vajon az én szemem milyen lehet?

Mit mondjak, nem volt túlságosan nehéz megszerezni a Velasquez-alapítvány támogatását. Tudták azok jól, kik voltak a vikingek.

Természetesen Ole lett az expedíció vezetője, én a helyettese. Valamint én láttam el az alapítvány részéről előírt adminisztratív felügyeletet is.

Tíz évvel ezelőtt kezdtük meg a munkát. Oléval felhőtlen volt a viszonyunk: amit mondott, kétkedés nélkül elfogadtam.

Kijelöltük az ásatás helyét, bár semmi olyan árulkodójelet nem láttam, ami hajdanvolt nagyobb településhelyre engedett volna következtetni. Ami mégis Ole elméletének a helyessége mellett szólt, az az emlékegyüttes volt, amelyet hosszú évek során, egészen a XVIII. század végétől kezdve kotortak ki az ingoványból. Volt itt viking szekerce, kés, hajópalló-maradvány, sőt emberi csontok is. Legnyomósabb érvnek mindazonáltal a kötéllel a nyakában meglelt férfi számított, akit a múlt században emeltek ki, s aki az akkori rossz konzerválási módszerek miatt mára már jószerével szétporladt. Hogy az a férfi nem viking volt, hanem egy több ezer éves ős-skandináv? Ole csak legyintett, ha aggályaimról próbáltam beszélni. Szerinte viking volt, és kész!

Előkészítettük az ásatást, és megkezdtük a munkát. Két év elmúltával aztán nagyjából világossá vált előttem, hogy Kristiansand bármennyire is kedvező lett volna a letelepedésre, a norvégiai vikingeknek eszük ágában sem volt várost építeni az Öböl partján, de még az ingovány mentén sem. Hogy miért? Ezt csak ők tudnák megmondani.

Látszólag ellentmondanak ennek a mocsárból lelt tárgyak, tudom. És a megfojtott ember is. Ismétlem, látszólag. Csakhogy e tárgyakat bárki bedobálhatta a lápba, bármelyik erre tanyázó vikingcsapat. A megfojtott ember pedig semmi esetre sem viking: bármennyire is bizonygatta Ole Knutsen. Nem egy hasonló lelet került elő az északi mocsarakból, alighanem Dániából a legtöbb: éppen neki kellett volna

tudnia, hogy semmi köze a vikingekhez.

Három évig próbálkoztunk. Keresztül-kasul szelték kutatóárkaink a környéket, mégsem találtunk semmi említésre méltót. Mivel a Velasquez-alapítvány háromévente beszámoltatja munkatársait, közeledett az időpont, amikor színt kellett vallanunk.

És most engedjék meg, hogy bármennyire is nehezemre esik, ismét a dolgok érzelmi oldalával foglalkozzam. Az együtt töltött idő újra csak megdöbbentő hatással volt rám. Mintha visszatért volna a múlt! Mintha ismét Heidelbergben lettünk volna; nyíltszívű, tiszta lelkű diákok. Legalábbis ami engem illet.

Mit mondjak, újra úgy éreztem Ole iránt, mint akkor. Ha kéri, talán a cipőjét is kipucoltam volna. Ő azonban mást kért, egészen mást.

Elhallgatott, és szomorúan kibámult az ablakon. Nguyen Nam Phong halkan megköszörülte a torkát, Huckabee bátortalan, vakaródzó mozdulatot tett, de mindketten ismét szoborrá dermedtek, amikor Frankfather folytatta elbeszélését.

– Amikor elérkezett az időpont, hogy nem lehetett tovább halogatni a Velasquez-alapítványhoz intézendő jelentés dolgát, Ole meglátogatott. Tudtam, hogy mit akar, és mégis úgy tettem, mintha nem tudnám. Mint a mesebeli bárány, amely tudja, hogy a farkas meg fogja enni, mégis kinyitja neki az ajtót. Furcsa ugye, hogy ilyeneket mondok róla, de így volt.

Eljött, hozott egy üveg whiskyt. Délután jött, reggelig maradt. Az az éjszaka sokáig megmarad az emlékezetemben.

Ahogy a sokáig szót mondta, azt jelentette, hogy örökké.

– Ole nem vágott azonnal a dolgok közepébe. Lassan, módszeres következetességgel látott a meggyúrásomhoz. Természetesen Heidelberggel kezdte, az ifjúsággal – mivel is kezdhette volna mással? Elidőztünk a régi helyeken, olyan személyekről társalogtunk, akik már régen nincsenek az élők sorában. Aztán Ole rátért azokra az évekre, melyeket a német megszállás alatt töltött Norvégiában. Sokat nem beszélt róluk, és valahogy… az volt az érzésem, hogy itt, ezekben az években történt vele valami. Titok, ami megváltoztatta egész addigi énjét. Ami szinte kivetkőztette önmagából.

– Gondolja, hogy átállt a németekhez? Esetleg lelkifurdalás gyötörte, mert valamikor valakikkel szemben gyáván viselkedett?

Határozottan megrázta a fejét.

– Egészen biztosan nem erről van szó! Ole nem lett áruló. Mégis történt vele valami. Magam is sokat gondolkodtam a dolgon, és azt hiszem, tudom is, micsoda.

A levegőbe meredt, és keserűen elmosolyodott.

– Ole sok szörnyűségen ment át. Elfogták a németek és lágerba zárták, ahonnan csak csodával határos módon tudott meglépni.

Magam is jártam Németországban a háború után, és sok lágerlakóval találkoztam. Tudják, mi volt a legrettenetesebb ezekben az emberekben? Nem a soványságuk, az elesettségük, hanem az a szellemi nihil, amelybe belesüllyedtek. Hogy örökre és végérvényesen csalódtak az emberi kultúrában, az emberi humánumban: magában az emberben! Nem érdekelte őket többé a világ: legfeljebb családjuk és saját maguk. Minden, amit korábban értéknek tartottak, értéktelen kacattá vált a háború tüzében. Milyen értéke lehet egy sok száz éves romvárosnak, miközben karnyújtásnyira tőlünk az egész emberi civilizáció összeomlani készül…!

Azt hiszem, e körül a pont körül keresendő Ole

Knutsen titka. Ole elveszítette a hitét. Nem érdekelték többé az elvek, sem a tudomány. Volt egy jól fizetett állása, melyet meg akart tartani mindenáron. Még azon az áron is, hogy becsapja a Velasquez-alapítványt, és rajta keresztül az egész tudományos világot.

Ez az éjszaka a vallomások éjszakája volt, bár természetesen arról, amit én most elmondtam önöknek, nem beszéltünk. Ennyire nem avatott a bizalmába. Kizárólag az ásatás körül kialakult helyzetről folyt a szó.

Köhintett és szája elé kapta a kezét, mintha hányinger kerülgetné.

– A legszomorúbb és legundorítóbb talán az volt a dologban, hogy még ebben a nyomorúságos helyzetben is át akart ejteni. Váltig állította, hogy hisz az igazában, itt kell lennie a vikingek nagy városának egészen a közelünkben: esküdözött, hogy hamarosan megtaláljuk, s akkor jóra fordul minden. A nagy eredmény igazolja a jó szándékú, apró hazugságokat.

Természetesen tudtam, hogy nem mond igazat. Nincs itt sehol, semmiféle város. És ő is tudta, hogy én tudom. Mégis képes volt belemenni ebbe a játékba. Akkor értettem meg, hogy Ole morálisan már hulla. A világháború áldozata, mintha meghalt volna.

A dolognak az lett a vége, hogy rábeszélt: készítsünk az alapítvány számára olyan dokumentációt, amely bennünket igazol. Táskájába nyúlt, és előhúzott néhány alaprajzot. Nem létező várfalakkal, nem létező házak alapjaival. Némelyiken még a piactér is ott volt, a hozzá tartozó templommal, temetőkerttel.

Amikor megláttam a rajzokat, akaratlanul is felnevettem. Hiszen olyan volt, mint egy mese. A nem létező várról, amelyet csak a kiválasztottak láthatnak. Megkérdeztem, komolyan hiszi-e, hogy véghezvihető a terve? Elég, ha ideutazik valaki, akár Oslóból, akár a Velasquez-alapítványtól, és azonnal felfedezi a nyilvánvaló csalást.

Ole azonban jól felkészült. Elmagyarázta, mit kell tennem. Oslo megdolgozása az ő dolga, hiszen elvégre ő ott a professzor. Majd azzal érvel, hogy nem szokás más ásatására bekukkantani. Hatalmi szóval megtiltja, hogy bárki is meglátogassa a munkaterületet. Nem akarom

untatni önöket, de Ole jól számolt a helyzettel.

Természetesen nyitva maradt a kérdés, hogy mi lesz akkor, ha véletlenül kiszivárogna a dolog. Valamelyik asszisztens kiszimatolhatna valamit és megszellőztethetné az ügyet. Nos, ez ellen úgy védekezett, hogy egyre nagyobb számban kezdett alkalmazni külföldi munkaerőt. Ausztráliából, Kanadából, az Egyesült Államokból. Az alapítvány számára közömbös volt, hogy kinek fizet.

– Bocsásson meg, professzor – vágtam közbe. – Szabadna tudnom, ki készítette a vázlatrajzokat az ásatásról? A hamis rajzokat, természetesen.

Összeráncolta a homlokát, és a levegőbe bámult.

– Egy fiatal norvég – mondta lassan, nagyon lassan. – A neve… Ragnar Rypdal.

74.

Kitágult a szemük a meglepetéstől – az enyém kivételével. Mielőtt feltettem volna ugyanis a kérdést, már tudtam rá a választ. Az eltépett szálak lassan összesodródtak. Nem mintha máris nyitott könyvként állt volna előttem az egész, gyászos történet – ettől még igen messze voltam –, de egy-két dolgot kezdtem megérteni.

– Az alapítvány kikapcsolása az én dolgom volt – folytatta Frankfather. – Ami azt illeti, pokolian ügyesnek kellett lennem, ha nem akartunk lebukni. "Szerencsére" Ole kitanított, mit kell tennem. Ha a tudományos kutatásra fordított volna annyi energiát, mint hazugságok kitalálására, talán mégiscsak talált volna egy viking várost…

Az én feladatom az volt, hogy elriasszam mindazokat, akik az alapítvány részéről érdeklődést mutatnának az ásatás iránt. Jelentésemben részletesen ki kellett térnem Kristiansand egészségtelen klímájára, a téli hidegre, az őszi, jéghideg esőre, nyáron a szúnyogok felhőire, melyek elborítják az eget. Szépen hangzik, mi?

– Csodálatosan.

– Jelentésem el is érte a célját. Bár az alapítványnál hagyomány, hogy az alapítványtevők évente megtekintenek egy-egy ásatást: ide még egyetlenegy sem akarta betenni a lábát. A többnyire előrehaladt életkorú mecénások inkább Thaiföldre vagy Hawaiiba utaznak, mint Norvégiába.

Sóhajtott, és láttam rajta, legszívesebben a vállamra borulna és elsírná magát. Hogy ezt megakadályozzam, az ablakhoz léptem, és kinéztem rajta.

– Önök tudják, mi az a tudományos tisztesség. Már akkor elértem tűrőképességem végső határára, amikor Ole rávett a nyilvánvaló csalásra. Tudtam, ha kiderül, örökre végem. Csalóként bélyegez meg a tudományos világ. Bár én személy szerint semmi olyat nem követtem el, ami saját tudományos hitelemet megkérdőjelezhette volna. Ami

viszont ezután következett… Arra csak…

Erőt vett magán, és megtörölte a szemét.

– Minden ásatási eredményt publikálni kell valahol. Nemcsak alapítványokhoz írt jelentésekben, hanem tudományos szakfolyóiratokban is. Ha a publikációk elmaradnának, bárki gyanút foghatna.

Döbbenten fordultam vissza az ablaktól.

– Csaknem…? Sápadtan bólintott.

– De bizony, Mr. Lawrence. Ole azt kívánta tőlem, hogy írjak cikkeket a nem létező viking városról. A nem létező város nem létező lakóinak nem létező fegyvereiről és haditechnikájáról. Amikor elkeseredetten tiltakoztam… összekovácsolt egy kis bandát. Ragnar Rypdal, Helga Lynggard, Donna Welsh…

Mintha ablak nyílt volna az éjszakában, s messziről felderengett volna egy mécses halvány, fáradt fénye.

– Egy délutánon nagy és diadalittas kiáltozásra ébredtem. Kirohantam a kutatóárkokhoz azon imádkozva, hogy bárcsak találtak volna valamit. Már egy megfojtott ősviking is kihúzott volna bennünket a bajból. Hát… találtunk is! Egy egész kovácsműhelyt.

Viking szekercékkel, kardokkal, késekkel. A vak is láthatta, hogy máshonnan hordták oda őket. Csak az a néhány, tapasztalatlan egyetemi hallgató vette készpénznek a dolgot, akiket Ole Knutsen minden tiltakozása ellenére Oslóból hozzánk irányítottak nyári gyakorlatra. A végén még jól is jött, hogy elhíresztelték a dolgot. Nagyobb lett tőle a hitelünk. Később a kovácsműhelyeken kívül találtunk még köveket, egy rúnafeliratost is – csak a Jó Isten a megmondhatója, honnan lopták őket. Ragnar Rypdal használta a teherkocsit, neki kellett tudnia róla elsősorban. A legszörnyűbb azonban még mindig hátra volt: Ole naponta követelt, könyörgött és fenyegetődzött: írjak cikket arról, amit, úgymond, megtaláltunk. Én azonban megmakacsoltam magam: egyenesen és kategorikusan megtagadtam a kérését. Benne voltam nyakig a mocsárban, módot sem láttam, hogyan kecmeregjek ki belőle, a számat azonban nem voltam hajlandó besározni. Majd a halálom után…

Megcsuklott a hangja, és elhallgatott.

– És Ole Knutsen?

– Ó, ő megeresztett néhány publikációt. Persze csak óvatosan, nehogy világszenzáció legyen belőle. Még csak az hiányzott volna, hogy megrohanjanak bennünket a riporterek! Langyos, érdektelen cikkecskéket publikált. De meg kell mondani, mesteri módon csinálta. Anélkül hogy nyíltan kimondta volna, valamennyiben ott bujkált a közeli, nagy felfedezés ígérete.

– Azt mondja, a cikkek meg is jelentek?

– Hogyne. Ha kívánja, átadhatom a bibliográfiájukat.

Megköszöntem, de nem volt kedvem a tudományos munkához. Egyelőre más foglalta el a gondolataimat.

– Meséljen valamit Ole Knutsen és Rypdalék kapcsolatáról, professzor úr.

Szomorúan ingatta meg a fejét.

– Sokat nem tudok mondani. Ole, amikor látta, hogy csak ímmel-ámmal veszek részt a dologban, nem avatott a titkaiba. Kialakított egy kis kört maga körül a bizalmasaiból. Közéjük tartozott Rypdal is.

– Lehetséges, hogy volt valami kapcsolat közöttük? Jó, tudom, ön ifjúkorából jól ismerte Knutsent. Ennek ellenére… változnak az emberek, professzor úr. A hosszú egyedüllétek, szinte kizárólag férfiak között, olyan tulajdonságokat hozhatnak ki az emberből, amelyek…

Reménytelenül belekeveredtem. Megpróbáltam folytatni, de Frankfather ingerülten leintett.

– Ostobaság, Mr. Lawrence. Nem kéne beszélnem róla, de… Ole Knutsennak szeretője volt a kutatók között. És nem férfi, hanem nő! Ole megígérte neki, hogy elveszi feleségül… később viszont hallani sem akart róla. Az a szerencsétlen pedig… de jobb erről nem beszélni! Mondtam, hogy Ole elveszítette minden morális tartását.

– Ki volt az a nő, professzor? – hajoltam előre izgatottan. – Mindenképpen beszélnem kell vele!

Lemondóan legyintett.

– Azzal elkésett, barátom. Bár… tegnap éjszaka, ha akarták volna, kibeszélhették volna magukat.

Éreztem, hogy megfordul velem a világ.

– Csak nem azt akarja mondani…? Szomorúan bólintott.

– De bizony azt, Mr. Lawrence. Az a lány, aki Ole Knutsen szeretője volt, Donna Welsh. Azt hittem, elmondta magának. Nem? Vajon miért titkolózhatott?

Vajon miért titkolózhatott?

75.

Tenyerembe hajtottam a fejem. Ha az előbb úgy éreztem, hogy mécses gyúlt egy tárna mélyén, hát most ezt a mécsest elfújta a bányalég.

Nguyen Nam Phong elmerülten forgatott a kezében egy viking koponyát, Huckabee óvatosan a szék támlájához dörzsölte a hátát, Linda talán még lélegzetet sem vett a nagy figyelésben. Amikor megérezte, hogy ránézek, elpirult és lesütötte a szemét.

Próbáltam valami logikai kapcsot találni az események között, de semmi ilyen nem volt a közelben.

– Ragnar Rypdal volt Ole Knutsen jobb keze, a főhamisító – folytatta Frankfather. – Ő vezette a teherautót is, amivel a ki tudja, honnan szerzett viking emlékeket szállították ide.

– Hogy jön a képbe Helga Lynggard? – töprengtem hangosan.

– Ó, hát ő is közéjük tartozott. Előbb mint munkatárs, azután

Rypdal menyasszonya.

Úgy döntöttem, hogy ejtem a témát. Helyette egy kissé elkanyarodok másfelé.

– Beszélt Ole Knutsen meggyilkolásáról Gulbrandsen felügyelőnek? – kérdeztem.

– Hát hogyne.

– Mire volt kíváncsi a felügyelő?

– Hogy kinek lett volna, véleményem szerint, érdekében megölni Ole Knutsent.

– Ön mit mondott, professzor úr?

– Elmondtam, amit gondolok. Hogy Donna Welsh-nek mindenképpen, hiszen Knutsen cserbenhagyta. Úgy látszik, nem tudta kellőképpen megzsarolni.

– Ezt hogy érti?

– Ha én lettem volna Donna helyében, megpróbáltam volna megzsarolni Olét. Ha nem vesz el, írok egy elegáns kis levélkét az alapítványnak. Ő azonban mégsem tette. Nem tudom, miért.

– Én igen – szólt közbe váratlanul Linda. – Élt még benne a remény!

– Hogyan?

– A remény, hogy végül mégis elveszi. Mi nők már csak ilyenek vagyunk. Aztán amikor megbizonyosodott róla, hogy nincs semmi, de semmi esélye, ő maga büntette meg Knutsent. Nagyon is elképzelhető, hogy így történt.

Volt még valami, amit mindenképpen tisztázni szerettem volna.

– Az utolsó előtti kérdésem, professzor: Ole Knutsent megölték, önt már senki és semmi nem kényszeríthette, hogy maradjon, és hogy leplezze a csalást. Miért nem tett feljelentést, ahogy kellett volna?

Könnycseppek ragyogtak szürke, fátyolos szemében.

– Ole miatt – motyogta. – Ole emléke miatt. Nem akartam… Emlékparkot akartam itt… Ha nem is viking várost, de viking tárgyak között. Középen a mellszobrával. Ole Knutsen a világ legnagyobb vikingszakértője… Ezért. Az ásatási szezon befejeződik. Ez az utolsó év. Nem pályáztuk meg a következő három évet. A munkának vége, a kutatóárkokat betemetik, a lehullott leveleket összesöprik. De talán egy emlékkert marad, Ole Knutsen szobrával.

A legelső könnycsepp kicsordult a szeméből, végigfutott hajlott orrán, lecseppent a földre. Előrehajoltam, és megfogtam a kezét.

– Professzor úr – mondtam halkan –, ön elmondta Gulbrandsen felügyelőnek, hogy Donna Welshnek volt oka megölni Knutsent. Talán Ragnar Rypdalnak és Helga Lynggardnak is. Kinek ezért, kinek azért. Helgának talán azért, hogy legyen már vége az ásatásnak, és megszabadulhasson végre Rypdaltól! Jó, tudom, bizonyíthatatlan feltételezés. Mégis felteszem a legeslegutolsó kérdésemet. Elmondta-e

Gulbrandsennek, hogy még valakinek lett volna oka megölni Ole Knutsent? Méghozzá alapos oka. Egy régi, ifjúkori barátnak, aki ezzel megőrizhette volna példaképe erkölcsi tisztaságát. Megölte, hogy megtisztítsa az emlékét. Elmondta, professzor úr?

– Nem mondtam el – suttogta rekedten. – Nem… nem, nem… Nem mondtam el!

76.

Kellemetlen, ködös reggelre ébredtem. Ablakom előtt karnyújtásnyira ködfoltok szálltak: mintha megfojtott vikingek lelke röpdösött volna körülöttem. A nap csak pillanatokra bukkant ki a ködfelhők mögül, hogy szemrehányó tekintettel szemügyre vegye a világot.

Úgy döntöttem, szobámba kérem a reggelit. Rendeltem három lágy tojást, teát, kávét, szalonnát, dzsemet, pirítós kenyeret. Már három napja, hogy utoljára rendesen reggeliztem: be akartam pótolni, amit elmulasztottam.

Hiába igyekeztem, nem esett jól semmi. Talán az elmúlt napok izgalmai feküdték meg a gyomrom, talán az a valami, amit valaki belerakott a whiskymbe, talán csak a lelkem nyugtalankodott – inkább a pipámat kívántam, mint a reggelit.

Az ablakhoz húztam a karosszékem, és gondolkodni próbáltam.

A ködgomolyagok beköszöntek: némelyiknek mintha keze támadt volna, és megpróbált volna benyúlni értem. Elképzeltem, hogy vikingek lesnek rám a mocsarat borító köd mögül; békanyál fedte múmiaarcukra fagyott gonoszsággal.

Megtapogattam a stukkerom, megszívtam a pipám, és elhatároztam, rövid leltárt készítek. Ha el akarok indulni valahonnan, tisztába kell jönnöm a szereposztással.

Legelőször legtitokzatosabb alakkal, a vikinggel kezdtem. Mit tudok róla egyáltalán? Azonkívül, hogy állítólag hajóskapitány volt, és hogy Szőrösnadrágú Harald megfojtotta.

Eddig a legenda. De mi a valóság? Természetesen eszemben sem volt hinni a természetfelettiben. Soha nem tapasztaltam még, hogy halottak valóban vették volna maguknak a fáradságot és beavatkoztak volna az emberek dolgába. Azt azonban annál többször, hogy egyesek szerették volna elhitetni másokkal: onnan is vissza lehet térni lánccsörgések, nyögések, sóhajtozások közepette. Azt

tudtam, hogy minden egyes visszatérő "kísértetnek" volt valami célja ezzel a lánccsörgetéssel. Egy feléledt halottra például nem vonatkoznak a büntetőjog szabályai: nem lehet vád alá helyezni, becsukni, kivégezni meg végképp nem; hiszen már úgyis halott.

A vikingnek érdeke fűződik hozzá, hogy viking legyen, nem is kétséges. Lehetne ártatlan tréfa az egész, valamelyik falusi legény buta vicce, esetleg turistákat csalogató szenzáció… csakhogy a gyilkosságok és gyilkossági kísérletek nem illenek a képbe. Inkább a fordítottját

tudtam volna elképzelni. Valaki el akar, üldözni valakit ettől az ingoványtól.

Mit tudtam még a vikingről? Jószerével semmit. Inkább magas, mint alacsony, és… amikor rásütött a hold, mintha láng csapott volna ki a szájából.

Marad a kérdés, miért öl a viking, és kiket öl meg?

Először is megölte Ragnar Rypdalt. Vagy… talán nem is őt, hanem Ole Knutsent. A viking kés, a torokelvágás, az egész művelet embertelen kegyetlensége… mind-mind a viking kezére vallott.

Vajon miért ölte meg a professzort? Bosszúból, amiért megzavarta az ingovány nyugalmát…? Csakhogy: Knutsen nem sokat törődött az ingoványnal, inkább a lapos mezőn ásott, és ha hinni lehet Frankfathernek – márpedig én hittem neki –, teljesen feleslegesen.

A viking második áldozata Ragnar Rypdal volt. Hogy ő ölte meg, aligha férhet kétség hozzá. Egészen a közelében voltam, amikor a gyilkosság történt; hallottam is Rypdal halálsikolyát. Vagy véletlenül ölte volna meg? Alig hihető. Inkább azért, mert Rypdal korábban Ole Knutsen jobb keze volt. Részt vett a hamisításokban, ebben az egész, meglehetősen kisstílű csalássorozatban. Valamit tudott, amiért meg kellett halnia. Kérdés: mit?

A harmadik áldozat Helga Lynggard, Rypdal menyasszonya. Hogy őt miért ölte meg? Nos, ő is beletartozott abba a körbe, amely körülfogta Ole Knutsent. Hogy miért tette fel Rypdal holttestét és Helgáét is egy fára? Nem tudtam, de nem is tartottam fontosnak. Éreztem, hogy ennek egyelőre nincs jelentősége: talán engem akart megkavarni vele.

Milkis professzor halálánál nem sokat időztem. Az ő értelmetlen elmúlásának aligha lehetett egyéb oka, mint hogy észrevette a vikinget. Talán megijesztette, és a mocsárból kikeveredett gonosz lélek előbb ölt, mint gondolkodott volna. Vagy… és ez a vagy izgatott leginkább. Milkis a bokor mögött fekve rájött, hogy kicsoda… Talán a holdfényben észrevette az arcát. Ha ez igaz, akkor a viking maszkot, álarcot vagy valami hasonlót visel. Ezért néz ki úgy a képe, mintha mindig iszap borítaná. Még akkor is, ha sűrű eső áztatja; például akkor a fenyőfa tetején. És a békanyál sosem ázik le az arcáról… Pedig arra nézve nincs semmiféle spiritiszta vagy okkult előírás, hogy a békanyálnak zivatarban is hozzá kell ragadnia egy mocsári vándorhulla pofájához.

Eszerint elképzelhető, hogy a viking levetette az álarcát, Milkis meglepődött, és tett egy szerencsétlen mozdulatot, mellyel aláírta saját halálos ítéletét. A viking felfedezte, és megölte. Nyugodjék békében, legalább a reumája nem kínozza többé.

Ezután következtem én. A viking érezhetően utazott rám, mintha tudta volna, hogy tőlem kell csak igazán tartania. Szerénytelenség

nélkül feltételeztem, hogy hallott már rólam. Kutató is vagyok, és részt is vettem már néhány kemény ügy, megoldásában. Talán rájött, hogy fenemód zavarom a köreit.

A következő áldozat Donna Welsh. A békahercegnő. Átejtett, nem vitás, de meg kellett neki bocsátanom. Még akkor is, ha meg voltam győződve róla; ő, és még valaki próbáltak meg kicsinálni a szaunában. A viking lett volna a társa? Valahogy nem tetszett az Ötlet. Mintha Donna nem lett volna baráti viszonyban a vikinggel. Sőt. Egyenesen rettegett tőle. Hogy miért? Mert ő is Ole Knutsen hamisítóköréhez tartozott. A kör ezzel szó szerint bezárult: mind a négyen halottak voltak már, akik tudhattak valamit. Valamit, amit a viking szerint nem lett volna szabad tudniuk. Továbbá: hogy került Helga Lynggard holtteste Donna ágyába? Fordítsuk csak meg a dolgot! Donna és az a valaki, akivel együtt megpróbált belefojtani a szaunába, s aki nem a viking, elhatározták, hogy megszabadulnak tőlem. Még ugyanazon az éjszakán Donna altatóval telített whiskyt itatott velem, s hogy jobban kikészüljek, rá is tett egy lapáttal. Mit beszélek: több és jó nagy lapáttal! S amikor a fáradtság és az altató kiütöttek, a szerencsétlen békahercegnő felkapkodta levetett ruhácskáit, és értesítette társát, hogy az áldozatkész a halálra.

Ekkor… igen, ekkor elővették valahonnan Helga Lynggard holttestét. Talán a mocsárból. A viking talán a mocsárba hajította, ahol vagy a segítőtárs, vagy Donna megtalálta. Elhatározták, csinálnak egy

kellemes heccet, hogy lejárassanak Gulbrandsen előtt… nem, ez sem jó… Megvan… Donna le akart lépni. Megrémült a vikingtől, s elhatározta, hogy eltűnik a környékről, mindörökre. Ha a szénné égett lakókocsi hamujában csontnyomokat találnak aligha gyanakodhatnak másra, mint arra, hogy én és ő vagyunk az áldozatok.

Kérdés: miért kellett eltűnnie Donna Welshnek. Válasz: mert rájött, hogy a viking az életére tör. Ha nem lép le, a viking áldozata lesz. Ezzel a módszerrel pedig, hogy tudniillik halálhírét kelti, a vikingé: is átverte volna. További kérdés: ki a társa?

A vikinget azonban nem sikerült átvernie a békahercegnőnek. Ő és cinkosa betették mellém Helga Lynggard holttestét, bedeszkázták az ajtót és ablakot, ha mégis felébrednék, ne gyönyörködhessek a hajnali pirkadásban, aztán rám gyújtották a kocsit. Donna pedig elindult a mocsár partján Kristiansand felé, hogy örökre lelépjen a térképről.

Csakhogy… és ezek a csakhogy ok bizonyulnak mindig a banánhéjnak. A vikinget nem sikerült átvernie. Elkapta az ingovány partján, megfojtotta és bedobta a mocsárba.

Végül már csak egy utolsó kérdés maradt. Miért törte magát annyira a fenyőfák között a viharban? Miért akart hidegre tenni bennünket?

Éreztem, hogy összeszorul a torkom, és nem kapok levegőt. Mintha szellemkar nyúlt volna ki a ködfelhők mögül, hogy megfojtson.

Uramisten! Ha következtetésem helyes, tudom ki a viking!

77.

Felálltam az ablak elé állított karosszékből, a csaphoz mentem, megeresztettem, és ittam egy jó pohár vizet. Csak nyugalom, semmi idegesség! Gondoljuk még egyszer végig a dolgot! Bár meglehetősen biztos voltam magamban, még egyszer végigrágtam mindent. Aztán arra a végkövetkeztetésre jutottam, hogy a rejtély megoldása három probléma köré csoportosítható.

Az első: miért hordja a viking állandóan nyaka köré csavarva a kötelét, mellyel állítólag Szőrösnadrágú Harald, a viking király megfojtatta?

A második: miért csapnak ki szikrák a viking szájából, ha felkel a hold, a kísértetek és feltámadó halottak kedvenc játékszere?

A harmadik: mi rejtőzik a viking hetedik szobájában, amelybe nem szabad belépnie senkinek?

Az ablakhoz ugrottam, és elkeseredetten belevágtam az öklömmel a gomolygó ködbe, mintha a viking sárral és békanyállal borított képét akartam volna eltalálni.

78.

Idáig jutottam, és éppen felálltam, hogy a csaphoz sétáljak egy újabb adag vízért – a megfeszített gondolkodás meglehetősen folyadékigényes –, amikor kopogtattak az ajtón.

Mivel minden öltözékem egy jól szabott fürdőnadrág volt, a köpenyem után tapogatóztam. Felvettem a stukkerom a szék mellől a szőnyegről, és biztos, ami biztos alapon az ajtóra fogtam.

– Ki az?

– Linda Östergaard.

Mondják csak nyugodtan, hogy túlontúl félénk vagyok, de valahogy azokban a percekben nem tűntem gyávának. Mindenesetre fél kézzel nyitottam az ajtót, a másikkal pedig kidugtam a stukker csövét a nyíláson.

Úgy jött be, mint Piroska a róla és a farkasról szóló mesében. Kis kosárkát tartott a karján, tele minden finomsággal. Legfinomabbnak egy kikandikáló whiskysüveg tűnt.

Leplezetlenül az üvegre vigyoroghattam, mert leült velem szemben, és lemondóan legyintett.

– Jellemző a férfiakra. Semminek nem tudnak úgy örülni, mint egy üveg whiskynek. Mondja, dobogtatta meg már a maga szívét úgy igazából egy nő?

Mondhattam volna; hogy ő aztán megdobogtatta; korábban is, és most is. Feszes farmerjában, leheletnyi blúzában ínyenceknek való ráksaláta reklámgörljére emlékeztetett.

– Előfordult – mondtam.

– Gyakran?

– Hébe-hóba.

– Ki volt az a nő?

– Nem tudom – mondtam. – Egy whiskysüveg címkéjén szoktam találkozni vele.

Ingerlő és biztató volt a nevetése. Mintha ott bujkált volna benne az ördög.

Kitekertem az üveg nyakát, és öntöttem két pohárral. Az első korty nem volt éppen kellemes: eszembe idézte az éjszakát és Donnát.

Valami végigsuhanhatott az arcomon, mert kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a hajam.

– Mire gondolsz?

Egyetlen korttyal eltemettem Donnát. Reméltem, hogy mindörökre.

– Egy fára – mondtam.

– Milyen fára?

– Fenyőfára. Jó magasra.

– Mintha rémlene valami. És mi volt a fán?

– Sok minden – mondtam. – De engem csak egy lány érdekelt.

– Valóban? Mondj róla valamit!

– Hasonlított rád – mondtam. – Csak te túlöltözött vagy hozzá képest.

– Ezen lehet éppen segíteni. Elkezdte gombolgatni a blúzát.

– Majd én – mondtam. – Én vagyok a házigazda.

– Persze – mondta. – Ne haragudj, nem értek a spanyol etiketthez. Azt mondod, hogy egyáltalán nem volt azon a lányon felül semmi? Még egy terepszínű viharkabát sem?

– Nem emlékszem – sóhajtottam. – Rossz a memóriám. Ebben a korban már megesik. Gondolkozzunk tovább, vagy fogadjuk el az utóbbi feltételezést?

Szájába vette az ujját, aztán bólintott.

– Ne aprózzuk el a dolgokat – mondta beleegyezően. – Fogadjuk el.

A blúz eltűnt a balfenéken.

Rövid ideig csend volt, majd megszólalt.

– Arról nem volt szó, hogy alul sem volt rajta semmi…

– Pedig én úgy éreztem – magyaráztam.

– Hogyhogy úgy érezted?

– Volt egy pillanat, amikor a nyakamban ült.

– És?

– Emléknek egészen kellemes. Kár, hogy mint az igazi emlékek, megismételhetetlen.

– Olyan biztos vagy ebben?

A nadrág odarepült a blúz mellé. Addig-addig mocorgott, amíg valóban sikerült megismételnie, ami a múltba veszett.

– Így volt valahogy…?

Az ágy táncolni kezdett.

– Így… volt…

Megrázta a fejét, és gyöngyözni kezdett a homloka a párnán.

– Így… azért… nem… lehetett…!

– Miért?

– Mert… akkor…jaj! Leestem volna… a fáról…!

A ködgomolyagok szégyenlősen maguk elé kapták szellemkezüket, és eltakarták ködszemüket. Az ágy recsegett, mozgott, hajladozott, mint az az igazi fa a viharban.

Lehet, hogy fenyőfából készült?

79.

Később Linda odaállt az ablak elé, és elgondolkozva nézte a hömpölygő ködfelhőket.

– Utálom ezt az időt. Még akkor is, ha nincs gyilkos a láthatáron. Ha van, akkor pedig egyenesen…

Kinyújtottam a kezem, elkaptam a karját, és magam mellé húztam.

– Nem feledkeznénk meg gyilkosról, vikingről, mocsárról még egy kis időre?

– A fáról is feledkezzünk meg?

– Arról talán ne. Mit gondolsz, meg tudnád mutatni még egyszer, hogy volt ott fenn a fán?

Fölém hengeredett, és az arcomba nevetett.

– Én meg! Nekem nem művészet! De te meg tudnád-e mutatni?

Közös erővel megpróbáltuk visszaidézni a pillanatot, amikor a fenyőfa tetején a nyakamban ült, és először gondoltam arra, hogy jó lenne ugyanezt megismételni a földön.

Mit mondjak, ragyogóan sikerült.

Abban azonban biztos voltam, hogy több fáramászásra aligha futja már az erőmből.

Akkor viszont rajta; nézzünk szembe a vikinggel!

80.

Odahúztuk a karosszékeket az ablakhoz, és a ködöt bámultuk.

– Van valami elképzelésed? – kérdezte Linda, miközben belebújt a nadrágjába.

– Inkább én kérdeznék valamit – mondtam, és megpróbáltam összeszedni a gondolataimat. – Mikor jöttél rá, hogy az ásatás… hogy finoman fejezzem ki magam, nem az igazi?

– Ahogy rápillantottam. Nem akarok dicsekedni, de a fejemben van valamennyi viking város alaprajza. Volt idő az agyamba vésni. Amikor felmentem a fa tetejére és belepillantottam a távcsőbe, azonnal láttam, hogy itt nem stimmel valami.

– Mire gondoltál?

– Először arra, hogy talán tévedés van a dologban.

– Tévedés?

– Úgy értem, hogy talán rossz felé nézek.

– Aztán?

– Amennyire tudtam, körbeforogtam, de sehol nem láttam egyebet. Kénytelen voltam rádöbbenni, hogy mégiscsak ez az, amit viking városnak hisznek.

– Mire gondoltál ekkor?

– Nem is tudom. Minden ostobaság megfordult a fejemben. Még az is, hogy talán ők maguk sem tudják, hogy rossz nyomon járnak. Arra gondoltam, hogy hülyék.

– Aztán elvetetted ezt az ötletet, mi?

– El kellett vetnem. Hiszen tíz éven át maga a nagy Ole Knutsen vezette a munkálatokat. A legnagyobb élő, azaz… akkor élt vikingszakértő. Kizárt dolog, hogy ne tudta volna, mit ás. Mintha valaki egy román kori templomra azt mondaná, hogy egyiptomi piramis. Ekkorát nem tévedhet egy szakember!

– Frankfather sem?

– Ő sem. Frankfather is kiváló tudós. Egyszóval nem tudtam hova lenni az álmélkodástól. Éreztem, hogy valami… hihetetlen és… nem mindennapi van az orrom előtt. Nem akartam kimondani a szót, hogy csalás, inkább azt suttogtam magamban, hogy tévedés. Bár őszintén szólva, nem hittem benne, hogy ekkorát tévedhet valaki. Ráadásul nem is egyedül, hanem egészen kiváló szakértői gárdától körülvéve!

– Ezután?

– Nem sokáig töprenghettem, mert jött a viking. Összerázkódott, és keményen megszorította a szék karfáját.

– Jól meg tudtad figyelni?

– A vikinget? Dehogy. Úgy elkapta a torkom, hogy elájultam. Biztos az ijedtség is hozzájárult, de kiszaladt a vér a fejemből. Sajnálom. Csak egyetlenegyszer néztem az arcába.

– Milyen volt közelről?

– Ronda. Mintha farsangi buliról szalajtották volna.

– Az arca?

– Sáros. Iszapos. Iszaprögök ragadtak a képéhez. És békanyál.

– Közben az eső vadul zuhogott.

– Látod, erre nem is gondoltam, pedig gondolnom kellett volna. Valóban: zuhogott az eső. Az ő arcáról ennek ellenére sem ázott le az iszap, sem a békanyál.

– Következésképpen?

– Következésképpen álarcot visel. De a szaga valódi, akármit is mondasz. Mintha éppen akkor mászott volna ki a mocsárból.

Csak a hetedik szobából jött ki – gondoltam. Csak a hetedik

szobából.

Megfogtam a kezét, és megsimogattam.

– Most valami nagyon fontosat kérdezek, Linda. Vissza tudnál emlékezni arra a pillanatra, amikor először pillantottad meg a mocsár partján? Azon az éjszakán.

Határozottan bólintott.

– Kérdésem: láttál-e a viking vállán vagy a nyakán kötelet?

Behunyta a szemét, majd újra bólintott.

– Láttam.

– Szerinted miért lóg rajta?

Felvonta a vállát, és mintha kissé hátrébb húzódott volna az ablaktól.

– Hát… én igazán nem akarok hiszékeny színben feltűnni… de a legenda szerint ezzel a kötéllel fojtották meg. Ha… feltételezzük, hogy igazi kísértet, nyilvánvalóan abban a szerelésben kísért, amelyben megfojtották. Nem tudom, érted-e, mire gondolok. Ha ugyanabban a nadrágban és zekében huhog körülöttünk, amiben a mocsárba ölték, valószínűleg a kötelet sem akarja levenni a nyakáról. Lehet, hogy nem is tudja.

– Ez az, hogy tudja – mondtam. – És nemcsak hogy tudja, hanem ha elveszíti, újat is szerez helyette.

Kerekre tágult a szeme a meglepetéstől.

– Csakugyan! Hogy erre nem gondoltam! Talán úgy használja, mint a lasszót. Egy férfi, aki lasszóval fogja az áldozatait! Nem lehetne ezen a nyomon elindulni?

– Elindulni éppen lehetne – töprengtem –, de nem hiszem, hogy messzire jutnánk vele. Én azt hiszem…

– Lasszóval húzta fel a fára az áldozatait! Biccentettem. Erre már magam is gondoltam.

Mindazonáltal ez sem vitt közelebb a megoldáshoz. Behunytam a szemem, és addig erőltettem magam, amíg csak meg nem jelent előttem a viking alakja. Az arca homályban maradt, mivel az most egyáltalán nem érdekelt. Óriási erővel próbáltam meg visszaidézni az eseményeket: amikor verekedtem vele, amikor felém vágott a szekercével. Felemelte, és felém sújtott. Én elhajoltam, a szekerce nyele kicsúszott a kezéből. Utánakapott, de elkésett vele… Igen… a kezére volt tekerve valami.

Rettenetes erővel koncentráltam, s mintha optika lenne a szemem, igyekeztem felnagyítani a képet. Már csak a viking fegyvert tartó karja mozgott előttem. Megráztam a fejem, és kimerevítettem a képet.

Most már világosan láttam a viking karjára csavart pányvát. Azt, amelyet rénszarvasbőrből fontak.

Biccentettem, és hagytam futni a képet. A viking eliramodott az ingovány felé.

Nyakában is ott fityegett egy kötél.

Amellyel állítólag Szőrösnadrágú Harald a mocsárba fojtotta.

Úgy éreztem, ismét léptünk egyet előre.

81.

Késő délután volt, amikor a falu felé igyekeztünk. Nguyen Nam Phongnak valami dolga akadt, ezért nem tartott velünk. Frank Huckabee azonban ott lépkedett mellettünk, és gondolataiba merülve szortyogtatta cigarettányi pipáját. Nem éreztem füstszagot: mintha soha nem is szívtak volna belőle dohányt.

Hirtelen felemelte a fejét, és elismerően pillantott a ködből kibontakozó piros tetejű épületekre, melyek udvarain szinte lángolni látszott a zöld gyep.

– Kezd tetszeni nekem ez az idő. Ha kísértet lennék, keresve sem találnék jobbat magamnak.

Az udvarokon felállított magas zászlórudakon helyeslően bólogattak a norvég zászlók.

– Hé! Mr. Lawrence! Maga az?

A hang felé fordultam, de csak a ködöt láttam. Már-már azt hittem, hallucinálok, amikor egyetlen szempillantás alatt elúszott a pára az orrunk elől. Néhány méternyire tőlünk, alig egypár karnyújtásnyira, Gulbrandsent, Bakkét és Winther-Larsent pillantottuk meg nádból fonott székeken ülve, egy mindaddig láthatatlan vendéglő teraszán.

Mivel a köd nem is jött vissza – talán megrémült a felügyelő hangjától –, mosolyt erőltettem az arcomra, és odasétáltunk hozzájuk.

Gulbrandsen felemelkedett, intett Bakkénak, aki az öröm legcsekélyebb jele nélkül átnyúlt a szomszédos asztalhoz, és odahúzott számunkra három széket.

– Mi járatban vannak? – kérdezte Gulbrandsen, amikor letelepedtünk. – Esti séta?

Mosolygott, pedig olyan volt a hangulat, mint az Antarktiszon, amikor beköszönt a sarki tél.

– Örülök, hogy találkoztunk – morogtam. – Tulajdonképpen beszélnünk kellene egymással.

– Úgy gondolom én is.

Zsebembe nyúltam, előhúztam a pipámat, majd a dohánycsomag után tapogatóztam.

– Vigye el az ördög, nem a hotelben felejtettem a dohányomat?

– Engedje meg, hogy kisegítsem – mondta Frank, és egy csomag Arany Tulipánt hajított az asztalra. – A legjobb holland márka.

– Túl édes – ráztam meg a fejem. – Kifejezetten a sötét, angol dohányokat kedvelem. Ez esetben…

Gulbrandsen a háta mögé mutatott.

– Mázlija van. A sarkon túli boltban angol dohányokat is lehet

kapni. Megmutassam?

– Hát, ha nem terhelném vele. Addig legalább kihozzák a sört.

Gulbrandsen felállt, és mutatta az utat. Befordultunk a legközelebbi utca sarkán. Alighogy eltűntünk a többiek szeme elől, a felügyelő egy kerítésnek támaszkodott.

– Nos? Mi történt magával? Hallom, hogy meglátogatta a tábort, és ismét találkozott a vikinggel.

– Nemcsak én, hanem Linda Östergaard is. Azonkívül Nguyen Nam Phong professzor és…

– Rendben van. Hiszek önnek. Az Ole Knutsen-ügyről is tudok.

– Kitől hallotta?

– Frankfather mindent elmondott. Ugyanazt, amit önöknek. Az egész csalást és Ole Knutsent.

– Hm. Hogy fogadta?

– Én? Őszintén szólva megrázott a dolog. Soha nem hittem volna, hogy ilyesmi megtörténhet.

– Nem ismeri eléggé a tudósokat.

– Lehetséges. Én mindig is valami emberfeletti lényeknek képzeltem őket.

– Tévedett.

Végigsimított kese haján, és hideg, kék szemével a szememet kereste.

– Bár én csak egyszerű rendőrfelügyelő vagyok, el tudom képzelni, mivel járna, ha lebukna Frankfather. Azt tanácsoltam neki, ne verje nagydobra a dolgot. A blamázs egész Norvégiát érné.

– Erre ő?

– Fogalmam sincs róla, meg tudtam-e győzni. Nem adott egyértelmű választ. Azonkívül van még egy akadály az útban.

– Tudom. Winther-Larsen.

– Gondolja… Winther-Larsent rá lehetne beszélni, hogy fogja be a száját?

– Elképzelhető. Winther-Larsen az alapítvány alkalmazottja. Addig él az állása, amíg az alapítvány finanszírozza az ásatásokat. Ha a Velasquez-cég megriadva az itteni csalástól visszafogja a kiadásokat, csökkenhet az adminisztratív személyzet száma. Talán éppen őt bocsátanák el először. Erre gondolnia kell. És… ahogy én ismerem, Winther-Larsen már gondol is rá. Ki mondta meg neki az igazságot? Frankfather?

– Én.

– Maga? Miért?

Hideg volt a szeme, mint a jég.

– Mert nem akartam, hogy zavarja a köreimet. El akarom fogni a vikinget. Természetesen nem tilthatom meg neki, hogy érintkezésbe lépjen az alapítvánnyal, de nem is ajánlottam. Egy darabig még nincs szükségem itt riporterekre és szaglászókra. Úgy elkennék a nyomokat, hogy soha senki nem jönne rá, mi is történt valójában. Megkértem,

várjon még egy kicsit. Néhány napot csupán.

– Erre ő?

– Ahogy lenni szokott. Felpattant, ordítozott, hogy a tudomány és a megbízói érdeke mindennél előbbre való, még az ő egzisztenciájánál is, aztán szépen visszaült a helyére, tenyerébe hajtotta a fejét, és végiggondolt mindent. Jelenleg éppen ott tart, hogy hajlik a szóra.

– Ez annyit jelent, hogy el lehet kenni a dolgot.

– A tudományos részét feltétlenül. Nézze, kinek használ az már, ha rossz hírbe keverünk néhány köztiszteletben álló tudóst? Ole Knutsent… meghurcolnák, besároznák még az emlékét is.

– Ole Knutsen önmagát sározta be.

– Ez igaz. Csakhogy a sárból másokra is fröccsen jócskán. A gyilkosságokat viszont tisztázni kell. Ebből nem engedek! És maga? Magának mi a véleménye?

Egyszerre csak megfordult valami az agyamban. Tegyük fel, hogy nem egészen úgy volt minden, ahogy Frankfather elmesélte. Első rémületében kifecsegett ugyan sok mindent, de a legfontosabb kérdéseknél visszafogta magát. Tegyük fel, hogy Knutsen, Frankfather és… Gulbrandsen egy követ fújtak: évtizede pumpolják az alapítványt. Gulbrandsen kiszúrt valamit, és sarokba szorította őket. Kénytelenek voltak társulni vele… esetleg néhány ezer koronát átutalni havi járandóságként. Knutsen kiutalta, Frankfather elszámolta… Ekkor jött a viking, és beleköpött a levesükbe. Érthető, hogy Gulbrandsen védi a kutatókat, és nem akarja, hogy Winther-Larsen világgá kürtölje a dolgot

Hányan is tudunk a csalásról? Winther-Larsen, Linda, Frank, jómagam, Nguyen Nam Phong… Nem, ennyi embert lehetetlen egyszerre eltenni láb alól! Ehhez legalább egy mikrobusz kell; felszállítani rá valamennyiünket, elkábítani, lelökni a buszt egy szakadékba, és felgyújtani. Mint azokban a szuperprodukciókban, melyeket jelentős felárral mutatnak be a mozik.

Az élet azonban nem mozielőadás.

Gulbrandsen barátságosan elmosolyodott.

– Hallom, hogy a konferenciájuknak hamarosan vége. És maguk alig láttak valamit Norvégiából.

– Hát, ami azt illeti…

– Tudja mire gondoltam? Van a rendőrségnek egy gyorsjáratú kis mikrobusza. Másszunk ki egy kicsit ebből a kulimászból! Holnap, ha nincs ellenükre elviszem magukat a hegyek közé. Gondoltam, meghívom Miss Östergaardot, Mr. Huckabee-t, Nguyen Nam Phong professzort és talán Winther-Larsent. Na és Frankfather professzort. Mi a véleménye?

– Mi lenne – rebegtem. – Remek ötlet.

Visszasétáltunk a teraszra a söreinkhez. Winther-Larsen többször is felém nézett, mintha mondani akarna valamit. Közeledési kísérlete azonban bágyadt mosolyba fulladt, csak egyik aranyfoga villant felém.

Gondoltam, megtalál, ha akar, így aztán nem is erőltettem a kommunikációt. Helyette óvatosan belerúgtam Linda lábába. A lány megköszörülte a torkát, és felállt.

– Nekem… izé… lenne egy kis dolgom. Mr. Lawrence-szel megbeszéltük, hogy…

Elpirult, és felvette retiküljét.

A köd jótékonyan betakart bennünket. A zászlórudak derékig álltak a szürkületben. Az elmosódott keresztek a lobogók közepén mintha világháborús kötözőhelyeket jelöltek volna.

Gyorsan elmondtam neki a gyanúm. Hogy Gulbrandsen, Frankfather és Ole Knutsen alighanem összejátszottak. Különösen Gulbrandsen és Frankfather. Hiszen évek óta sülve-főve együtt vannak, holmi közös reggelik ürügyén.

Elmondtam az elméletemet is a kellemes kis tömegszerencsétlenségről.

Elkomorult és a ködbe kapaszkodott.

– Csak nem…?

Bár nem szokásom kívánatos hölgyeket rémítgetni, mégis meg kellett tennem.

– De bizony! Gulbrandsen holnap autókázni visz bennünket! Valamennyiünket!

– Engem… is? Sajnálkozva bólintottam.

– Te tudsz valamit!

– Ezt hogy érted?

– Te… nem félsz… mintha… tudnád, hogy kicsoda a viking!

Elégedetten vontam fel a vállam.

– Persze hogy tudom.

Megfogtam a kezét, és továbbvonszoltam a ködben.

– Hová megyünk?

– Körbejárjuk a falut.

– Úristen! Miért?

– Szeretnék megtudni valamit. És azt is szeretném, ha mások is megtudnának valamit!

– Én ugyan nem megyek tovább egy tapodtat sem! Te tökéletesen megbolondultál. Elment az eszed!… Én már azon sem csodálkoznék…

– Ha éh lennék a viking, igaz?

Hátrálni kezdett, egészen addig, amíg csak neki

nem hátrált egy kábé fél méter magas örökzöld sövénynek.

– A norvégok nem kedvelik a birtokháborítást figyelmeztettem. – Igaz, hogy alacsonyak a kerítéseik, de olybá veszik, mintha magas lenne.

Megállt, és szemügyre vette a bukszusbokrokat.

– Mit akarsz tőlem?

– Szeretném, ha mindenki megtudná, hogy keresek valamit. Szeretném vele csőbe húzni a vikinget.

– Milyen csőbe?

– Alighanem porszívócsőbe.

– Mibe?

– Porszívócsőbe – ismételtem engedelmesen. Kimászott a bukszuskerítésből, és aggódva nézett a szemembe.

– Biztos vagy benne, hogy normális vagy?

– Amennyire ilyesmiben biztos lehet az ember. Megadóan a tenyerembe ejtette a tenyerét.

– Hát akkor gyerünk! Keressük meg azt a porszívócsövet.

Úgy mondta, mintha azt mondta volna, hogy gyerünk, vacsorára várnak a diliházban!

83.

Az első, akivel találkoztunk, nem tudott sem angolul, sem norvégul. Finn öregember volt: hosszasan és dallamosan magyarázott, széles, segítőkész taglejtésekkel. Fogalmunk sem volt róla, mit. Végül megvonta a vállát, és elcsoszogott.

Félórai bolyongás után sikerült megtalálnunk a miniszupermarketet. Talán húszlépésnyire volt attól a helytől, ahol Gulbrandsenék ültek. Ha ellenkező irányban indulunk el, semeddig sem kellett volna mennünk.

A szupermarket valóban szuper volt: szuper kicsi. A tulajdonosa azonban szuper nagy volt: legalább két méter.

Úgy kezdtem a beszélgetést, ahogy a megfelelő regényekben szokás. Kértem két csomag kekszet, két üveg tonikot; kinyittattam, és a pultra könyököltem. Linda mellém: láthatóan imponált neki a lezserségem.

Arra gondoltam, hogy azonnal kijövök az ütőlapommal. Lehet, hogy mire kivágom, kiderül, nem is ütőlap, de kockáztatnom kellett.

– Van porszívócsöve? – kérdeztem mintegy mellékesen a tonikot szopogatva. Szellemkezemben remegett az ütőlap.

– Mi a fene? – kérdezte csodálkozva. – Hát már elfogyott?

Linda szájához odaragadt a szívószál a meglepetéstől. Most kezdte csak felfogni, hogy valóban akarok valamit a porszívócsővel.

– Hogyhogy elfogyott?

– Maga nem a régészektől van? – kérdezett vissza. Lélekben besöpörtem a nyereményt. A kijátszott lap mégiscsak ütőlapnak bizonyult.

– Nem – mondtam nyugodtan. – A konferenciáról. Tudja…

– Aha – bólintott. – A környezetvédőktől. Miért kell magának porszívócső?

Máskor talán zavart volna a kíváncsiskodása, most azonban egyenesen hálás voltam érte. Hiszen mást sem kívántam, mint hogy mindenki megtudja: porszívócsövet kerestem a szupermarketban.

– A kocsimhoz – mondtam.

– A régészek mihez használják?

Úgy látszott, mintha megbánta volna, hogy előhozakodott velük. Talán rájött; hogy nem illik pletykálnia.

– Porszívózásra – mondta lakonikusan.

– Mit porszívóznak? A vikingek csontjait?

– Éppen hogy azt. Egyszer kimentem és megnéztem. Van néhány nagy teljesítményű ipari porszívójuk. A kutatóárkokat és a leleteket tisztítják velük, Csak a cső nem bírja a strapát.

– Sokat elhasználnak?

– Vagy harminc métert havonta. A kvarchomok csak úgy eszi a csövet. Magának mekkora kell?

– Jó két méter – mondtam.

Leadtam egy zavaros történetet arról, hogy mennyivel jobb a kocsi szőnyegének, ha porszívózzák; mennyivel jobb, ha én magam porszívózom, nem bízom se garázsra, se szállodaportásokra.

Bólogatott, amit úgy is vehettem, hogy mindenkinek jogában áll hülyének lenni. Biccentett, kiment a hátulsó ajtón a raktárba, s amíg mi a tonik maradékát nyalogattuk, levágott egy kétméteres darabot a csőből.

Kifizettem és a nyakamba akasztottam. Némán nézett utánam, és csak akkor szólalt meg, amikor már félig kinn voltam az ajtón.

– Tudja, kire emlékeztet, miszter? Boldogan vigyorogtam vissza rá.

Aztán becsuktam magam mögött az ajtót.

84.

Linda nagyot nyelt; nem tudta levenni a szemét a csőről. – Ez… tényleg…?

Mivel a köd soha nem látott intenzitással gomolygott körülöttünk, megfogtam a könyökét, és szorosan magamhoz húztam. Egyszeriben komolyan csengett a hangom, pedig nem is állítottam a fokozatán.

– Ide figyelj, Linda! Közeledik az utolsó felvonás. Szeretném, ha segítenél.

– Hiszen megígértem, de… Esküszöm, hogy semmit sem értek az egészből!

– Azt akarom, hogy a viking olyan csapdába essen, amelyből nem tud kimászni.

A porszívócső felé intett a fejével.

– Ez a… csapda?

– Egy része. Most menj vissza a többiekhez!

– És… te?

– Dolgom van Pikkével, a portással. Tarts nekik egy kis

mesedélutánt.

– Úristen! Hogy gondolod?

– Mondd el nekik, hogy szerinted az agyamra mentek a gyilkosságok.

– Hát ha erre gondolsz, nem lesz nehéz dolgom. Meggyőződésem, hogy az agyadra ment valami!

– Nagyon jó! Elmondhatod nekik, hogy elmentünk sétálni, s akkor egyszerre csak furcsán kezdtem viselkedni.

– Ami azt illeti…

– Csend! Elmondod, hogy kábé félúton lehettünk a falu vége felé.

– Honnan a fenéből tudtuk, hogy hol a félút ebben a marha nagy ködben?

– Akkor mondj mást! A lényeg az, hogy egyszer csak a homlokomhoz kaptam, és elkezdtem ordítani; megvan, megvan, megvan!

– Mi van meg?

– Nyugi. Mondd, hogy te is ezt kérdezted. És én azt válaszoltam, hogy a viking hetedik szobájába a porszívócső vezet.

– Szegénykém – mondta. – Jól vagy?

– Mondd el, hogy a járókelőket faggattam, hol lehet porszívócsövet kapni. A szupermarketben vettem is két-három métert. Mondd, hogy ettől kezdve nem voltam magamnál.

– Hát nem is!

– Itt hagytam csapot-papot, elindultam a hotel felé, vállamon a csővel. A szupermarketos meg is jegyezte, hogy úgy nézek ki, mint a viking. Én erre még izgatottabb lettem, és azt mondtam… kérlek, Linda, ezt jegyezd meg jól, nagyon fontos… Szóval azt mondtam, hogy a porszívócső még ma éjjel eljuttat a viking hetedik szobájába, ahova nem szabad belépnie idegennek. Meg tudod jegyezni?

Megcsóválta a fejét, és nagyot sóhajtott.

– Egészen biztos, hogy tudod, mit beszélsz?

– Aztán még azt is szeretném, ha este tíz körül bejönnétek a szobámba. Nguyen Nam Phong, Mr. Huckabee, és… te is, Linda. Teszünk egy kis kirándulást a tóhoz.

Árnyék futott át az arcán, de megadóan bólintott.

– Oké.

Összerázkódott, és eltűnt a ködben.

85.

Hónom alá csaptam a csövet; nehogy véletlenül még azt higgye valaki: én vagyok a viking. A pakompartos portás gyanakodva figyelte, hogy különös módon most nem vérzik semmim.

– Többen is keresték, uram – mondta, miközben elgondolkozva vizsgálta a csövet a hónom alatt –, Gulbrandsen felügyelő éppen az imént csengetett ide.

– Üzenetet hagyott?

– Hogy amint megérkezik, hívja vissza. Kihúztam a zsebemből tíz dollárt, és a markába nyomtam.

– Maga nem látott engem, Pikke. Eltette, és komolyan nézett szembe velem.

– Nem én, uram.

– Vegye úgy, hogy meghaltam.

– És Afrikában van eltemetve, uram. Mosoly nélkül összekacsintottunk. Úriemberek kevés szóból is megértik egymást.

86.

Teleeresztettem a fürdőkádat, pedig nem is akartam fürödni. Beleöntöttem fél üveg fürdőhabot, levetkőztem, és beleereszkedtem a kádba. A víz túlcsordult a peremén és kifolyt a szobába. Nem törődtem vele, kiemelkedtem a kádból, fogtam a porszívócsövet, és megpróbáltam a számba venni a végét.

Rövid küzdelem után kimásztam a vízből, megkerestem a vadászkésemet, és megfaragtam a csövet. Nehezen ment, és nem is sikerült jól. A merevítő dróthuzalt nem tudtam kettévágni.

Kerestem egy csomag ragtapaszt, és megpróbáltam furulyaszerű véget adni a csőnek. Addig mesterkedtem, amíg sikerült. Ragasztgattam még egy kicsit, aztán számba kapva a szívókát, belemerültem a vízbe.

Meglepően könnyen ment a légzés. Egészen addig, amíg a cső össze nem penderedett, mint egy lusta kígyó. A csővég belevágódott a vízbe, én pedig vigyázatlanul óriásit nyeltem belőle.

A langyos víz önmagában sem kívánatos ital, hátha még tetemes mennyiségű fürdőhab úszik a tetején. Krákogtam, prüszköltem, köhögtem.

Úgy kell nekem – gondoltam –, erre számítanom kellett volna. A csőben futó rugóspirál összetekeredik, ha nem tartja valami. De mi?

Ismét kimásztam a kádból; körülnéztem a szobában. Semmi hasznosíthatót nem láttam, csak a függönyhöz erősített függönyhúzó rudakat. Néhány rántással elválasztottam őket egymástól, s ugyancsak a ragtapasz segítségével a csőhöz rögzítettem a rudat. Tudtam, hogy később feltétlenül megfelelőbb eszközöket kell majd találnom, de egyelőre inkább a működési elvre voltam kíváncsi.

A valamelyest periszkópra emlékeztető felszereléssel újra lemerültem a víz alá. Nyugodtan lélegezhettem, a cső nem csuklott össze.

Kimásztam, sokáig dörzsölgettem a szemem, aztán feltárcsáztam Pikkét.

– Leslie L. Lawrence vagyok – mondtam.

– Parancsol, uram?

– Sürgősen szükségem lenne valamire, Mr. Pikke.

– Uram, momentán csak Miss Gudrun tartózkodik a bárban, a többiek később jönnek. Én a magam részéről nem szívesen ajánlanám Miss Gudrunt.

Beszél angolul, ám meglehetősen mosdatlan a szája. Egyszer például…

– Köszönöm, Pikke. Alighanem félreértett. Másra lenne szükségem.

– Éspedig, uram?

– Két furulyára.

– Lényeges uram a hangfekvése is, vagy csak furulya legyen?

– Az a legfontosabb, hogy bele lehessen fújni.

– Meglesz, uram.

– Továbbá két autóantennára. Teleszkóposra.

– Bérautóra is?

– Csak két teleszkópantennára.

– Ezt értsem úgy, uram, hogy rádióadót kíván építeni, és saját szerzeményét óhajtja belejátszani a furulyákon? Felhívnám a figyelmét, hogy a faluban működik egy önkéntes tűzoltózenekar.

– Azonkívül szükségem lenne két motorosszemüvegre. – Értem. Ez minden, uram?

– Ez. Nos, és természetesen teljes diszkrécióra. Szomorúan csengett a hangja.

– Megsért, uram.

– A költségeit, mondanom sem kell, busásan megtérítem, Mr. Pikke.

– Örülök, ha a szolgálatára lehetek, uram. Kísérleteztem még egy ideig, aztán beláttam, jobb, ha várok. Reméltem; nem elmekórházi ápolókkal tér vissza.

Pikke jó félóra múlva jelentkezett. Saját kezűleg hozta fel a kívánt tárgyakat. Mivel éppen a víz alján üldögéltem, kimásztam a kádból, s nyakamban a porszívócsővel kinyitottam az ajtót.

Szeme sem rebbent, ahogy végigmért. Bejött a szobába, és az asztalra rakta a holmikat.

– Ez minden, uram?

A pénztárcámhoz ballagtam, és kezébe nyomtam a megfelelő összeget.

Eltette, és rezzenéstelen arccal megfordult.

– Ha úgy döntene, uram, hogy szüksége van egy vízitündérre, esetleg a kádban egy partnerre, uram, szólhatok Gudrunnak, hogy…

Megveregettem a vállát, és kitoltam az ajtón.

– Köszönöm, Mr. Pikke. Majd legközelebb. Addig csak megvagyok egyedül is a porszívócsővel.

Biccentett, és pakompartját simogatva eltűnt a folyosó homályában.

Órámra pillantottam: fél nyolcat mutatott. Reméltem, hogy Linda jól végzi a dolgát, és elhíreszteli, hogy a cső vezet a viking hetedik szobájához. Megtörölköztem, s úgy, ahogy voltam, fürdőnadrágban, a csövet a nyakam köré tekerve, kilopakodtam a folyosóra. Szerencsére emlékeztem rá, melyik szobában lakik Nguyen Nam Phong professzor. Ahogy befordultam a folyosó sarkán, a hátamon lógó csővég véletlenül súrolta a legközelebbi ajtót. Rémülten hallottam, hogy odabent a szobában megcsikordul egy ágy, s egy rémült női hang hisztériás magasságba tornássza magát.

– Jézusom, Bertie! Visszajött a kukkoló! Hallom, hogy ott van az ajtónál!

Puff neki! Még csak ez hiányzott!

Megpróbáltam nyakamba szedni a lábam, de nem sikerült. A cső vége beleakadt a kilincsbe, és visszarántott.

– Jaj istenem, Bertie! – fohászkodott a nő. – Ez mindent kilesett! Én ezt nem élem túl, Bertie – hisztizett, miközben mezítlábas léptek zaját hallottam közeledni az ajtó felé.

Mondanom sem kell, hogy elsőnek a "nyomd ide a feneked, bébi" bukott ki rajta.

Halványzöld muszlinruhában volt, de jobb lett volna, ha semmi sincs rajta. Ahogy megpillantott, az ajtófélfának dőlt, és ájuláshoz készülődött.

A pasas, aki követte, legalább két méter magas és majdnem ugyanolyan széles volt. Karfiolfülei és lapos orra tiszteletre méltó ökölvívómúltról árulkodtak.

Nem sokat teketóriázott: elkapta a cső végét, és behúzott vele a szobába.

Amikor befejeztem a rövid távú repülést, egy dohányzóasztalka tetején landoltam. Mivel a nadrágom még mindig csuromvizes volt, tekintélyes tócsát hagytam a terítőn.

"Nyomd ide a feneked, bébi" szent borzalommal meredt rám az embertorony háta mögül.

– Bertie… mi most egy kukkolót fogtunk? – kérdezte, és szájába szorította a hüvelykujját.

A torony felmordult mint éhes oroszlán, és felém közeledett. Jónak láttam, ha lemászom az asztalról, és a sarokba húzódom.

– Most mit csinálsz vele, Bertie? – kérdezte "nyomd ide a feneked, bébi", s hangosan cuppogva szopogatta az ujját. – Agyonütöd, Bertie?

Bertie látható dilemmában volt. Nem szokott csak úgy nekimenni valakinek, aki nem csinált különösebb balhét, s aki ráadásul még harminc kilóval könnyebb is, mint ő.

Ennek ellenére nem engedhette, hogy kicsússzon a kezéből a kezdeményezés. Felemelte a jobbját, és meglengette az orrom előtt.

– Kinyomom a belét, bébi.

– Juj, de izgalmas, Bertie!

A hölgy enyhén szadista volt, és őszintén szólva szívesen végigvertem volna a fenekén a porszívócsővel, de többek között sajnáltam a csövet. Ha be akarok menni a viking várának hetedik szobájába, szükségem lesz rá.

– Ide figyeljen, Jamieson – mondtam, felemelve a mutatóujjam. – Ne csináljon marhaságot!

Olyan gyorsan eresztette le a karját, mintha kihúzták volna belőle a rugót.

– Maga ismer engem?

– A nagy Bertie Jamiesont mindenki ismeri. És maga is ismer engem!

Összehúzta a szemét, és megvakarta lapos orrát.

– Honnan kellene ismernem?

– Például a Madison Square Gardenből. Amikor jégre tette Sam Pippardot!

– Azt a bohócot? Ki ne mondja a nevét, mert röhögőgörcsöt kapok.

– Emlékszik a bankettra?

– Hogy a jó csodába ne emlékeznék! A polgármester is ott volt.

– Ugye magát "bogárnak" hívták, Bertie?

Összehúzta a szemét.

– Csak a barátaim.

– Volt ott akkor valaki, aki egy szobrot ajándékozott magának. Egy furcsa szobrot. Megvan még?

– Mit akar ez a hapsi, Bertie? – nyafogta a nő, és felrántotta lecsúszott alig-bugyiját. – Úgy látom, mégsem nyomod ki a belét!

– Az még nem biztos, bébi. Egyáltalán nem biztos – morogta, és lendületet kapva, ismét felemelte a kezét.

– Stop! – kiáltottam. – Állítsa le magát, "bogár"! Volt ott a banketten valaki, aki megajándékozta magát egy félméteres bronz szarvasbogárral. A bogárnak bokszkesztyűk voltak a lábán és…

Az óriás hozzám ugrott, felkapott, és mint egy őrült dervis, forogni kezdett velem a szobában. A centrifugális erő hatására a csőbe szorult szappanos víz szépen kipörgött: egyenesen bele "nyomd ide a feneked, bébi" képébe.

Bogár-Bertie üvöltött, mint egy neuraszténiás oroszlán a Circus Maximusban.

– Lawrence! Ez aztán a meglepetés! A fenébe ember, már akkor gyanús volt, amikor megláttam a folyosón! Pokolian emlékeztetett valakire. Hány éve is már, hogy utoljára láttuk egymást?

– Ha letesz, megmondom.

Lerakott a terítőre, és akkorát ütött a vállamra, hogy majd az asztal alatt kötöttem ki.

– Mr. Lawrence! Csakhogy látom! Bébi, ez nem lehet igaz! Tudod,

ki ez az ember?

"Nyomd ide a feneked, bébi" csalódottan vont vállat. Végül is meg tudtam érteni szegényt. Nem

könnyű lemondani arról, hogy valakinek az orrunk előtt nyomják ki a belét.

– Leslie L. Lawrence! – rikkantotta Bertie. – Az a dilis pasas, akiről már annyit dumáltam. Tudod, aki a fejvadászok között lakott, és kígyót evett vacsorára. Aki dzsungelban alszik, és bogarakat fog. Ez az a fickó, bébi!

Örömmel láttam, hogy bébi felderül. Gondolta, ha a bélkinyomás elmarad is, legalább mesélek néhány borzongató történetet.

– Örvendek… én Molly Dickson vagyok. Közelebbről Bertie felesége.

Mosolyogva kezet ráztunk. Szegény Bertie!

– Maga kukkoló is? – kérdezte érdeklődve, míg Bertie szeretettel legeltette rajtunk a szemét. – Jézusom! Ha belegondolok, hogy mi mindent láthatott a kulcslyukon.

– De hiszen benne van a kulcs, bébi – mosolygott megnyugtatóan Bertie.

"Nyomd ide a feneked, bébi" a tenyerébe kuncogott.

– Mielőtt… izé… tudod, azelőtt kivettem.

– Mi az istenért?

– Tudod, milyen izgalmas úgy csinálni, ha arra gondolsz, hogy közben les valaki bennünket?!

Bertie elfintorította az orrát. Szegényes fantáziájával nemigen tudta az ínyencek bőrébe képzelni magát. "Nyomd ide a feneked, bébi" végignézett rajtam; nem mondhatnám, hogy teljesen érdek nélküli volt az érdeklődése.

– Maga délutánonként így mászkál a folyosón? És mi ez a cső a nyakában? Elromlott a fürdőszobája?

Ekkor támadt egy zseniális ötletem. Rápislantottam, hogy megerősítsem magam elhatározásomban. Megértettem, hogy "nyomd ide a feneked, bébi" levakarhatatlan. Vagy mind a kettő, vagy egyik sem!

– Akarnak hallani egy érdekes történetet? – kérdeztem.

– Jézus Mária! – mondta a csaj, és ragyogó szemmel Bertie-be karolt. – Megerőszakoltak valakit?

Leültem, és töviről hegyire elmeséltem nekik mindent.

88.

Fél óra múlva jöttem ki a szobájukból. Nadrágom megszáradt, így már nem is csöpögött, amikor bekopogtam Nguyen Nam Phonghoz.

A professzor, egy asztalka fölé hajolva, néhány üvegbe zárt hangyát tanulmányozott. Vászoncipőt és sötét, kínai típusú, zárt nyakú posztókabátot viselt.

Meghökkent, amikor meglátta a szerelésem, de csak annyit tett, hogy az asztal sarkára tolta a hangyákat.

Engedelmesen követett a szobámba. Megmutattam neki a porszívócsövet, a furulyát és az autórádió teleszkópját. Összehúzta a szemét, gondolkodott, aztán visszament a lakosztályába.

Amikor visszatért, tele volt a keze fogóval és csipesszel. Bár a szerszámok inkább állatok boncolására szolgáltak, mintsem porszívócsövek vagdosására, de ennek a célnak is megfeleltek.

Nguyen Nam Phong ügyes kezű mesternek bizonyult. Egy fűrészélű késsel kettévágta a furulyákat, majd a porszívócsövet. A furulya szopókás végét beledugta a porszívócsőbe: mindkettőt egymás után. Miután már két szopókás végű csövünk volt, nekiláthattunk a főpróbának.

Előbb én másztam be a kádba, majd amikor kijöttem, ő. A csövek kiválóan működtek; heves mozgás közben sem csúsztak ki a szánkból.

A nehezebbje azonban még hátravolt: úgy kellett: a teleszkópos antennákat a csőhöz kötnünk, hogy könnyen elválaszthatók legyenek tőle.

Amikor elosontunk a porta mellett, nem láttuk Pikkét a szolgálati helyén.

Összemosolyogtunk.

Pontosan tudtuk, hol van.

89.

Háromnegyed kilenc volt, amikor kiértünk a tó partjára. A békák mintha elveszítették volna józan eszüket: fülsiketítő vartyogással, egymás hátát taposva igyekeztek elérni a holdat.

A hold most is a fejünk felett fityegett. A fák dereka köré ködfátylak csavarodtak. A bokrok sötéten, hallgatagon néztek velünk szembe. Észrevettem, hogy Nguyen Nam Phong többször is a fák koronájára pillant: mintha attól tartott volna, hogy egy vérző torkú hulla esik a nyakunkba valamelyik vastagabb ágról.

A professzor lesétált a mocsár szélére, és belemártotta az ujját a trutymóba.

– Biztos, hogy jól gondolta?

– Nem lehet más megoldás. Sóhajtott, és feltette a szemüvegét.

– És… ha lehúz bennünket a mocsár?

Őszintén szólva erre már magam is gondoltam. Csakhogy a viking úgy közlekedett benne, mintha a Piccadillyn járt volna.

Arra gondolni sem mertem, hogy egy kísértetre talán nem vonatkoznak a földi fizika törvényei.

90.

Én is feltettem a szemüvegem, és azon töprengtem, hogy nem ártott volna valahonnan gumiruhát szereznünk. A viking testét megvédi szőrös bőrruhája, mi viszont olyan védtelenek vagyunk, mint egy

giliszta a kaktuszmászó versenyen.

Fürdőnadrágom természetesen magamon hagytam, akárcsak a tornacipőm. Plasztikzacskóba dugtam a revolverem, erősen bekötöttem a száját, végül az egészet a derekamra erősítettem. Számba vettem a furulya szopókáját, kihúztam a támasztékul szolgáló teleszkópantennát, s a légzőcsővel együtt belesüllyedtem a mocsárba.

Mit mondjak, nem éppen a biarritzi strandon éreztem magam.

A mocsár nem volt mély: legnagyobb mélysége sem haladhatta meg a három métert. Lassan lépkedtem: nagyon kellett vigyáznom, hogy a cső vége soha ne süllyedjen a trutymószint alá.

Körülbelül a tizedik lépés után lepett el a víz – ha a mocsár híg levét egyáltalán annak lehet nevezni, Csak a mögöttem baktató Nguyen Nam Phong lámpájának halvány fénye mutatott irányt a kulimászban.

Arról az érzésről nem beszélek, amely elfogott, amikor a trutymó körülölelt. Faágak, élő és döglött békák keringtek körülöttem; néha egy-egy nagyobb és hidegebb test érintése mintha azt jelezte volna, hogy kígyók és halak is fuldokolnak az iszapban. Hálát adtam a természetnek, hogy a norvégiai mocsarakat nem népesítette be krokodilokkal vagy piranhákkal.

A legnagyobb problémát azonban az jelentette, hogy nem tudtam megállapítani, milyen irányban! megyünk. Nem lepődtem volna meg, ha nekiütközünk a partnak.

Nguyen Nam Phong mellém ért, és kérdően nézett rám. Nem láttam az arcát, de egész testtartása egyetlen kérdést sugallt: hová az ördögbe tovább?

Megálltam, és gondolkodni próbáltam. A viking éjszaka is közlekedik, mégpedig meglehetős biztonsággal. Mivelhogy jól ismeri a terepet. Ezzel együtt nem tartottam valószínűnek, hogy ne lenne valami más is, ami segíti a tájékozódásban.

Forogtam jobbra-balra, de nem láttam semmit. Nguyen Nam Phong lámpájának a fénye egyre halványabban világított mögöttem. Nem tudtam, elmaradt-e, vagy csak a lé sűrűsödik körülöttünk.

Aztán egyszerre csak tiszta vízfelület villant meg előttem. Kinyújtottam a karom. Éreztem a friss víz áramlását. Arra gondoltam, hogy talán víz alatti források táplálják az ingoványt, s az egyik itt eredhet a part közelében.

Nguyen Nam Phong lámpája felvillant a hátam mögött. A professzor megfogta a karom, és a tisztán kavargó vízi útra mutatott.

Az ösvény, mintha két oldalról üveg zárta volna el a mocsártól, piszkos, szürke falak között kanyargott. Egy-egy békalencsetelep keveredett a víz áramlásába, zöld fátylat húzva maga után. Megfordultam. Hatalmas, gülüszemű béka nézett velem farkasszemet, majd erőteljes rugdosással beleveszett a piszkos áradatba.

Néhány percnyi keserves mászás után ismét kint voltunk a parton. A hold diadalittasan világított, mintha bennünket ünnepelne. A lombok nyugodtan, de barátságtalanul súgtak-búgtak felettünk.

Nguyen Nam Phong kiköpte szájából a csövet, és végigvágódott a füvön.

– Hát… a rizsföld azért tisztább – lihegte. – Miért fordultunk vissza?

Őszintén szólva több okom is volt rá. Most, hogy beigazolódni látszott a gyanúm, semmit sem bízhattam a véletlenre. A hotelben, néhány órával ezelőtt még másképpen láttam a dolgot. Csakhogy mennyivel esztétikusabbnak tűnik néhány gyilkosság, ha kényelmes fürdőkádban gondolunk rá, mint egy mocsár fenekén, ahova mellesleg bennünket is belefojthatnak.

Mindezeken kívül technikai apparátusunk is hagyott némi kívánnivalót maga után. Világításunk egyenesen katasztrofális volt. Nem indulhattunk neki a mocsár közepének Nguyen Nam Phong gyengén sugárzó, plasztikzacskóba kötözött lámpájával.

Nguyen Nam Phong végighallgatta az utasításaimat, aztán bólintott.

Elindultunk vissza a szállodához.

91.

Pikke még mindig nem volt a portán. Egy tizenéves legényke helyettesítette; pocsék angol nyelvismerettel. Annyit tudtunk csak kivenni a szavaiból, hogy Mr. Pikke tizenegy óra körül tér vissza. Nem túlságosan örültem a hallottaknak. Kíváncsi lettem volna, mikor ment el a pakompartos, de a nyelvi fal közénk emelkedett.

Letéptem egy blankettáról egy üres lapot. Rárajzoltam egy bányászlámpát. Aztán egy embert rajzoltam, amint víz alatt úszik, kezében a lámpával. Közben angolul ismételgettem, hogy mit akarok. A legény biccentett. Mutatta, hogy menjünk utána. Elhúztunk a portáspult mellett, végig egy keskeny folyosón, aztán a folyosó végén benyitottunk egy ajtón. Nguyen Nam Phong halkan felkiáltott. Őszintén szólva, én is azt hittem, hogy az Ezeregyéjszaka csodabarlangjába jutottunk. A falat takaró polcokat végestelen-végig csatornatisztításhoz szükséges szerszámok borították; köztük sisakok, melyek sildje fölé akkumulátoros lámpát erősítettek.

A fiú mosolygott, és mutatta, hogy a lámpa a sisak belsejében elhelyezett elemről működik, és tökéletesen vízhatlan. Felemelt mutatóujjával az óra járását utánozta: két teljes órán át használható, feltöltés nélkül.

Elégedetten biccentettem. Két óra alatt csak ráakadok a viking hetedik szobájára!

92.

Nguyen Nam Phong félrevonult, hogy rendbe szedje magát, és hogy

megetesse a hangyáit. Pikke még mindig nem tért vissza: a derűs legény boldogan mosolygott a portáspult mögött.

Először Linda ajtaján próbálkoztam. Arra gondoltam, hogy talán elnyomta a fáradtság, ezért hosszú ideig kopácsoltam.

Órámra pillantottam: két perc híján tízet mutatott.

A következő ajtó Frank Huckabee-é volt. Már meg sem lepődtem, hogy csak a visszhang kopogott vissza. Kvarcórám pittyegni kezdett, a mutató a tízes számra ért. A változatosság kedvéért most Bertie Jamieson szobája ajtaján kaparásztam.

A szállodaajtók azonban ezen az éjszakán nemigen kedvelték a változatosságot. Ez sem volt hajlandó feltárulni előttem.

Visszamentem a szobámba, és megpróbáltam feltárcsázni Gulbrandsen hivatalát. Éppen huszadszor csengett ki, amikor felvette valaki. Az éjszakai ügyeletes közölte, hogy Gulbrandsen és Bakke dél körül felszívódtak, és azóta sem kerültek elő. Mielőtt megkérdezhette volna, hogy ki beszél, letettem a kagylót.

Tenyerembe temettem az arcom. Éreztem, hogy nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy szerettem volna. Legszívesebben a régészeket is felhívtam volna, de nem tudtam a telefonszámukat, sőt azt sem tudtam, hogy van-e egyáltalán telefonjuk.

Az utolsó áldozat Gulbrandsen felesége volt. Kissé ijedten és még álmosabban suttogta, hogy: a felügyelő és Bakke dél körül elindultak hozzám.

Vigyorogtam magamban, és igyekeztem elviccelni a dolgot. Aztán, amilyen gyorsan csak lehetett, kivágtattam az ajtón, át Nguyen Nam Phonghoz. A hátamat verdeső lélegzőcső most is nekivágódott "nyomd ide a feneked, bébi"-ék ajtajának, de most nem akadt senki, aki kukkolót sejtett volna bennem.

Berontottam a professzor szobájába. Nyugtalanul pillantott rám, és óvatosan félretolta a hangyáit. Éreztem, hogy nyugtalanságom rá is átragadt: sárgás bőre mintha hamuszürkére sápadt volna.

Letenyereltem az asztalra, és elrebegtem, hogy alighanem változtatnunk kell a terven. Végighallgatott, megnyalta a száját, aztán bólintott.

Amikor elvonultunk a portán alvó legény előtt, halkan megreccsent mögöttünk az emeletről levezető falépcső.

Mintha közelgő tragédiára figyelmeztetett volna.

93.

A hotel kocsifeljárójánál szétváltunk. Mindketten pontosan tudtuk, mit kell tennünk. Ő a mocsár felé tartott, én pedig bevettem magam az erdőbe.

Általában nincs barátságosabb, és hívogatóbb látvány egy éjszakai erdőnél. A hold óriási tányérja ezüstre festett lampionként függ a fák ágain; baglyok huhognak, s néha még egy-egy kóbor kísértet is

körültáncolja a fákat. Egyszóval, csupa öröm egy éjszakai, holdfényben fürdő erdő.

Hacsak arra nem gondol az ember, hogy valamelyik vastagra hízott fatörzs mögött ott lapulhat egy több évszázada megfojtott, mocsárban aszalódott viking, pányvával a kezében, hogy a gyanútlan álmélkodót átsegítse a másvilágra.

Amikor elértem az első fákat, fejembe csaptam a csatornatisztító sisakot. Ha valaki hátulról fejbe vágna, legyen, ami megvédje a koponyámat.

Bagoly huhogott a közelemben. Felnéztem a legközelebbi fára: két kíváncsi, sárga rézpennyt láttam kivillanni a tűlevelek közül.

Lassan, földöntúli nyugalommal huhogott, mintha a kísértetek kakukkos órája lett volna. Hallgattam a hangját, aztán megnyugodtam. Hogyan is tanította Radzs Kumar Szingh?

Ha egyetlen ember halad át az erdőn – hallottam kellemes, suttogó baritonját – a madár vagy elhallgat, vagy elrepül. A baglyok általában nem szállnak el. Megfigyelted már, Leslie száhib, hogy a baglyok mennyire vonzódnak az emberhez? Mintha valaha, a teremtés idején közünk lett volna egymáshoz. Visnu is szerette a baglyokat, úgy mondják. A bagoly ül a fán, és figyeli az embert. Aztán egyszerre csak felhuhog. Alighanem azért, hogy figyelmeztesse: tiszta a levegő, nincs a közelben semmi, amitől félnie kellene. Persze az is gyakran megesik, hogy a bagoly felröppen, és elszáll a fák felett. Ilyenkor minden okod megvan rá, hogy óvatos légy. A bagoly nem fél az állatoktól: ha tigris közeledne hozzád, megszaporázza a huhogását. Csak akkor röppen fel, ha ember közeledik. Senki nem tudja okát adni, hogy miért. Egy öreg bráhman egyszer azt mondta nekem, hogy a bagoly valaha ember volt, de egy isten madárrá változtatta. Hogy miért, nem tudom, ő sem tudta. Szerinte azért röppen fel, ha egy másik ember közeledik hozzád, mert látni sem akarja, ahogy egyik ember megöli a másikat. Mintha saját véréi öldökölnék egymást. Inkább szárnyra kap, és otthagy benneteket. Intézzétek el a saját dolgotokat egyedül…! Ha a bagoly a fán huhog, és nem hallatszik a huhogásán sietség: nyugodtan menj az utadon, Leslie száhib. De ha a madár felröppen és magadra hagy, biztos lehetsz benne, hogy valaki ott ólálkodik a közeledben.

Felnéztem a fára. A sárga gombszemek bátorítóan világítottak. A madár huhogásán sem éreztem a legcsekélyebb izgalmat sem. Ha Radzs Kumar Szingh megállapítása az európai baglyokra is vonatkozik, nincs idegen a közelemben.

Hátamra rántottam a csúszkáló csövet, és határozott léptekkel irányt vettem a régészek tábora felé.

94.

Fél óra alatt sikerült átvergődnöm az erdőn. A holdfény szinte vakított, ahogy kibukkantam a nyílt mezőre. Ameddig a szemem

ellátott, végtelen síkság húzódott a messzeségben. Fejem felett talán soha nem alvó sirályok szálltak idegborzoló sikoltozással, s messziről mintha a tenger sós illatát éreztem volna.

Lesétáltam a táborhoz vezető domboldalon. Óvatosan elkerültem a konzerváló árkot, amelyben már volt szerencsém megmártózni. Szomorúan bámultam Donna Welsh lakókocsijának a helye felé. Mintha egy soha vissza nem térő, elröppent mosolyt kerestem volna.

Valami kaparta a torkom. Talán az elhamvadt kocsi füstjét éreztem.

A faházak ablakai sötéten ásítottak; kivéve egyetlen házat a "falu" végén. S bár szüleim annak idején éppen az ellenkezőjére oktattak, nem tudtam megállni, hogy oda ne lopakodjak, és meg ne próbáljak belesni rajta.

A szoba közepén, a gerendára függesztve ember nagyságú rongybábu lógott ugyanolyan porszívócsőre akasztva, mint amit éppen az előbb vettem le a vállamról. A nyak táján rénszarvasszíjból fonott kötéllel erősítették meg; nehogy a bábu feje kicsússzon belőle.

A bábu előtt az a szakállas, fiatal férfi állt, akivel azon a reggelen találkoztam, amikor éppen csak kimenekültem Donna Welsh égő lakókocsijából.

A szakállas minden figyelmével a rongybaba felé fordult, talán még azt sem vette volna észre, ha kinyitom az ablakot, hogy jobban lássak.

Természetesen eszem ágában sem volt kinyitni, így is nagyon jól láttam mindent.

Láttam a majdnem egészen üres whiskysüveget a szakállas melletti asztalon, átlátszó rajzpapírokkal félig betakarva. Láttam arcára fagyott kétségbeesését, melyet az alkohol egészen az őrjöngésig fokozott. Láttam a bábu fejére gombostűvel feltűzött képet: Donna Welsh levelezőlap nagyságú, mosolygós képét. Láttam a bábu piros festékkel felrajzolt szívét, amely alighanem Donna Welsh szívét jelképezte. Láttam a széles pengéjű finn vadászkést, a pukkót a kezében, dühösen elővillanó ragadozófogait, remegő, szőrrel borított kezét.

Aztán azt is láttam, hogy ez a kéz meglendül, s a kés a rongybábu szívébe szalad.

Hallottam a szakállas férfi szívbemarkoló kiáltását, láttam lengeni a rongybábut, megcsillanni a kést, zuhanást hallottam, sírást, s mintha valaki kétségbeesetten verte volna a padlót.

Nem leselkedtem tovább.

95.

Nem akartam megzavarni senki álmát, így aztán magamnak kellett eligazodnom a faházak között.

Frankfather bungalójára jól emlékeztem; nem is jelentett gondot a megtalálása. Hátranéztem, hogy nem követ-e valaki, aztán halkan

megkopogtattam az ajtót.

Semmi nem moccant odabent, talán még a falakat rágó szúk is nyugalomra tértek.

Hátraballagtam, és bevilágítottam az ablakon. A fejemre szerelt lámpa nem adott reflektorfényt, de azért jól láttam, hogy Frankfather ágya vetetlen, és a székekben sem ül senki.

Megnyomtam az ablakot. Én lepődtem meg a legjobban, hogy engedett. Mielőtt gondolkozhattam volna, már bent is álltam a szobában.

A lámpa széles csíkokat hasított a sötétségbe, így alaposan szemügyre vehettem a szekrény oldalára tűzött légi felvételt, amelynek a testvére már tegnap feltűnt nekem Donna kocsijában.

Nem láttam erőszaknak nyomát. Egyetlen kidőlt

whiskysüveg utalt valami hasonlóra, de ha minden whiskysüveg mögött, amely feldőlt, erőszakot gyanítanánk, nem kellene féltenünk bolygónkat a túlnépesedéstől.

Villantottam még néhányat, aztán visszamásztam a szabadba. A hold egy felhőfoszlány mögé bújt, mintha helytelenítené cselekedetemet.

Rákacsintottam, aztán elindultam a mocsár felé. Úgy éreztem, felesleges Winther-Larsent keresgélnem.

96.

Azt az utat követtem, amelyet akkor futottam végig, amikor elmenekültem a tűzhaláltól. Jó negyedórai gyaloglás után elértem egy nagy fához, amely alatt háromfelé ágazott az út.

Gondolkodás nélkül azt az utat választottam, amelyet nem ismertem. Az első oda vezetett, ahol békát akartam fogni, a másik alighanem oda, ahova a kutatók jártak, ha vizet volt látni kedvük. Engem a harmadik út érdekelt.

A keskeny ösvény, amely a lapály egyre mocsarasabb részén vezetett át, hamarosan nádasba torkollott. Közeledésemre vadkacsák röppentek fel, s elhallgatott a békakuruttyolás.

Bár messze voltam attól, hogy úgy olvassak a nyomokból, mint az indiánok, vagy mint Radzs Kumar Szingh, a kígyóember, annyit mégis észrevettem, hogy nemrégen járt erre valaki. Felemeltem egy letört nádszálat. Jószerével még el sem kezdett fonnyadni.

Levetettem a ruhám, és belegyömöszöltem a magammal hozott plasztikzsákba. Hűvös szellő lengedezett: libabőrt csalt a karomra. Ugrottam néhányat hogy elűzzem a kellemetlen érzést, s a stukkeromat is becsomagoltam egy kisebb plasztikzacskóba. Behúztam a zsákot egy bokor alá, számba vettem a furulyát, kiugrattam a teleszkópos antennát, és a békák fejvesztett menekülése közepette bele süllyedtem a mocsárba.

97.

Ha bárki is azt hinné, hogy meg lehet szokni a mocsár mélyén való sétafikálást, hát téved! Jobban undorodtam tőle, mint korábban, amikor még nem tudtam, mi vár rám. A kulimász körülölelt, s én, vállig a moslékban, elindultam az orrom után.

Meglepődve tapasztaltam, hogy a láp nem mélyül. Már vagy kétszer annyi utat tettem meg, mint néhány órával korábban, pár száz méternyire ettől a partszakasztól, amikor egyszerre csak megnyílt a lábam alatt a semmi.

Szerencsére nem ért egészen készületlenül a dolog. Vigyázva, hogy a cső vége le ne süllyedjen a kulimász szintje alá, úszni kezdtem. Egészen addig, amíg iszapba nem ütközött a térdem.

Felálltam. Koromfekete éjszaka ölelt körül. A sűrű lé simogatott, mintha iszapmasszázs-szalonban heverésztem volna. Behúztam a nyakam, felnyúltam a sisakig, és megtapogattam az oldalán a lámpa gombját.

Nem voltam boldogtalan, amikor felvillant a fény.

A körülöttem felzavart kulimász széthúzódott, furcsa alakzatot vett fel, és mint megnyúlt felhő az égen, úszni kezdett a mocsár mélye felé. Elégedetten bámultam utána, egészen addig, amíg valaki rá nem tenyerelt a lélegzőcsövem végére.

Krákogtam, köpködtem, vidáman fuldokoltam.

Tudtam, nem szabad felbukkannom, ha élve akarok

maradni. Revolverem után tapogatóztam, miközben egyre fogyott a levegőm. Végső kétségbeesésemben óriásit fújtam a csőbe, mintha bizony a vikinget el lehetne riasztani fújdogálással.

Aki befogta a csövemet, semmi esetre sem lehetett a viking, mert néhány pillanat múlva ismét levegőhöz jutottam. Hangos csobbanást hallottam a fejem felett, s káprázó szemeim előtt felbukkant egy akkora béka, hogy közepes méretű házinyúlnak is elmehetett volna. Unottan lebegett az arcom előtt: megpróbálta felmérni, hogy melyikünk az erősebb. Meg sem moccantam: a maga nemében páratlan látványt nyújtott. Az aranykorona hiányzott ugyan a fejéről; ennek, ellenére nem kételkedtem benne, hogy magával a békakirállyal hozott össze a végzet.

A béka tett néhány lusta mozdulatot, aztán a szemembe nézett. Nem tréfa: egyenesen bele a szemembe.

Lassan, nagyon lassan, hogy el ne riasszam, felemeltem a kezem, és barátságosan odaintettem neki. A béka válaszul kieresztett a száján néhány buborékot és megfordult, miközben hátralesett, hogy ott vagyok-e még mögötte.

Bólintottam, és úszni kezdtem.

A megfojtott viking mocsarának békakirálya vezetett be a viking hetedik szobájába.

Úszás közben felidéztem a Frankfather szekrényének oldalára tűzött képet, rajta a lehetetlen, összevissza vonalakkal.

A béka fékezett és hátralesett. Kissé gyorsabbra fogtam a tempót, miközben bocsánatkérőn néztem rá. Könnyű neked – gondoltam –, nincs szükséged porszívócsőre.

Egészen addig úsztam, amíg ismét trutymóba keveredtem. A béka eltűnt a szemem elől, hiába pislogtam segélykérőn a békalencsébe. Eltűnt, és nem is bukkant elő többé.

Lábam szilárd talajt érzett, ha a trutymót egyáltalán annak lehet nevezni. Éreztem, hogy bokáig süllyedek az iszapba, majd néhány lépés után térdig.

Megálltam, és aggódva néztem körül. Alighanem utat tévesztettem.

A csatornatisztító-lámpa fénye kétségbeesetten próbált áthatolni a körülöttem keringő bűzös folyadékon, aztán feladta a küzdelmet. Úgy éreztem magam, mintha egy óriási üveg szilvalekvárban ülnék, s csak arra várnék, hogy kikanalazzon valaki.

Éppen arra gondoltam, hogy a békakirály becsapott és ideje visszavonulót fújni, amikor újra szilárd talajt éreztem a talpam alatt. Amennyire csak a cső engedte, lehajoltam. A kemény tófeneket vastag iszap borította, de nem annyira vastag, hogy ne tudtam volna néhány rúgással elkotorni.

Legnagyobb meglepetésemre virágmintás kőlapok bukkantak elő az iszap alól. Mintha egy elsüllyedt római város utcáin jártam volna. A kőlapok azonban egyáltalán nem látszottak rómainak, sőt vikingnek sem. Éppen olyanok voltak, amilyeneket délután láttam a szupermarketben.

Egyszerre csak megértettem a békakirály viselkedését. Nem személy szerint engem üdvözölt, hanem a lehetőséget, hogy kevés erőfeszítéssel finom falatokhoz juthat. Azok ugyanis, akik rendszeresen végigvonulnak a mocsár fenekén, felkavarják az iszapot, neki pedig nincs más dolga, mint elkapdosni a trutymóból kimosott kukacokat.

A kőlapok inogtak, billegtek a talpam alatt, mégis biztosabban jártam rajtuk, mint az iszapban. Ismét lágy, büdös mocsárba süllyedtem; nemhogy úszni nem lehetett benne, hanem jószerével haladni sem. Lassított felvételként törtem előre, arcom elől legyezgetve az ingovány sűrűjét.

Számoltam a lépteimet, s éppen az ezerszázadikat tettem meg a köveken, amikor egyszerre csak emelkedni kezdett a talaj.

Lenéztem. A virágmintás négyzetek nem voltak sehol.

Tettem néhány tétova lépést előre, miközben elbotlottam valamiben.

Megfogtam, felemeltem. Addig hajszoltam az orrom elől az

iszapot, amíg ki nem tisztult valamelyest a lé. A fénysugár megcsillant egy tégla majdnem fekete felületén: szabálytalanul, mondhatnám primitíven vágott tégladarab volt, nehéz lett volna megmondani, milyen színű lehetett eredetileg.

Az aljzat egyre emelkedett, a téglák száma egyre szaporodott. A végén már úgy bukdácsoltam közöttük, mint egy szélhámos építési vállalkozó összeomlott épületének romjain.

Megpróbáltam megállapítani, mennyi víz lehet felettem. Felemeltem a karom, de nem értem levegőt.

Olyan váratlanul ütköztem a falnak, hogy komoly fájdalmat okozott. Fejem nagyot koppant, hátratántorodtam, és kicsin múlt, hogy hanyatt nem estem. Amerre a szemem látott, tekintélyes téglafal húzódott. Kerítés a mocsár alatt!

Mivel a fal közvetlen közelében tisztább volt a lé, hozzálapultam, és megpróbáltam aprólékosan szemügyre venni.

Sokat nem láttam rajta – vastagon borított mindent az iszap – abban viszont biztos voltam, hogy nem a vikingek rakták.

Lassan, oldalazva elindultam a kerítés mellett. Néhány lépés után ismét vaksötétben tapogatóztam, csak mintha a szilvalekvárt sűrű kulimász váltotta volna fel.

Vettem egy mély lélegzetet, aztán egyetlen rúgással felemelkedtem a trutymó felszínére. Mintha örvényjátszott volna velem: megperdültem, és máris újra a feneken voltam.

Most értettem csak meg, hogy miért használ mindenki, aki a mocsár fenekére merészkedik, porszívócsövet, és nem békaember-felszerelést. Itt csak a feneken lehet közlekedni – a szabad vízfelületek kivételével. Ha valaki megpróbálna békaembert játszani ebben a kulimászban, alighanem alaposan megdöntené a mocsár alatt tartózkodás világcsúcsát. Talán még a rekordok könyvébe is bekerülhetne, ha hullák teljesítményét is figyelembe vennék.

Még egyszer meglöktem magam, felértem a felszínre, aztán amikor leszálló ágba kerültem, erőteljes kapálózásba kezdtem, hogy rákerüljek a kerítés tetejére.

Miközben kifújtam magam, az angol gyermekversre gondoltam, melynek hőse a falon ül és olyan jól érzi magát, hogy egy ezred katona sem tudná levontatni róla.

Egyelőre én is jól éreztem magam – amennyire a körülmények engedték. A fal elég vastagnak bizonyult, s szerencsére sem üveg, sem tüskésdrót nem volt a tetején.

Megeresztettem egy rövid elmélkedést arról,

hogy minek a fal, ha könnyedén keresztül lehet mászni rajta, aztán arra a megállapításra jutottam,

hogy a fal nem emberek ellen, hanem valami egészen más okból készült.

Jól emlékeztem rá, hogy a tiszta vizű folyosóban áramló víz a part felől igyekszik a mocsár belseje felé, onnan hozza magával az iszapot, melyet az ingovány közepén rak le. Azok, akik a falat építették, meg akartak védeni valamit az eliszaposodástól. Kinyújtottam a nyakam, hogy meggyőződjek róla, igazam van-e, de megbillentem, és átcsúsztam a túlsó oldalra. A teleszkóp és a cső kitartottak: nem folyt víz a számba. Valami halkan koppant alattam. Megfordultam, és magam alá néztem. Sima, csúszós deszkafelületre simult a tenyerem. Felnéztem. A víz kitisztult, s néhány méter távolságból faragott, szakállas férfiarc nézett rám fenyegetéssel kevert kíváncsisággal. Egy sok évszázados viking hajó fedélzetén voltam.

99.

Nem sokat tudtam a viking hajókról, abban azonban biztos voltam, hogy nem szoktak véletlenül mocsarak mélyére kerülni. Kézenfekvőnek látszott a feltételezés, hogy egy hajósír tetején üldögélek.

Mivel egyelőre nem volt jobb dolgom, nyugton maradtam. Törökülésben, karomat a térdem köré fonva.

A férfifej hol eltűnt a szálldosó iszapban, hol előbukkant. Éppen úgy, mint a hold a felhők közül. Szívtam a jó éjszakai levegőt, és gondolkodni próbáltam.

Aminek a tetején ülök, egy viking hajó: ehhez kétség sem férhet. Az is biztos, hogy óriási értéket képvisel: nemcsak maga a hajó, hanem mindaz, ami a belsejében rejtőzhet.

Gondolatban visszakanyarodtam a légi felvételekhez. Az egyiket Frankfather szobájában láttam, a másikat Donna Welsh kocsijában.

Már akkor feltűnt, hogy talán a mocsár fényképét látom, krikszkrakszokkal a közepén, s talán meg is kérdeztem volna, hogy mit jelentenek az összevissza vonalak, csakhogy Donnának éppen valami egészen máson járt az esze.

Akkor azt hittem, hogy a "békafogáson", ma már, jól tudom, azon törte a fejét, hogyan tegyen el láb alól. A légi felvételek tehát kimutatták, hogy a mocsár fenekén rejtőzik valami. Frankfather tudta, Donna is tudta, talán Ole Knutsen is tudta, csakhogy senki nem beszélt róla. Vajon miért? Mi az ördög lehet ebben a hajóban?

Vadul kavarogtak bennem a gondolatok. Jobbnál jobb ötleteim támadtak, de valamennyi tiszavirág-életűnek bizonyult. Ha komolyabban megvizsgáltam őket, összeomlottak, mint egy viking hajó tenné, ha kivinnék a szabad levegőre.

Tanácstalanabb voltam, mint valaha. Az utóbbi napban úgy éreztem, hogy tisztán áll előttem az egész ügy, legfeljebb néhány apró ponton akad még igazítanivaló. Most azonban összekavarodott minden, mint az iszap az orrom előtt.

Körbejártam egyszer-kétszer. Szép volt, félelmesen szép. Mintha

egy piramis belsejében kóboroltam volna. Az iszappal fedett deszkalapok elmúlt évszázadokról árulkodtak, kemény férfiakról, akik valaha ezeken a deszkákon tapostak. Úgy éreztem, hogy néhai vikingek árnyai lebegnek körülöttem, s féltékenyen figyelik minden mozdulatomat.

Csak meg ne próbáljanak belefojtani a vízbe.

Tettem még egy kört, és egyre kevésbé értettem a dolgot. Jó, Ole Knutsen és Frankfather találtak egy hajót a mocsárban. Egy igazi viking hajót. A hajó maga óriási értéket képvisel, a felfedezés pedig igazi tudományos szenzációt. Akkor hogy az ördögbe lehet, hogy hallgattak róla, mint a sír? Egyszerűen érthetetlen.

Még egyszer körüljártam a leletet. Éreztem, hogy fáradok, és a bőröm is mintha kezdett volna átázni. Tudtam, hogy hamarosan ki kell másznom a vízből, különben annyira leesik a hőmérsékletem, hogy baj lesz.

Sóhajtva kieresztettem néhány óriási buborékot, aztán úgy döntöttem, adok magamnak még egy utolsó lehetőséget.

Kissé távolabb gyalogoltam az oldalfaltól, s egészen addig lépkedtem, amíg fel nem bukkant az orrom előtt egy téglából rakott, kockára emlékeztető, ablak nélküli épület.

Néhány másodperc alatt megkerültem. Az ajtaja éppen a hajóval ellenkező irányba nézett. Odahajoltam a zárhoz; egyszerű tolózár volt, rénszarvasszíjakból fonott kötéllel biztosítva.

Rángattam egy kicsit, de olyan erővel tört rám a reszketés, hogy abba kellett hagynom a piszmogást. Ereztem, ha nem kerülök perceken belül szárazra, én leszek a mocsár legközelebbi áldozata. Ha ezer év múlva megtalálnak, nyakamon a porszívócső maradványával, nem is vitás, hogy vagy az ősskandinávok, vagy a vikingek közé sorolnak a régészek.

Remegő kézzel kapcsoltam le oldalamról a vadászkésemet, és elnyisszantottam a rénszarvaskötelet.

A kötéldarabok lebegve hulltak a vízbe, s néhány pillanat múlva elvesztek a szilvalekvárban.

Erőt vettem magamon, és elhúztam a tolózárat.

A kitáruló ajtó megmozgatta a piszkos levet, barna csíkok úsztak be az ajtón, hogy néhány fordulat után visszajöjjenek.

Bedugtam a fejem a nyíláson, aztán sokáig nem is húztam vissza.

Kimeredt szemmel bámultam a kockában felhalmozott aranytányérokat, aranykupákat, aranytálakat. Ahogy magamban gyorsan elneveztem: Szőrösnadrágú Harald kincsét.

100.

A ragyogó holdfényben világosan meg tudtam különböztetni a nádzsombékokat, a békalencseszigeteket és a meg-megcsillanó vízfelületet. Nehezen mozogtam, mintha futóhomokon jártam volna.

Olyan sűrű volt körülöttem a mocsár, hogy szinte ólomnak éreztem a magammal hozott aranytál súlyát.

Hátranéztem. Mintha iszappal borított fatörzs úszott volna mögöttem.

Sisakomhoz nyúltam, lekattantottam a lámpát.

Nem messzire tőlem hatalmas zsombékdomb emelkedett. Elhatároztam, hogy odavonszolom magam, és néhány percre megpihenek.

Már-már a zsombékhoz értem, jó ötven méterre a parttól, amikor kiúszott mögüle egy megtermett béka. Nem mozgatta a lábait, mégis úszott.

Lihegtem, köpködtem, miközben összeakadt a tekintetünk. Nagy, sárga, álmélkodó szeme volt, mintha maga is csodálkozna rajta, hogyan lehet úgy úszni egy mocsárban, hogy meg sem mozdítja a lábát.

Lihegtem és néztem, közben arra gondoltam, hogy az állatvilág milyen gyorsan alkalmazkodik a megváltozott körülményekhez. A béka átölelve tartott egy periszkópszerűen kinyúló ágat, amelyet minden bizonnyal a mocsár alatti áramlatok mozgattak, s ő lustán hagyta, hogy az alkalmi hajó magával vigye.

Csodáltam a békát találékonyságáért, és még akkor sem gondoltam semmi rosszra, amikor észrevettem, hogy kétségbeesetten rángatja magát. Talán ezen a szerelmes éjszakán annyi fölös energia szabadult fel benne, hogy elkapta az idegbaj, mint egykoron a vitustáncot járó Európát. Talán…

A béka egyre közelebb jött, én egyre bambábban bámultam rá. Óriási szemét időről időre lehunyta, és annál szaporábban rázta magát, minél közelebb került hozzám.

A következő pillanatban a béka felröppent a levegőbe. Vártam, hogy hatalmas csukafejessel eltűnjék a trutymóban, de nem tette. Helyette ott maradt lógva a periszkópszerű valami tetején.

Elakadt lélegzettel figyeltem, hogy az iszap hullámzani kezd, buborékok jelennek meg a felszínén, néhány örvény, majd egy fej, vállak, nyak, törzs, végül az egész ember.

Ahhoz már nem volt időm, hogy a plasztikzacskóból kicsomagoljam a pisztolyomat. Két karnyújtásnyira volt csak tőlem, s amíg haboztam, ez a távolság is lecsökkent egyre.

Ott állt az orrom előtt, karjára tekert pányvával, iszappal fedett, szőrös bőrnadrágban, bőrzekében, kezében a görbe, viking tőrrel.

Arcát békanyál és sár borította, csak a szeme villant, ahogy kinyújtotta a karját, és megpróbált átölelni.

Tátott szájából fenyegető morgás áradt felém.

– Harald… död…

A viking volt.

101.

Nem szokott velem megtörténni, de most elveszítettem a fejem. Annyi mindenen mentem keresztül az elmúlt órában, hogy kiakadt bennem valami.

Az óriási hold a fejem felett, a levegőben röpködő béka, a bűzlő mocsár alaposan megviselték az idegeimet.

Amikor a viking elkapta a torkom, kapálózni próbáltam, de csak annyit értem el vele, hogy a késem kiesett a kezemből. A viking viszont felemelte az övét.

Ekkor egyszerre csodálatosan kivilágosodott minden. Mintha kijózanodtam volna egy kiadós whiskyzés után: kristálytisztán láttam a világot, benne magamat és a vikinget. Tudtam, hogy senki meg nem védhet, még Radzs Kumar Szingh sem, egyedül csak én.

Ahelyett hogy tovább kapálóztam volna, megragadtam a csuklóját, hátrahajoltam, és magam felé rántottam. A kés csak centiméterekre távolodott el a nyakamtól, így igencsak kockázatos dolog volt, amit csináltam. Ha lett volna más megoldás, talán nem is csinálom. De nem volt.

102.

Már-már az iszapot érintette a hátam, amikor a szabályoknak megfelelően összerántottam a lábam, megtámasztottam a talpam a hasán, s abban a szempillantásban, amikor a kés éle elérte a bőröm, óriási erővel felrúgtam a levegőbe.

A viking felemelkedett – békástul, csövestül, késestül –, és eltakarta előlem a holdat. Aztán óriási csobbanást és elfojtott, angol nyelvű káromkodást hallottam.

Soha nem gondoltam volna, hogy a vikingek angolul is tudnak. Arra pedig végképp nem, hogy ilyen gazdag a szókincsük;

Tudtam, ha menekülni kezdek, utolér, és mivel az ő kezében ott a kés, nagyon is kétséges lenne a verekedés kimenetele. Arról nem is beszélve, hogy a fagyhalál küszöbén álltam. Testem remegett, s már az őrangyalt is csak egy forró tea és egy pohár whisky képében tudtam elképzelni.

Habozás nélkül támadtam. Felemelkedtem, és kimarkolva kéttenyérnyi iszapot magam elől, a viking képébe vágtam:

Szőrösnadrágú Harald király egykori kapitánya feljajdult, és az arcához kapott. Sajnos, a kését nem ejtette el; ott szorongatta a kezében, miközben lehajolt, hogy kimossa a szeméből az iszapot.

Nem éreztem magamban annyi erőt, hogy megküzdjek vele. Ujjaim megbénultak, talán a revolvert sem lettem volna képes megtartani. Lábam görcsbe rándult, fejemben mintha üvegharangokat rázogatott volna egy gonosz manó.

Megfordultam, s bár szégyen a futás, igyekeztem elinalni. Mindent tudtam, amit tudnom kellett. Láttam, hogy kitátja a száját, mintha bele akarna harapni a levegőbe. Láng csapott ki a torkán, s a hörgő hang körülfont, megpróbált megbénítani.

– Ha… rald… död…

Észre sem vettem, hogy elveszítettem a légzőkészülékemet és az aranytálat. Plasztikzacskóba csomagolt revolverem a térdemet verte: legszívesebben tőle is megszabadultam volna.

Nem emlékszem, hogy üldözött-e, arra sem emlékszem, hogyan jutottam ki a partra. Félig béna ujjaimmal téptem, szaggattam a műanyagot, míg végre, egy örökkévalóságnak tűnő erőlködés után, sikerült kiszabadítanom 38-asomat.

A legközelebbi bokor ágai megrebbentek; valaki halkan suttogott mögöttük.

– Mr. Lawrence! Mr. Lawrence! Ráfogtam a stukkert a bokorra.

Az ágak tovább hajladoztak, aztán egyszerre csak Gudmundur Gulbrandsen termett az orrom előtt.

– Csakhogy itt van, a fene vigye el magát! – káromkodott, és dühösen meredt a bokor mögül kikászálódó Bakkéra, mintha ő tehetne az eltűnéseimről. – Hol volt idáig?

– Volt egy… kis… megbeszélnivalóm a vikinggel! Végigbámult

rajtam: most vette csak észre, hogy nézek ki. Összerázkódott, és gyanakodva vizsgálta iszaptól fekete képemet.

– Mit mond? Hogy a vikinggel…

– Ott voltam… a viking hetedik… szobájában!

– Hol volt? Megvontam a vállam.

– Nincs valami italuk? Forró víz is jó lesz. A hetedik szobát kérdezze meg a fiától. Ha megoldódik ez a rohadt ügy, vehet neki egy mázsa csokoládét!

– A fiamnak?

Meg volt győződve róla, hogy nem vagyok magamnál.

– Van valami innivalójuk, vagy nincs? – sürgettem türelmetlenül.

Bakke elvigyorodott. Rumbát jártak barázdált képén a sebhelyek.

– Benn a kocsiban van egy kis üveg whisky. A vastartalék. A felügyelő személyes utasítása szükséges hozzá. Az én hatáskörröm…

Mivel az ujjaim kezdtek melegedni, szépen Gulbrandsenre fogtam a stukkert.

– Adjon parancsot, különben…

Bakke megfordult, és elvágtatott a kocsi felé.

– Hol van Jamieson?

– Húsz méterrel hátrább. Itt van mindenki. Nem egészen értem…

– Mindent meg fog érteni! Tudja, hogy a mocsár fenekén szunnyadozik egy viking hajó?

Eltátotta a száját a meglepetéstől.

– Úristen! Egy hajó? Hogy lehet…?

– Fogalmam sincs róla. Kikotorták az iszapból. Védőfalat is építettek köré.

– Kik? Ember, kik?!

– Talán Rypdal és a többiek.

– Mi a fenéért?

– Ott a hajó és kész! Arannyal körülrakva. A viking viszont pillanatokon belül itt lesz!

Úgy ugrott fel, mintha skorpió harapott volna a fenekébe.

– Mit mond? Beszéljen, az istenit neki!

Mielőtt engedhettem volna az erőszaknak, megjött Bakke az üveggel. Úgy kaptam utána, mint réges-régi plakátokon a fuldokló hajótörött a feléje úszó rumosüveg után.

Behunyt szemmel húztam egyet, aztán Bakke kezébe nyomtam az üveget.

– Rejtse el! Azonnal itt lesz a viking!

A vágott képű tűnődött néhány másodpercig, majd ő is meghúzta az italt.

Gulbrandsen csípőre tette a kezét.

– Ide figyeljen! Nincs maga berúgva?

Szó nélkül becsavartam magam a pokrócba, melyet Bakke dobott

felém.

Valahonnan a bokrokon túl rejtőzködő mocsár irányából halk cuppanások és fröccsenések zaja szűrődött felénk.

– A viking – mondtam, és megszorítottam a revolverem. – Hol vannak a többiek?

Átvágtunk egy bokorsoron, elsuhantunk a fa alatt, amelyen az utóbbi időben főleg hullák termettek, s bár néhányszor ráléptem a pokróc szélére, sikerült megúsznom hasraesés nélkül. Gulbrandsen aggódva bámult rám, ahogy kivont revolverrel botladoztam mellette, de nem szólt egy árva szót sem.

Szempillantás alatt megelevenedett körülöttem az erdő. Előbb Linda ugrott oda hozzám, aztán Huckabee, Nguyen Nam Phong, Jamieson, Bébi, végül Frankfather.

– Jól van?

Egyszerre kérdezték, mint egy szavalókórus.

Leguggoltam a földre, mert éreztem, hogy remegni kezd a térdem. Megvártam, míg mellém guggolnak, mint a boszorkányok a Macbethben.

– Nincs sok időnk, sőt azt hiszem, semennyi. Itt van a viking a nyomomban!

– Hol? – kérdezte tompán Huckabee.

– Talán már csak néhány lépésnyire tőlünk. Ki fog jönni a partra. Azt hiszi, hogy végezhet velem…

Közvetlenül a part közelében elhallgattak a békák. Mintha valaki felénk lopakodott volna.

"Nyomd ide a feneked, bébi" Jamiesonhoz simult, és elcsukló lelkesedéssel súgta.

– Juj de izgalmas, Bertie! Mondd, édes, elkapunk valakit?

Jamieson megpaskolta a bébi csábító fenekét, és odaballagott hozzám.

– Jól van?

– Pocsékul. Majdnem belefulladtam.

– Tényleg látta a fickót?

– Mi az, hogy láttam?! Majdnem ki is nyírt!

– És… tényleg valami izé… szóval kísértet vagy mifene?

– Mindenesetre fények villognak a szájában. Ha ilyesmit lát, egyenesen oda üssön!

Bébinek kezdett inába szállni a bátorsága.

– Bertie, nem lenne jobb, ha lelépnénk, és a kukkolókat kapnád el inkább?

Frankfather megfogta a kezem.

– Csak annyit akartam mondani, Mr. Lawrence… Öreg és fáradt volt az arca, mintha maga is az iszap alól került volna elő.

Folytatni akarta, de Gulbrandsen nem hagyta,

– Ide figyeljenek – suttogta, miközben kihúzta a revolverét. – Én akarom elkapni, megértették?

– Miért éppen maga? – kérdezte Bertie öklét lengetve.

– Mert ez nem krumplitolvaj, hanem a viking! Gondolkodás nélkül öl, ezt vegyék tudomásul. Azt akarom, hogy valamennyien élve megússzuk!

– Miért, te mit akarsz, Bertie? – nyafogott a megfélemlített bébi.

– Mr. Lawrence tudja kezelni a fegyverét?

– Megpróbálom.

– Bakke és én elzárjuk a mocsár felé vezető utat. Mr. Lawrence érez annyi erőt magában, hogy… kicsalja?

Pontosan értettem, mire gondol. Korábban már nekem is megfordult a fejemben a dolog: ha nem pillant meg, talán ki sem jön az ingoványból.

Mélyet sóhajtottam, aztán biccentettem.

– Oké. Világos minden. Olyan messzire kicsalom, amennyire csak lehet… A többiek tűnjenek el!

Ezzel bezárult a fülem, mintha vattát dugtam volna bele. Láttam ugyan, hogy Frankfather felém int, és kétségbeesetten magyaráz valamit, láttam Linda halottsápadt arcát, mozgó száját – szerencsére nem hallottam semmit. Lelöktem a vállamról a pokrócot, iszaptól bűzös nadrágomba dugtam a stukkert, és kimásztam a bokrok közül.

Nem mondhatnám, hogy túlságosan tetszett a szerep, amit Gulbrandsen nekem szánt, de el kellett ismernem, igaza volt. Ha nem sikerül kicsalni a mocsárból, bottal üthetjük a nyomát. Még néhány nap, és Winther-Larsen jelenti az eseményeket az alapítványnak.

A hold mint óriási jupiterlámpa ragyogott az égen. Mozdulatlan volt minden, mint egy évszázados panorámaképen. Mintha szellemkéz kente volna vászonra az ingovány partját. Ha a középkorban lettünk volna, a világ minden tájáról ide gyűlhettek volna az énekesek kísértetverseket írni.

Kidugtam a fejem a bokrok közül. Közvetlenül előttem jó harminc méter átmérőjű, holdfény áztatta füves tisztás húzódott. Ha kimászom oda, mintha egy televízió képernyőjén lennék. Engem mindenki lát, én senkit.

Pokolian nem tetszett az egész, de tudtam, ha még tovább tűnődöm, soha nem megyek ki arra az elátkozott tisztásra. Nyeltem egy nagyot, és kimásztam.

Meg kell hagyni, élethűen alakítottam a sebesült, vitézt. Feküdtem, hörögtem, megpróbáltam felállni, összegörnyedtem és visszaroskadtam a fűre. Közben gyakran a hasamra pillantottam, mintha ott lett volna a bibi.

Addig csináltam, amíg bele nem fáradtam. A békák még mindig hallgattak, a hold dermedten figyelte mutatványomat. Végül fogott

egy leheletnyi csipkefüggönyt, és az arca elé kapta.

Bármennyire is divatosan vékony volt a hold takarója, a ragyogó fehér fény ereje érezhetően csökkent. Mintha hűvös, kellemetlen szellő mozgatta volna a leveleket.

Egyszerre csak megszólaltak a parton a békák. Nyugodtan, szerelmesen brekegtek, másféle izgalom vibrált a hangjukban, mint vártam volna.

Ültem és csalódottan bámultam a mocsárra. A hold elrántotta a kendőt az arca elől, és gúnyosan vigyorgott.

Legszívesebben belerúgtam volna az illatos norvég fűbe. Mennyire más is itt minden, mint Ázsiában! Ott a természet a barátom: értem a hangját, a mozdulatát, a jelzéseit, míg itt idegen vagyok, bármennyire is zöldelljen a fű a talpam alatt.

Felemeltem a kezem, aztán elkeseredetten leeresztettem. A békák kórusa egyértelműen jelezte hogy a viking felszívódott. Talán ez volt az utolsó lehetőség, hogy elkapjuk.

Szép, nyugodt léptekkel beléptem a bokrok közé. Sóhajtottam és éppen azon voltam, hogy előtrombitálom a többieket, amikor a hátam mögül árnyék esett a fűre.

Egy férfi állt mögöttem szőrös bőrnadrágban, bőrmellényben, kezében felemelt görbe, viking tőrrel.

Megfordulni már nem volt időm. Fejjel előre bevetettem magam a bokrok közé. Orromat megcsapta az iszap szaga, s közvetlenül a fülem mellett hallottam a morgását.

– Harald… död…

Ismét itt volt a viking.

103.

Kinyitotta a száját: apró lángnyelv gyulladt fel benne. Kicsit hátrahajoltam, mintha megcsúsztam volna, aztán felhúzott térddel keményen az ágyékába rúgtam.

Jó verekedő volt, de nem képzett. Összegörnyedt, feljajdult, megpróbálta lábamba szúrni a kését. Hagytam, hadd próbálkozzék. Elléptem mellőle, s gyorsan és keményen kézéllel a tarkójára vágtam. Szomorú, elkeseredett nyögés szakadt fel a gyomrából, mielőtt végignyúlt volna a füvön. Nem éreztem a siker örömét. Álltam felette szótlanul. Nehezen szedte a levegőt, néha-néha megrándult a lába, mintha megpróbált volna felemelkedni. Arcát vastagon borította az iszap és a békanyál.

Nem töröltem le, hiszen pontosan tudtam, ki rejtőzik a maszk alatt. Nem messze tőlünk recsegni kezdtek a bokrok, s kibukkant közülük Gulbrandsen.

– Mr. Lawrence, merre van?

Szólni akartam, de a következő szempillantásban eltűnt előlem. Mint a zuhanó repülőgép, amely elvész a radarernyőről.

A viking nyögve a lábam után kapott. Félreléptem, és értetlenül bámultam a sűrűbe.

Hova az ördögbe tűnt a felügyelő?

A viking a hasára fordult, és fájdalmasan nyögdécselt.

– Te… szemét – mondta angolul, miközben vért köpött a fűre. – Még… elkaplak…

Letérdeltem mellé, és megkönnyebbülve láttam, hogy csak elharapta a száját.

Hátára fordítottam, és keményen a tenyerére léptem.

– Nyugalom – mondtam, pedig magam sem voltam nyugodt. – Ha mocorogsz, kinyírlak!

– Szemét! – mondta, és nyugton maradt. Tölcsért csináltam a kezemből.

– Gulbrandsen!

A fák és a bokrok visszaverték a hangom, de nem moccant semmi.

Kezdett nem tetszeni a dolog. Hiszen itt volt az előbb az orrom előtt.

– Gulbrandsen!

Már jóval csendesebben és bizonytalanabbul csengett a hangom.

– Linda!

A viking felkönyökölt.

– Ide Figyeljen! – suttogta rekedten. – Hagyjon futni! Maga el sem képzeli, micsoda buli folyik itt

Óriási pénzekről van szó… Kap egymilliót! Egy millió dollárt, ha futni hagy!

A hold ragyogása eltompult, pedig most nem is volt előtte felhő. Kiáltásaimra senki nem válaszolt, mintha valamennyien felszívódtak volna. A viking leejtett késére néztem. Nem vettem fel, csak továbbrúgtam egy kicsit, nehogy elérje. Ekkor már sokkal jobban izgatott az az érzés, amely ott hullámzott a bőrömön sarkamtól a tarkómig. Kihúztam övemből a pisztolyomat, és a markomba szorítottam. Bár nem kedves Ázsiámban, hanem Norvégiában voltam, az erdő mégis jelezte a veszélyt. Ha Indiában lettem volna, biztos lehettem volna benne, hogy tigris közeledik. Itt azonban csak Frankfather csörtetett felém. Kidugta a fejét egy bokor mögül, s amikor megpillantotta a földön heverő vikinget, halkan felkiáltott. Szája elé kapta a kezét: szépen nyírt kecskeszakálla remegett az izgalomtól.

– Jézusom, Mr. Lawrence… Ki ez? Jézusom! A viking…? Meghalt?

Övembe tűztem a stukkert.

– Hol vannak a többiek? Értetlenül meredt rám.

– Hát nem itt vannak? Én azt hittem… Valami botféle volt nála, azzal hajtogatta el az ágakat az orra elől.

– Én… nekem azt mondta Gulbrandsen, hogy menjek hátra Miss

Östergaarddal, fogjunk egy botot, és ha felbukkanna… érti, ugye? Azt hiszem, el akart távolítani bennünket a veszély közeléből. Aztán egyszerre Miss Östergaard is eltűnt mellőlem.

Vártam egy darabig, míg meghallottam a maga kiáltozását. Én nem is értem…

Én sem értettem. Egyáltalán semmit sem értettem.

Botjára támaszkodva a hátán fekvő vikinghez lépett.

– Maga kapta el? Ez álarc… Kíváncsi lennék… Ismét nagyot ordítottam.

– Gulbrandsen!

Ekkor vette észre Frankfather a viking kését. Lehajolt érte, és felemelte.

– Igazi viking tőr… Ezt használták Szőrösnadrágú Harald idejében. Ezzel aztán nem vicc elvágni valakinek a torkát!

Dühösen tölcsért csináltam a tenyeremből. A professzor a viking fölé hajolt.

– Soha veszélyesebb fegyvert nem találtak ki, mint a viking tőr. Csak egyetlen mozdulat, és le lehet választani vele a fejet…

Volt valami a hangjában, ami nem tetszett nekem.

Feléje fordultam, de elkéstem.

A rozsdás, töredezett élű kés felemelkedett, és lecsapott a viking nyakára.

Az iszapos, békalencsés képű férfi feldobta magát a levegőbe, közben ordított, egészen addig, amíg hörgő bugyborékolásba nem fulladt a hangja.

Elvágott nyakából kilövellő vére vörösre festette a környező bokrok leveleit, Frankfather kezét és az én arcomat.

Mozdulatlanná dermedtem, mintha az én nyakamat vágta volna el. A viking lába rángatózott, rugdosta a füvet és az avart, aztán egy hatalmas rúgás után elcsendesedett.

A békák hallgattak, mintha megsejtettek volna valamit.

Fegyverem felé kúszott a kezem, de Frankfather rám fogta a vaskos fadarabot, amivel az ágakat hajtogatta szét maga előtt. Most láttam csak, hogy a "bot" vékony, modern fazonú géppisztoly.

– Maga megőrült, Frankfather – próbálkoztam, és egyre közelebb csúsztattam a kezem a stukkeromhoz. – Miért kellett megölnie…?

– Vegye el a kezét a fegyverétől!

– Még most sem értem…

– Vegye el a kezét, mert magába lövök! Azt hiszi, nem merem megtenni?

Olyasféle gúny volt a hangjában, ami arról biztosított, hogy meg meri. Sőt mintha az elvágott torkú viking is ezt bizonyította volna.

Leeresztettem a kezem a combom mellé.

– Így már egészen más – mondta Frankfather. Gyengéden

belerúgott a vikingbe, mintha azt akarná ellenőrizni, valóban meghalt-e. Magabiztos volt a hangja, egyáltalán nem emlékeztetett korábbi énjére, a szétszórt tudósra.

– Nyúljon a gatyájába és lassan, nagyon lassan a csövénél fogja meg a fegyverét! Világos? Egyetlen gyanús mozdulat, és a viking után küldöm a másvilágra. És nehogy hamis illúziói legyenek: a világháborúban megtanultam a fegyverekkel bánni. Megfogja a csövénél fogva, és idehajítja a lábamhoz! Hadd látom, van-e valami ragyogó trükkje, amivel megpróbál átverni?

Nem volt. Megfogtam a fegyvert, úgy ahogy kérte, és a lábához dobtam.

Anélkül hogy levette volna rólam a szemét, a bokrok közé rúgta.

– Így ni! Mit is kérdezett az előbb?

Az volt az érzésem, hogy játszik velem, mint macska az egérrel. Mintha az utolsó cseppig, a pohár fenekéig ki akarná élvezni a diadalát.

Égő szemébe néztem, és megdöbbentem. Mintha doktor Faustus nézett volna vissza rám. A kerek, kecskeszakállal díszített arc, az égő, diadalittas tekintet, a keskeny, összeszorított száj mind azt súgták, hogy gazdájuk eladta a lelkét az ördögnek.

Tompán, vereséget beismerőn kongott a hangom.

– Miért ölte meg a vikinget? Felnevetett, gyors, kapkodó nevetéssel.

– Mert meg kellett ölnöm. Ha nem ölöm meg, ő ölt volna meg engem.

Most már biztos voltam benne, hogy elment az esze. A félelem az őrületbe kergette. Talán meg sem ismer, azt sem tudja, ki vagyok. Csak az átkozott géppisztoly ne volna a kezében! Duruzsolt a hangom, mint egy tulai ezüstszamovár.

– A játéknak vége, professzor úr – mondtam olyan gyengéden, ahogy csak tudtam. – A vikinget elkaptam. Kár volt megölnie, mert fontos tanú lehetett volna. Adja ide a fegyverét, és hívjuk a felügyelőt… Itt már nincs sok tennivalónk!

Elvigyorodott, és szabad kezével megsimogatta a szakállát. – Maga bolondnak néz engem?

– Egyáltalán nem. Tovább vigyorgott.

– Tudja, hogy a bolondokkal nem szabad ellenkezni, mi? Azt gondolja, hogy szegény Frankfather megbuggyant a kiállott izgalmaktól. Én is ezt gondolnám a maga helyében… Csakhogy én, kedves barátom, nem vagyok bolond. Tudom, a dilisek is mind ezt állítják. Közlöm magával, hogy előre megfontolt szándékkal követtem el a gyilkosságot, kedvesem.

Valami pattant az agyamban. Mintha egy villanykapcsolót kattintottak volna fel. Eszerint Frankfather mégsem bolond. Ha pedig

nem bolond, akkor…

Nem mertem végiggondolni a dolgot.

A vesémbe láthatott, mert kuncogni kezdett. – Látja, látja, Mr. Lawrence. Előbb-utóbb helyes következtetésre jut. Mi tudósok kétségbeejtően egyformák vagyunk. Egyféleképpen mozog az agyunk. Őszintén szólva, nem rajongok érte, hogy kollégákat tegyek el láb alól.

Megfordult velem a világ.

– Maga… el akar engem tenni… izé… láb alól? Szomorúan bólintott.

– Sajnos.

– De hát… miért?

– Mert maga sokat tud, kedvesem. Nagyon sokat. Többet, mint szabadna, hehehe!

Ismét kigyulladt a fejemben egy villanykörte.

– Maga ölte meg Knutsent?

– Én hát – kuncogta barátságosan. – Miért, maga kire gondolt? Arra a balfék Rypdalra? Hiszen még egy legyet sem tudott volna agyoncsapni.

Nekem ugyan más volt erről a véleményem, de nem ez volt az az időpont, amikor megbeszélhettük volna a dolgot.

– Tegye le azt a fegyvert – próbálkoztam ismét, makacsul bízva benne, hogy egyszerre csak összeomlik, sírva fakad, és a lábamhoz borul. – Hiszen maga a viking tudományok professzora…

– Na, ebből elég! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon. – Kapja fel a hátára a halottat!

– Micsoda?

– Vegye fel, ha mondom. Ne akarja bemesélni nekem, hogy Leslie L. Lawrence nem mer elvinni egy hullát a hátán. Legfeljebb kicsit összekeni magát. Na, gyerünk!

Több évtizedes tapasztalat tanított meg rá, hogy tudjak a hangszínből olvasni. Az övéből most azt olvastam ki, hogy jobb lesz, ha szó nélkül megteszem, amit kíván. Aki ilyen hangon adja az utasításait, annak már ugrándozik a mutatóujja a fegyver ravaszán.

Lehajoltam, hogy felemeljem a vikinget. Frankfather lába csábító közelségben volt, de mielőtt még meggondolatlanságra ragadtathattam volna magam, felcsattant a hangja.

– A legkisebb gyanús mozdulat, és maga halott, Lawrence! Ki akarom élvezni a győzelmemet, és ebben maga sem gátolhat meg! Gyerünk!

Mély lélegzetet véve megpróbáltam feltornázni a hullát a hátamra. Csúszott, mintha angolnává változott volna. Egy-két forró vércsepp a fejemen koppant, de ügyet sem vetettem rá.

– Induljon előre! Mondom, hogy merre menjen. A halott nehéz volt, én viszont gyenge. Többször megbicsaklott a lábam, és csak a

szerencse mentett meg tőle, hogy nem zuhantam vikingestül a bokrok közé. Mindazonáltal igyekeztem úgy menni, hogy ne bújhasson meg a takarásomban. Ha valaki el akarná kapni a bokrok közül, ne álljak az útjában. Furcsa módon senki sem próbálta meg kilőni.

Mintha vadászati tilalom lett volna régészprofesszorokra.

Lépkedtem előre a vikinggel a nyakamban, és egyszerre csak végigfutott rajtam a felismerés: Gulbrandsen és a többiek azért nem jönnek a segítségemre, mert nem jöhetnek. Mert…

Tovább nem is kellett töprengenem. Átcsörtettem két bokorsor között, s amikor elhagytam az utolsó bokrot is, kibukkantam egy tisztásra.

Aztán majd a földre ejtettem a vikinget.

A tisztás velem szemben lévő oldalán ott ültek sorban valamennyien, akiktől azt reméltem, hogy kiszabadítanak Frankfather karmai közül.

Gulbrandsen, Bakke, Frank Huckabee, Nguyen Nam Phong, Linda Ostergaard, Jamieson és "nyomd ide a feneked, bébi".

S bár izzadságom a viking vérével keveredve a szemembe folyt, nem kerülte el a figyelmemet, hogy valamennyien össze vannak bilincselve; rénszarvasbőrből fonott kötéllel egymáshoz fűzve, mint a modern rabszolgák.

Frankfather mosolygott, és tisztelgésre emelte a géppisztolyát.

– Salve! Dobja oda a bokrok alá! Nincs több bilincse, Gulbrandsen?

– Nincs – morogta a rendőr, elkeseredett pillantást vetve rám.

– Akkor kénytelen leszek szíjjal összekötni a kezét. Nyújtsa csak ide!

Előbb a kezem kötözte meg, aztán a lábam. Jó erősen, de meglehetősen ügyetlenül. Éreztem, hogy öt perc alatt szabad vagyok, ha békén hagynak. De vajon lesz-e öt percem?

Frankfather leült velünk szemben a fűre, és gondterhelten szemlélte kis csapatunkat.

– Túlságosan sok hulla túlságosan sok bonyodalmat okoz. Nem én találtam ki, de akárki mondta is, fején találta a szöget. Magát azért sajnálom, Gulbrandsen. Jókat sakkoztunk, nem?

– Dögölj meg! – mondta a felügyelő.

– Egyébként, ha hiszi, ha nem, magát sajnálom a legjobban. És a kisfiát. Nem kellemes dolog árvaként felnőni. Bár a felesége, amilyen csinos asszony, rövidesen talál magának valakit, aki a kis Gunny apja lehet. Itt vagyok például én, a család régi barátja… Agglegény, szabad ember. Azonkívül itt szeretnék élni életem végéig, ahol feltárom a valamikor volt legnagyobb viking várost.

Linda Östergaard, aki Bébivel volt összekötve, felkapta a fejét.

– Itt?

Frankfather bólintott.

– Itt bizony. Mert megvan a város. És én tudom is, hol.

Bébi mintha felébredt volna ájulásszerű rémületéből, zokogni kezdett.

– Bertie, kérlek szépen, csinálj valamit! Mondd meg neki, hogy mi nem vagyunk benne a buliban! Mi nem akartunk belekeveredni semmibe! Mondd meg neki, Bertie!

Bertie feléje nyújtotta lapátkezét, hogy megsimogassa.

– Jól van, cicus, majd megmondom. Nyugi! A végén minden rendbe jön! Csak ne hisztizz, bébi.

Gulbrandsen feldobta magát a levegőbe:

– Ezt megkeserüli, Frankfather! Élete utolsó napja lesz, amikor…

– Sajnálom, de nincs időm meghallgatni a fenyegetőzésüket. Ole Knutsen megérdemelte a halált, és a viking is. Éjszakákon át ébren hánykolódtam; mi lenne, ha futni hagynám magukat? Csakhogy akkor engem csuknának be vagy a sittre, vagy a bolondokházába. Egyre megy. Nekem viszont az a dolgom, hogy feltárjam a legnagyobb viking várost. Mert fel fogom tárni… Ole Knutsen nevét pedig még egy rohadt lábjegyzetben sem említem meg!

Hátrafeszítettem a kezem, és munkához láttam. Úgy dolgoztam, ahogy Radzs Kumar Szingh tanította. Csak nyugalom. Beszéltetni, minél többet beszéltetni!

Linda nagyot nyelt, és végtelen szomorúsággal a szemében nézett rám. Bertie komor bikaként mozdulatlanul töprengett, Bébi a térdére hajtotta a fejét, úgy zokogott.

– Szerencsére itt a kocsijuk – mondta sóhajtva Frankfather. – Nekihajtok vele egy fának, és felgyújtom. Óriási mázli, hogy furgonnal jöttek. Valamennyi holttestet belerakhatom a kocsiba. Lesz majd min törnie a fejüket a kollégáinak, Gulbrandsen…! Remélem, nem fognak gyanakodni rám. Egy együgyű professzorra, aki ráadásul az ön barátja… Ezt különben a felesége is tanúsíthatja… Csak semmi izgalom! Amit mondtam, azért mondtam, hogy ne aggódjék a szerettei miatt. Jó kezekben lesznek, Gulbrandsen!

Tetszett, ahogy ömlengve beszél magáról és a lelkéről. Annál is inkább, mivel egész rendesen sikerült meglazítani a kötelet a csuklómon.

– Van még időnk hajnalig. Szeretném, ha tökéletesen ki tudna égni a furgonjuk… Ebben a sötétségben viszont még idecsalogathatna valakit a fénye. Hajnal felé akár napfelkeltének is gondolhatják.

Letette a fegyverét a fűre, és hátratett kézzel sétálgatni kezdett. Mintha katedrán állna, hallgatói előtt.

– Talán emlékeznek még rá, hogy együtt tanultam Heidelbergben Ole Knutsennel. Ragyogó elme volt, a ragyogó elmék minden undorító vonásával megáldva. Jószívű volt és leereszkedő… s ez volt az, amit

sehogy sem tudtam elviselni. Kicsit másképpen kezdődött a történet, mint, ahogy korábban elmesélte.

– Ugye zseniális volt. Tudtam, hogy soha, semmikor nem fogom utolérni. Olyan érzéke volt a régészethez, mint talán még soha senkinek. Két érzés viaskodott bennem: a boldogság, hogy kortársa lehetek minden idők legzseniálisabb vikingtudósának, és a keserűség, hogy miért éppen nekem kellett egy időben születnem vele.

Igaz, hogy kitisztítottam a cipőjét, igaz, hogy elkészítettem a reggelijét és mosolyogtam, mosolyogtam, mosolyogtam; közben azon törtem a fejem, rájönnének-e vajon, ha patkánymérget szórnék a kávéjába.

Hogy Ole milyen volt hozzám? Leereszkedő és nyájas. Tudta, hogy bármennyire erőlködöm is, soha nem léphetek a nyomába. Búcsúestjén tettünk egy fogadalmat – talán a sok sör hatása alatt –, hogy ha megtalálja és nekiáll kiásni a leghatalmasabb viking várost, odavesz maga mellé segítőnek. Engem! Segítőnek!

Másnap, amikor elutazott, megfogadtam, most már egyedül, hogy én, csakis én találom meg a várost! Ott áll majd a szobrom a romok között, és legalább kétoldalas lexikoncikk a nevem után. Minden egyetemi jegyzetben benne leszek, ő pedig csak egészen apró betűkkel, ha megengedem!

Miután végeztem Heidelbergben, visszatértem Angliába. Jó állást kaptam, nem volt gondom. Viking romokat ástam, és készültem a nagy feladatra. Elolvastam minden rúnával írt emléket: megpróbáltam rájönni, hol lehetett álmaink városa. Csodálkoznak? Pedig nincs rajta semmi csodálkoznivaló. Régi rúnafeliratok említenek ugyanis egy ősi kereskedőközpontot, ahonnan a vikingek ősei kirajzottak. Nagyobbat, mint a későbbi városok; Valahol Norvégia területén kellett lennie – ebben a tudósok egyetértettek –, mindazonáltal senkinek sem sikerült a nyomára bukkannia.

Volt idő, hogy Norvégia nagyléptékű katonai térképével a fejem alatt aludtam el, és amikor feljött a nap, első dolgom volt a térképre pillantani. Megpróbáltam kitalálni, hol lehetett a város. Nem akarom untatni magukat, az idő is megy, de több vidék is szóba jöhetett. Ez a terület is, ahol most vagyunk.

Aztán egyszerre csak levelet kaptam Knutsentől. A szerencsétlen hülye azt hitte, hogy töretlen a "barátságunk". Nem tudta, hogy egy tudós hiúsága akkora erő, hogy hegyeket lehet megmozgatni vele. Ha erre mások is rájönnének, alighanem megoldódnának az emberiség energiagondjai.

Tudják, mi volt a levélben? Ole megírta, hogy talált egy mocsárban egy rúnakövet, amelyre rávésték a város pontos helyét. Még azt is, hogy hány királyt temettek el a templomuk köré. Miután mocsárról volt szó, a térképhez rohantam, és Ole óvatlan leírása

nyomán rájöttem, hogy csakis erről a helyről lehet szó. A megfojtott viking mocsaráról.

Akár hiszik, akár nem, belebetegedtem a dologba. Még válaszolni sem tudtam Olénak: feküdtem tehetetlenül egy kórház intenzív osztályán, és rettegtem tőle, hogy meghalok. Nem, ne értsenek félre, nem attól féltem, hogy itt kell hagynom ezt a világot, inkább az ejtett kétségbe, hogy nyomtalanul veszek a semmibe, míg Ole Knutsen kiérdemli az utókor csodálatát és bámulatát. Ez volt az, ami majd az őrületbe kergetett.

Szerencsére csak könnyebb szívrohamom volt Hamarosan felépültem, és óvatos hangú levelet írtam Knutsennek. Megírtam, hogy mennyire Örülök az értesítésének, és nincs hőbb vágyam, mint hogy irányítása alatt részt vegyek a nagy viking város kiásásában.

Ole, mint a nagy tudósok általában, óvatos volt és szerény. A világért közzé nem tette volna felfedezését mindaddig, amíg meg nem győződött róla, hogy a valóságban is úgy áll-e a dolog, mint ahogy elképzelte. Ahogy ideérkeztem, azonnal rábeszéltem a további hallgatásra, de ez már a háború után történt.

Alighogy kijöttem ugyanis a kórházból, kitört a háború, s engem is katonai szolgálatra osztottak be. Oléval megszűnt minden kapcsolatom – egy időre. Norvégiát megszállták a németek – képzelhetik, micsoda pokoli gyötrelmeket álltam ki. Ha a németek győznek, Hitler úgy átrajzolja Európa térképét, hogy attól koldultunk volna. Ha örökre bekebelezi Norvégiát, füstbe ment volna a nagy álmom, amit akkor már naponta újra és újra álmodtam. Hogy én leszek a hatalmas viking város felfedezője! Az én szobrom áll majd a romok között, nem pedig Knutsené! Nos, Hitler ezt az álmomat veszélyeztette.

Mindent megtettem, hogy a németek vereséget szenvedjenek. Mint a megszállott dolgoztam az elhárítóközpontban, és nem is akármilyen sikerrel. Jelentéktelen figura voltam; és vagyok ma is, kecskeszakállas szobatudós, kellőképpen ütődött is – ki az ördög gyanakodott volna rám? Így aztán sikerült jó néhány náci ügynököt hidegre tennem. És… egynéhányat a saját kezemmel. Akkor tanultam meg ölni. Hamar rájöttem, hogy éppen annyit jelent egy emberéletet kioltani, mint eltaposni egy kártékony férget. Semmi nem mozdul meg a lelkemben, ha elvágom valakinek a torkát…

– Mint Knutsenét – mondtam, és ismét kiszabadítottam egy ujjamat.

– Na igen. Csakhogy hol voltam akkor én még attól?! Évekig kellett várnom, amíg a németek kitakarodtak Norvégiából. Eközben azonban történt valami… Nem is tudom, miért mondom el maguknak… De ha már elkezdtem, be is fejezem. Talán jólesik a csodálatuk, ki tudja? Mindenesetre volt egy pillanat az életemben, amikor a titkos ügyosztályon, ahol dolgoztam, elém raktak egy

hadműveleti tervet. Egy észak-norvégiai táborból kellett volna kihozni néhány kiváló tudóst, köztük két atomfizikust. Majd elájultam a meglepetéstől, amikor a kiszabadítandók között találkoztam Ole Knutsen nevével. Megtudtam, hogy Knutsen részt vett az ellenállásban, elfogták és lágerbe zárták. Az én feladatom lett volna megszervezni a kommandóakciót, amellyel kihozhattuk volna őket. Látták a Modern Pimpernel-t? Akár rólam is mintázhatták volna a főhőst.

Éjszakákon át nem aludtam. Töprengtem, mit tegyek. Feletteseim persze azt hitték, az akción töröm a fejem, holott azon rágódtam, hogyan járnék jobban; ha Ole kiszabadulna, vagy ha megölnék a németek. Arra az elhatározásra jutottam, jobb, ha ott marad, ahol van. Nagyjából ismerem a város helyét, biztos, hogy egyedül is rátalálok, Knutsen segítsége nélkül.

– Szemét! Aljas disznó! – fújt Bakke, és kiköpött. – Náci bérenc!

– Ugyan már, ugyan! – legyintett Frankfather. – Ezt igazán nem mondhatja rólam. Egy szemernyit sem segítettem a németeknek azzal, hogy cserbenhagytam a fickókat. Addig húztam-halasztottam az akciót, amíg más helyre vitték át őket.

– Véletlenül? – kérdeztem gúnyosan. Sötét mosoly futott végig az arcán.

– Bravó, Lawrence! Maga igazi profi. Szóval valóban nem volt véletlen. Elkaptam valakit, egy kis halat, akiről tudtam, hogy a németeknek dolgozik. Kihallgattam, majd eleresztettem. Kihallgatás közben elejtettem néhány szót arról, hogy ki akarjuk szabadítani a tudósokat. Pár nap múlva, mit tesz Isten, átvitték őket egy másik táborba.

– Ez hazaárulás – szögezte le elcsukló hangon Huckabee.

– Ugyan már, ugyan – legyintett ismét Frankfather. – Mr. Lawrence a megmondhatója, hogy a titkosszolgálatoknál az ilyesmi mindennapos dolog. Fel kell áldoznunk néha egy figurát, hogy előnyösebb pozícióhoz jussunk. Knutsentől függetlenül naponta kellett ilyesféle áldozatokat hoznunk. Néha sok száz katonát… De maguk aligha erre kíváncsiak. Szóval Knutsen felszívódott; reméltem, hogy elpusztult, én pedig dolgoztam tovább, mintha mi sem történt volna. A háború befejeződött, s lassan már gondolkozhattam rajta, hogyan tovább. Úgy gondoltam, meggyőződöm róla, hogy Ole Knutsen valóban meghalt-e. Éppen kerestetni kezdtem volna, amikor levelet kaptam tőle.

Komor árnyék suhant át az arcán, és összegörnyedt, mintha súlyos teherként nyomnák az emlékek.

– Kár volt, nagy kár, hogy nem hagyta ott a fogát a lágerben. Megspórolhattam volna magamnak a gyilkosságokat. Így azonban kockáztatnom kellett.

Elhallgatott, és a levegőbe meredt.

– Igen… Ole túlélte a lágert. Levélben felajánlotta, hogy dolgozzunk együtt, és arra biztatott, próbáljam megszerezni a Velasquez-alapítvány támogatását.

Őszintén szólva nem kellett nagyon megerőltetnem magam. Abban az időben, még volt az alapítványoknak elég pénzük, miért ne támogattak volna bennünket? Ole boldog volt. Amikor összetalálkoztunk, alig ismertünk egymásra. Öregedő, megtört férfi állt előttem, akinek egyetlen vágy élt csak a szívében: megtalálni a nagy viking várost!

Amint később elmesélte, családja meghalt a háborúban. Felesége öngyilkos lett, fiát pedig, aki ugyancsak részt vett az ellenállásban, megölték a németek. Nem volt se kutyája, se macskája.

Természetesen igyekeztem visszalopni magam a szívébe. Úgy tettem, mintha még mindig a régi lennék: őszinte csodálója, sőt rajongója. Mintha még mindig tűzbe mennék egyetlen szavára. Közben azonban lapultam, és igyekeztem megtudni, hol lehet a város.

Habozott egy kicsit, és kedvetlenül megrázta a fejét.

– Ole ennek ellenére sem bízott bennem. A háború bizalmatlanná tette. Kihasználta ugyan szakmai tudásomat, és az alapítványhoz fűződő jó kapcsolatomat, de esze ágában sem volt feltárni a titkát

Látom, furcsának találják a dolgot: én is, annak találtam. Felvonult az expedíció, kijelöltük az ásatás helyét, megkezdtük a munkát, és – sehol semmi; Többször is kértem Olét, mutassa meg a rúnakövet vagy legalább a felirat fordítását, de ő minden egyes alkalommal valami ürüggyel elhárította a kérésemet. Hiába fenyegetőztem, hogy a Velasquez-alapítvány megvonhatja tőlünk a támogatást, ha nem produkálunk semmit – egyszerűen fütyült rám.

Már-már arra gyanakodtam, hogy Ole Knutsen becsapta az alapítványt. Ez még nem izgatott volna különösebben, csakhogy engem is átrázott! Nem bukkant rá semmiféle városra.

Aztán… egy napon történt valami, ami megértette velem Knutsen viselkedésének az okát. Londonban jártam, és egészen véletlenül találkoztam egy régi kollégával. Jó ebéd és pipafüst közben kiköpte, hogy valaki érdeklődött utánam, pontosabban a világháború alatti viselt dolgaimról. Mivel az illető belügyminisztériumi engedéllyel rendelkezett, nem tagadhatták meg a kérését. Az ismeretlent az érdekelte elsősorban, ki irányította azt az akciót, amelyet én hiúsítottam meg… Képzelhetik, hogy kiborultam! Pillanatig sem volt kétséges előttem, hogy Ole az, aki szimatol utánam. Eszerint valakitől megtudta, mi volt a szerepem az ügyben. Hogy kiszabadíthattam volna, és mégsem tettem.

Egyszerűen nem értettem a dolgot. Hiszen erről az ügyről nem tudott senki. Senki, csak én. És még valaki…

– A német ügynök – bólintottam, és kihúztam a kezem a hurokból.

– Úgy van, Mr. Lawrence. Mióta ez a dolog történt velem, meg vagyok győződve róla, hogy a világ alaptörvénye a véletlen. A véletlen irányítja a sorsunkat. Ő a leghatalmasabb erő, nincs mese. Visszatérve a német ügynökre, nem volt olyan ostoba, mint amilyennek hittem, Rendesen belelátott a kártyáimba. Tudta, hogy szándékosan áldozom fel a kutatókat, persze arról fogalma sem lehetett, hogy miért. És most figyeljék kérem a véletlen játékát. Tudják, hogy hívták a német ügynököt. Nem? Akkor

megmondom. Johannes Rypdalnak.

– Úristen! – nyögte Gulbrandsen. – Úristen!

– Pontosan ezt mondtam én is – mosolygott Frankfather. – Csak éppen jóval később. Én ugyanis elfelejtettem a nevét, hiszen képzelhetik, hány ügynökkel dolgoztam együtt a háború alatt… Ole alkalmazott egy fiatal egyetemi kutatót, bizonyos Ragnar Rypdalt. A fickó egy esős délutánon, amikor nem lehetett ásni, és Ole meghívta egy teára, kiöntötte előtte a lelkét. Elmondta, ki volt az apja, s hogy mit mondott neki röviddel halála előtt, miután kiengedték a börtönből. Elmesélte, hogyan menekült meg Angliából, beszélt rólam és arról, hogy a segítségével pácban hagytam néhány tudóst.

Képzelhetik, mit érzett Ole Knutsen. Mintha a csillagos mennybolt szakadt volna rá. Londonba utazott, és gyűjteni kezdte az információkat. Hamarosan rá kellett jönnie, nem az elhárítás áldozta fel a lágerba zártakat valami magasabb cél érdekében, hanem én szabotáltam el a dolgot. Ole nem volt buta ember. Kombinálni kezdett, és megértette az igazságot.! Alighanem kígyót melengetett a keblén, aki csak az alkalmat várja, hogy belemarhasson gazdája kezébe. Ettől az időtől kezdve bezárkózott előttem. Húzta, halasztotta az ásatást: mindent megtett, hogy eltávolítson a közeléből. Csakhogy azt is tudta, eltávolításom nem történhet meg alapos indok nélkül. Jöjjön elő a régi történettel? A titkosszolgálatok nemigen szeretik, ha az ügyeiket szellőztetik. Bár én lehetetlen helyzetbe jutottam volna, ő sem kerülhette volna el, hogy véletlenül el ne üsse egy autó, vagy ne zuhanjon ember nem járta helyen mély szakadékba. Már ahogy ez lenni szokott.

Ole úgy döntött, hogy nem veszi fel velem a nyílt küzdelmet. Ekkor már mindent tudott. Tudta, hogy, én akarom megtalálni a várost, én akarok bekerülni a viking kutatások történetébe, mint a legeslegnagyobb! Inkább a csendes háborút választotta. Esze ágában sem volt megosztani velem a titkát. Arra játszott, hogy előbb-utóbb megunom a dolgot, és eltűnök a balfenéken. Rypdal elhozta az ásatásra a menyasszonyát, Helga Lynggardot. Ami pedig Olét illeti, beleesett a kanadai Donna Welshbe. Tökéletes volt köztük a harmónia: biztos voltam benne, csak arra várnak, hogy én lelépjek a térképről.

Ekkor támasztotta fel, mondhatnám végső kétségbeesésében, Knutsen a vikinget. Rádöbbent, hogy ráragadtam, mint a bogáncs a kutyára: eszem ágában sincs elhagyni őket. Legfeljebb úgy szabadulhattak volna meg tőlem, ha megölnek. Csakhogy ehhez gyávák voltak. Szerencsétlen, gyáva férgek! Dühösen kiköpött, és folytatta. – Végső kétségbeesésükben arra játszottak, hogy befejezik az ásatást. Befejezik, hogy nélkülem újrakezdhessék. Csakhogy… és ez a csakhogy lett a vesztük. Tudták jól, hogy alapos presztízsveszteség nélkül lehetetlen félbehagyniuk a munkát. Ha levonulnak a terepről, beismerve kudarcukat, aligha kaphattak volna a közeli évtizedben egyetlen árva centet is erre a célra. Úgy kellett tehát megfutamodniuk, hogy az alapítvány szólítsa fel őket a távozásra, nyitva hagyva a kiskaput a későbbi visszatéréshez.

Nem tudom, ki agyalta ki a vikinget – lehet, hogy Ragnar Rypdal. Arra gondolt; ha a viking kísérteni kezd, a környező lakosság kiköveteli az ásatás befejezését. Azt hitték, a viking feltűnése után a lakosság petíciókkal fogja bombázni a kormányt: vonja vissza az ásatási engedélyt, küldje a fenébe a régészeket. Aztán ha elül a lárma, és elmúlik egy-két év, visszajöhetnek. Persze, nélkülem.

Csakhogy Ragnar Rypdal óriásit tévedett. Lehet, hogy a múlt században elérte volna a célját, korunk azonban nem kedvez szegény kísérteteknek. A derék norvégok először meghökkentek, majd Örvendezve fogadták a vikinget. Végre van valamijük, ami a szomszéd falunak nincsen! Ha szót tudtak volna érteni vele, talán még polgármesternek is megválasztották volna! Rypdal terve csődöt mondott.

Meg kell vallanom, növekvő nyugtalansággal figyeltem mesterkedéseiket. Rettegtem, hogy kitalálnak valamit, ami sikerrel jár, s egyik napról a másikra itt hagyhatom álmaim világát.

Eközben Ole Knutsen szép lassan elveszítette a talajt a lába alól. Híres tudományos tisztessége elpukkant, mint a buborék. Hogy ne találja meg a várost, és mégis húzhassa a pénzt az alapítványtól, kénytelen volt kétes eszközökhöz nyúlni. Valahol – számomra ismeretlen helyen – feltárt egy viking temetőt – a jelek szerint nem túl izgalmasat. Bár a tudományos etika megköveteli, nem publikálták, nem jelentették be, hanem mint a sírrablók, kifosztották, és a leleteket ide szállították, hogy elaltassák az alapítvány gyanakvását.

– Magának aztán egyáltalán nincs joga Knutsent bírálni! – fújt dühösen Huckabee.

– Nincs hát – vont vállat Frankfather. – Csak az igazság kedvéért mondom. Ekkor jöttem rá, hogy tennem kell valamit, különben elveszítem a játszmát. Saját jószántukból soha nem fogják megmutatni a város helyét. Hiába kerestem, kutattam, képtelen voltam rábukkanni. Pedig lépésről lépésre átvizsgáltam a környéket, de nem

és nem! Nem tudtam megtalálni.

Bonyolította a dolgot, hogy egy alkalommal, alighanem akkor, amikor Rypdal vikinget játszott, hogy ráijesszen valami gyanútlan horgászra, az iszapba süllyesztve viking hajóra bukkant. Méghozzá nem is akármilyenre. Remélem tudják, hogy a viking királyok gyakorta hajóba temetkeztek? És néha egész gazdagságukat magukkal vitték. Hát ez egy ilyen hajó itt, a mocsár fenekén! Tetszett, Mr. Lawrence?

Nem szóltam, már a másik kezemen dolgoztam.

– Rypdal döbbenten fedezte fel, hogy a hajó tele van arannyal. Tányérokkal, kancsókkal, kupákkal. Legalább harminc kiló lehet a lelet súlya, nem beszélve az ezüstről. A sír, egy kőfelirat szerint, Szőrösnadrágú Haraldé. Mit szólnak hozzá?

A kérdés költői volt. Nem is mukkant meg senki.

– Ole Knutsen az öröm helyett, aminek el kellett volna öntenie a szenzációs lelet hírére, kétségbeesett. És tudják, miért? Mert ha közhírré tenné felfedezését, soha nem tudna megszabadulni tőlem. A Velasquez-alapítvány öntené a pénzt, a környező polgárok pedig belenyugodnának a kísértő vikingbe, hiszen világhírűvé válna a városuk, arról nem is beszélve, hogy aligha lehet jóízűen kísérteni ott, ahol minden négyzetméteren ül egy fotós fényképezőgéppel a kezében. Soha nem tudná kiásni a várost és soha nem tudna megszabadulni tőlem. Ne felejtsék, Knutsent elsősorban a város érdekelte, és nem a hajó, vagy az arany. A város volt a mániája, akárcsak nekem!

Nem tudom, hogyan sikerült lebeszélnie a többieket a kincs közzétételéről; mindenesetre hallgattak, mint a sír. Én is csak akkor értesültem róla, amikor a kezembe került egy légi felvétel… Egy borongós éjszakán ugyanis látogatást tettem Knutsen házában… Ő természetesen a szép Donnával hetyegett. A szép Donna! Róla is megvan a véleményem, és ha nem közeledne a hajnal, ejthetnék róla néhány szót. Teljesen behálózta a vén hülye Knutsent. Tudják, mi kellett volna neki? Az arany! Csak amikor rábukkantak a bárkára, kapta el Ole lottyadt izéjét, addig rá sem nézett. Ott lakott mellette az a behemót szakállas fickó, Heggelund, az volt a szeretője. Ole miatt rúgta ki, vagy ki tudja? Lehet, hogy ki sem rúgta.

De térjünk vissza a tárgyra. A légi felvételre. Igen, Knutsen néhány felvételt készíttetett a vidékről, közben ügyesen lefényképeztette a mocsarat is. Tudják miért? Hogy nincs-e véletlenül még egy hajó odalent. Amikor betörtem hozzá, felfedeztem a felvételt, és… még néhányat. A feltáratlan, óriási viking városról készülteket is. Annyit mondhatok, hogy a kép nélkül aligha találtam volna meg. De most megvan! És kiásom! Egyedül én ásom ki!

Nem volt valami épületes látvány. Szája sarkában nyálbuborékok

pattantak szét; remegett, mintha maláriás roham kapta volna el.

– Az a barom Ole azt hitte, hogy túljárhat az eszemen! Ezekkel a lelkes, de ostoba amatőrökkel akart kijátszani! Engem, aki a háború alatt dörzsölt német fiúkat tettem hidegre!

Csikorgatta a fogait, aztán hirtelen lecsillapodott.

– Bocsássanak meg. Ha rájuk gondolok, elfog az indulat… Pedig… örülnöm kellene. Azt kapták, amit megérdemeltek!

– Maga nyírta ki őket? – kérdezte halkan Gulbrandsen. Csendes, mindenbe beletörődő hangja azt súgta, hogy a felügyelő készül valamire… Ha egy rendőrfelügyelőnek megalázkodó a modora, hamarosan kitör a vihar. Voltak ezen a téren némi tapasztalataim.

Frankfather is gyanakodva pislantott rá.

– Én? Eszem ágában sem volt! Hozzájuk sem nyúltam… Kivéve persze Olét. Amikor láttam, mire megy ki a játék, nem volt mese, végeznem kellett vele.

– Hol van az arany lelet? – hajolt előre a felügyelő.

– Lent van egy kőkockában a hajó mellett! Engem nem érdekelnek Szőrösnadrágú Harald tányérjai. Egy hét múlva átvonulok a városhoz. Megkezdem minden idők legnagyobb viking-feltárását.

– Hogyan ölte meg Knutsent? – kérdeztem. Elégedetten csillant meg a szeme.

– Stílusosan. Elvettem egy viking tőrt a leletek közül, és elvágtam vele a torkát. Látták volna, hogy nézett a szemembe, amikor elmetszettem a gigáját. Abban a pillanatban értette meg, hogy veszített. És nemcsak az életét veszítette el, hanem a világhírét is. Megértette, hogy az én nevem marad fenn mindörökre, amíg csak ember él a földön. Tudom, hogy visszataszító, amit mondok, de ez volt életem legszebb pillanata. Ha behunyom a szemem, még most is látom tágult pupilláját s benne a végzetes felismerést. Kár, hogy nem vehettem filmre. Ezerszer is megnézném.

– Ezután sorban megölte a többit! Ole Knutsen embereit. Rypdalt, Helga Lynggardot…

Dühösen meredt rám; még a géppisztolyát is felemelte.

– A fenébe is, Lawrence, miért nem képes felfogni, hogy semmi közöm a halálukhoz. Elintézték egymást, az az igazság. És ha tudni akarják, Van itt a közelben egy sokkal keményebb gyilkos, mint én vagyok. Vagy legalábbis volt.

– A viking? Frankfather bólintott.

– A viking bizony. A viking, aki életre kelt, hogy

megszerezze Szőrösnadrágú Harald aranyát. De ez már egy másik történet, nem tartozik rám. Igaz, hogy meg akartam szabadulni Rypdaltól, Helga Lynggardtól, Heggelundtól és Donna Welshtől is, de a viking megkímélt tőle, hogy gyilkosságokra fecséreljem az időmet. Ole halála után egymásnak estek, majd a viking kiszállt a sírjából, és

megölte őket. Egy feltámadt viking, aki aranyra hajt. Furcsa, nem?

– Maga… tudta, hogy ki a viking?

– Sejtettem. Bár különösképpen nem érdekelt a dolog. Rám nem vadászott, és ez volt a fő. Békén hagyott, én pedig nem érdeklődtem a dolgai iránt. Ezt hívják gentleman's agreementnek, igaz?

– Akkor miért ölte meg?

– Mert a kezembe került, és mert túl sokat tudott. Azt hiszem, kitalálta, hogy én öltem meg Ole Knutsent. Később, bármikor megzsarolhatott volna. Nagy szolgálatot tett nekem, Mr. Lawrence, hogy elkapta.

– Hogy tudta ilyen… hidegvérrel megölni? – suttogtam, és ismét feszítettem egyet a kezemen.

– Féreg volt, sokszoros gyilkos. Megérdemelte, amit kapott.

– És maga?

– Ó, én nemes cél érdekében cselekszem. De nem óhajtok vitatkozni önnel, főleg morális kérdésekről nem. Most már tudják, ki vagyok, és… ki leszek! Önök, kedveseim, a tudomány áldozatai.

Órájára pillantott, a lassan pirkadó égre, és megvonta a vállát.

– El kell kezdenem az akciót. Bocsássanak meg…

A bokorhoz lépett, amely alatt a viking holtteste feküdt, megfogta a hónaljánál, és a lábamhoz húzta.

– Majd maga segít betenni a furgonba.

Gyorsan lehajolt és a viking arcához kapott. Lerántotta róla a gézből és vásári, luftballonból fabrikált álarcot, amelyre fakérget ragasztottak s békanyállal fonták át meg át.

A hold rásütött a viking arcára.

Gulbrandsen felhördült, Linda felsikoltott, Jamieson akkorát szusszantott, mint egy kétségbeesett gőzmozdony emelkedő előtt.

Vicsorgó fogakkal, holdra meredő, üveges szemekkel Winther-Larsen feküdt előttünk.

A viking.

104.

Frankfather szomorúan nézte a holttestet. – Őszintén mondom, kezdem sajnálni, hogy nem érdekel a kincs. Talán növelné felfedezésem fényét harminc kiló ivókupa és tányér.

Végre kiszabadult mind a két kezem.

Lassan, óvatosan hajlítgattam az ujjaimat, hogy visszatérjen beléjük a vér.

Frankfather a hajnali pirkadatra meredt, és felemelte a géppisztolyát.

– Nos, elég a meséből! Hamarosan mindenről többet tudnak, mint én… Mr. Lawrence… forduljon meg, kérem!

Mintha villám sújtott volna belém. Frankfather cinkosan kacsintott rám.

– Ne adja az ártatlant, Lawrence. Pontosan egy órája próbál megszabadulni a kötelékeitől. Képzelje, nem is kötöttem meg túl erősen. Biztos voltam benne, hogy bedob egy-két trükköt. Az olyanfajták, mint maga meg én, nem adják fel könnyen. Sajnálom, Mr. Lawrence… Akár barátok is lehettünk volna. Most pedig lássunk munkához…! Ne feledje, magán a fegyver irányzéka. Egyetlen rossz mozdulat, és ágyékon lövöm. Pokoli fájdalmai lesznek tőle. Láttam ilyet a háborúban eleget. Ha viszont megteszi, amire kértem… egyetlen aprócska mozdulat a késsel, és esküszöm, nem fog érezni semmit… Tehát, rajta! Hölgyeké az elsőség! A következő másodpercek mintha félálomban játszódtak volna le.

Géppisztolya csövét rám irányítva Lindához ugrott. Akkor már a görbe, rojtos élű viking kés is ott csillogott a kezében. Felordítottam, és nem törődve a fegyverrel, feléje vetettem magam. Néhány métert repülhettem csak; mivel a lábamat nemigen sikerült kiszabadítanom, a kötél a földre rántott. Halk sorozat szaggatta fejem körül a levegőt: még ma is magam előtt látom Frankfather vicsorgó mosolyát.

Aztán egyszerre csak beütött, amire vártam. Frankfather meglepett, sőt meghökkent csodálkozással az arcán a kezére bámult, amelyben nem volt többé kés. Sőt ujjai sem voltak.

A bokrok felé kaptam a fejem, ahonnan ezekben a pillanatokban bukkant elő egy sötét árnyék; jókora revolverrel a kezében.

Magas, megtermett férfi volt, arcát sár és békanyál takarta; látszott rajta, hogy éppen az imént mászott elő a mocsárból. Karjára rénszarvasszíjból font kötél tekeredett; összehúzott szemmel szemlélt bennünket, mielőtt másodszor is lőtt volna. A második golyó megemelte Frankfather feje tetejét, s a tető vissza is hullott volna a helyére, ha közben Frankfather nem esik ki alóla.

A viking övébe dugta a fegyverét, és felmordult.

– Harald… död…

Összekötözött lábakkal odaugráltam hozzá, és megöleltem.

Hagyta, hadd veregessem a vállát, aztán amikor megelégelte, felém fordította a fejét.

– Jól csináltam, uram? Én voltam a legjobb céllövő a brancsban, de sokat felejtettem azóta.

– Ragyogó volt, Pikke. Hogyan köszönjem meg…?

– Ugyan, ugyan, uram – hárította el szerényen a lelkesedésemet, és lehajolt, hogy kifűzze a csomót a lábamon. – Szállodánk jelszava: mindent a vendégekért… Igaz is, uram, engedje meg, hogy kihasználjam az alkalmat, és vezetőségünk nevében megkérdezzem, meg van elégedve a kiszolgálással?

A nap felbukkant a nádasok felett.

105.

Két nappal később Gulbrandsen kertjében ültünk egy árnyas lugas

alatt. Gunny a közeli bokrok alatt hasalt; hasztalan próbálta meg zord atyja a szomszédba száműzni.

Leginkább Pikke feszengett közöttünk. Képtelen volt megszokni a vendég szerepét. Mindegyre felugrált, hogy segítsen Mrs. Gulbrandsennek és a lánynak a felszolgálásban.

Amikor elült a mozgás, meggyújtottam a pipám, és elkezdtem a mesedélutánt.

– Nem akarom megismételni, amit Frankfather elmondott – azt hiszem, valamennyiünkbe úgy beleivódott, hogy még ha szeretnénk, sem tudnánk elfelejteni többé. Nos, talán ott folytatnám, hogy Frankfather megölte Ole Knutsent. Tudta, hogy az alapítvány ennek ellenére sem szakítja meg az ásatás finanszírozását; elvégre miért is tenné? A pénzt témára adják. Tudta, hogy mint rangidősre, őrá bízzák az expedíció vezetését. Sejtette ugyan, hogy az alapítvány kiküld majd valakit az adminisztrációs ügyek intézésére, s ez egy kicsit nyugtalanította is. Csakhogy semmi bizonyíték nem volt ellene. Ki gondolt volna rá, hogy Ole Knutsen rajongó híve, a köztiszteletben álló Frankfather professzor gyilkol…? Ami azt illeti, nem is számított rosszul. Gulbrandsen felügyelő is a titokzatos vikingre gyanakodott. Igaz, felügyelő?

Gulbrandsen szomorúan bólintott.

– Amíg a megyei prefektúra le nem állított bennünket. Egyszerűen kiröhögtek. Azt mondták, még jó, hogy a loch nessi szörnyet nem keverjük gyanúba. Aztán kivették a kezünkből az ügyet. Mi pedig a lábunkat lógáztuk az őrmesterrel. Így volt, Bakke?

– Így, uram – biccentett szomorúan a nokedliképű őrmester.

– Frankfather előtt tehát megnyílt az út a dicsőséghez. Emlékeznek rá, mit mondott? Hogy ki akarta irtani azt a kis csapatot, amely tudta, hol rejtőzik a város… Csakhogy nem volt rá szüksége.

Rypdalék kapcsolata már Ole Knutsen életében megromlott. Főleg azután, hogy Ole elhatározta: elküldi Londonba Helgát. Az lett volna a feladata, hogy megismerkedjék a leletek biológiájával kapcsolatos legújabb eredményekkel. Merőben szakmai problémákról van szó, ezért engedjék meg, hogy ne térjek ki a részletekre.

Ahogy ilyenkor már lenni szokott, Helga megismerkedett Londonban egy angol fiatalemberrel, aki intelligenciájával és gazdagságával egyszerűen elkápráztatta. Honnan sejthette volna a szerencsétlen, hogy a férfi az amerikai nehéz fiúk közé tartozik? A műkincs-kereskedelemre specializálta magát, s éjjel-nappal múzeumok és egyetemek körül koslatott mint "biológus"; hátha leesik valami értékes információ.

A szerelmes és elkápráztatott Helga egy csapásra megfeledkezett Ragnarról. Mindent elmondott a barátjának, akit elsősorban persze Szőrösnadrágú Harald aranykincse érdekelt. Gyorsan feleségül kérte a

lányt, és olyan élettel kecsegtette, amiről Helga még csak nem is álmodhatott.

A hír kiütötte Rypdalt. Helga után rohant, és megpróbálta rábeszélni, térjen vissza hozzá. Helga azonban kerek perec kiadta az útját.

A nehézfiú közben merész terveket kovácsolt. A lány nem izgatta, az arany annál inkább. Tudják, mennyit ér a nemzetközi műkincspiacon harminc kiló viking arany?

Helga elbeszélése nyomán jól ismerte mindazokat, akik tudtak a kincsről: magát Helgát, Rypdalt, Donna Welshet és a szakállas Heggelundot, Knutsen legközelebbi munkatársait. Tudta, valamennyit el kell pusztítania ahhoz, hogy megszerezhesse a kincset…

A szerencsétlen Helga minden bizonnyal azt is elfecsegte, hogy ő és Rypdal milyen primitív eszközökkel akarták elzavarni az érdeklődőket a mocsártól; mesélt a vikingről, akit Szőrösnadrágú Harald megfojtatott. A fickó a kezét dörzsölte és elhatározta, a változatosság kedvéért most ő bújik a viking bőrébe.

Aki tudja, milyen hatalom a nemzetközi műkincsmaffia, nem csodálkozik rajta, hogy még a Velasquez-alapítványban is benn ülnek az embereik. Le is adták a drótot, hogy az alapítvány hamarosan megbízottat küld Frankfather mellé, bizonyos Winther-Larsent. Ezt pedig minden eszközzel meg kellett akadályozniuk; hiszen a sértődött Rypdal vagy az Ole halála miatt kétségbeesett Donna fel is fedhették volna előtte az aranytárgyak rejtekhelyét.

A műkincsmaffia úgy döntött, hogy eltüntetik Winther-Larsent. Leállították Helga fiúját, kerestek egy jó megjelenésű norvég származású középkorú; gengsztert, s megbízták, hogy játssza el Winther-Larsen szerepét. Előbb azonban természetesen meggyőződtek róla, hogy Frankfather nem ismeri-e személyesen a megbízottat. Amikor kiderült, hogy nem, megkezdődhetett a játszma.

Mielőtt folytatnám a történetet, vissza kell térnem Donna Welshre. Welsh kisasszony meglehetősen nagyravágyó volt, méltó párja Frankfathernek. Aligha lehetett tehetségtelen régész, ezt nincs módomban megítélni, az azonban biztos, hogy az érvényesüléshez több érzéke volt. Az öregedő és elfoglalt Knutsennek hízelgett Donna "rajongása" és "szerelme"; könnyedén belesétált a kifeszített hálóba.

Képzelhetik Donna pokoli csalódását, amikor Ole Knutsent megölték. Mintha a mennyországból zuhant volna a földre.

– Uramisten, mintha regényt olvasnék – suttogta Linda.

Nagyot szívtam a pipámon.

– Pedig még csak eztán jön a java. Az ásatás vezetését Frankfather vette át, izgatottan várva az alapítvány megbízottját, hogy jóváhagyja az új terveket. A megbízott, Winther-Larsen el is indult Amerikából, hogy Oslo érintésével ideutazzék.

A műkincsmaffia tehát munkába lépett. Elkapták Helga Lynggardot, és megfenyegették. Halált ígértek neki, ha nem működik együtt velük. Helga kénytelen volt beleegyezni mindenbe. Repülőre ült, és azzal az ürüggyel, hogy a vőlegénye elé megy, Oslóba repült. Ott még egyszer megfenyegették, és ismertették vele legújabb tervüket.

A műkincsmaffia megbízottjának is időre megírt forgatókönyv szerint kellett eljárnia: olyan forgatókönyv szerint, amelyről a szerencsétlen Helga mit sem tudott. A jövendő áldozatok listáján ő állt ugyanis a második helyen.

A bérgyilkos – nevezzük most már az egyszerűség kedvéért Winther-Larsennek – megparancsolta Helgának, hogy adjon randevút éjszaka a mocsár partján Rypdalnak. Egy csapással két legyet akart ütni: megölni mindkettőjüket. S hogy gyakorolja magát a mocsárban való mászkálásban, átvedlett vikinggé. Helga, aki talán maga is eljátszotta korábban ezt a szerepet, kitanította, mit kell csinálnia. Még a helyet is megmutatta, ahol a vikingfelszerelést tárolták. Winther-Larsen beöltözött, és várta az áldozatait.

Helga sikeresen teljesítette a feladatát. Kicsalta Rypdalt a partra azzal az ürüggyel, hogy mindent megmagyaráz. Sőt azt is közölte Rypdallal, nemcsak ő lesz a parton, hanem új "vőlegénye" is. Rypdalban forrt a méreg és a gyűlölet, s bár soha senkinek nem ártott, magával vitte vadászpuskáját. Tudat alatt számolt volna azzal, hogy el is süti? Ki tudja? A szerelem nagy erő, néha gyilkost csinál a jámbor szatócsból is…

Nagyon meg voltam elégedve a hasonlatommal. A többiek félrehajtott fejjel bámultak rám, Linda szürke szemében egyenesen csodálat ült.

Megköszörültem a torkom, előremeresztettem az államat, mint Sherlock Holmes, és folytattam kiselőadásomat.

– Most pedig, szíves engedelmükkel, magamról mesélnék. Megérkeztem a konferenciára, s úgy határoztam, hogy első éjszakámat azonnal a tudománynak szentelem. Kisétáltam a mocsár partjára, s éppen békafogáshoz készültem, amikor furcsa események középpontjába kerültem. Felbukkanta hátam mögött Ragnar Rypdal a már említett vadászpuskával. Gőzöm sem volt, kicsoda, ő viszont meg volt győződve róla, hogy Helga vőlegényét kapta el. Amikor "letagadtam", hogy ismerem Helgát, valószínűleg azt hitte, inamba szállt a bátorságom fegyvere és férfiassága láttán. Egyre inkább belehajszolta magát az őrületbe.

Egyébként Ragnar Rypdal nem volt gyilkos típus. Talán meg sem tudott volna ölni. Késsel semmiképpen sem.

A viking, azaz Winther-Larsen eközben a mocsárban ült, és először engem figyelt, amint békára vadászom. Éppen kimászott volna, hogy

elriasszon, amikor megjött Rypdal. Rendesen összeverekedtünk, de erről már tudnak. Arról viszont egyikünk sem tudott, hogy közben Helga Lynggard is megérkezett, s a viking utasításának megfelelően a nádasba húzódva várakozott.

A viking úgy döntött, nem várja meg, amíg a lövöldözés és verekedésünk zajára erre téved valaki, hanem akcióba kezdett. Mindhármunkat el akart ugyanis tenni láb alól. Képzeljék csak, mennyit törhette volna a fejét a derék kristiansandi rendőrség, ha rekonstruálni próbálta volna az eseményeket.

Rypdallal nem volt sok dolga, mivel egyenesen feléje menekült. Nem kellett mást tennie, mint elvágni a fiú torkát.

Gondolom, felmerül magukban a kérdés, hogy a viking, illetve a bérgyilkos miért régi viking kést használt? Miért nem revolvert, vagy valami modernebb tőrt? Nos, alighanem azért, hogy a rendőrséget tévútra vezesse. Minél többet foglalkoznak ugyanis a titokzatos vikinggel, annál kevésbé gondol bárki is műkincsekre. Minél misztikusabbak a gyilkosságok, annál inkább egy őrült elme munkájának látszanak.

Hadd eredjenek csak a zsaruk egy fantom után! Ő ezalatt nyugodtan bejárhatja a tábort, s megtalálhatja a módját, hogyan helyezze biztonságba Szőrösnadrágú Harald hagyatékát. Mert azt már a szerencsétlen Helgától megtudta, hol vannak az edények. Lenn, a hajó mellett épített téglakockában.

A bérgyilkos tehát elkapta Rypdalt, elmetszette a

nyakát, ráparancsolt Helgára, hogy maradjon nyugton, esetleg meg is kötözte…

– Ugye te nem tudnál nekem fájdalmat okozni, Bertie? – nyafogta "nyomd ide a feneked, bébi". Ugye te nem tudnál összekötözni, Bertie?

Jamieson gyengéden elmosolyodott.

– Az már szent igaz, bébi. Én azonnal végeznék veled!

– Ezután következtem én. Azt hitte, könnyű zsákmány vagyok, mint Rypdal. Nos, nem akarok szerénytelen lenni, de alapos csalódást okoztam neki. Kénytelen volt visszamenekülni a mocsárba, legalábbis egy időre.

Én pedig álltam egy fa alatt, és éreztem, hogy meleg csöpög a fejemre. Felnéztem, s képzelhetik döbbenetemet, amikor észrevettem, hogy a halott Rypdal vigyorog rám egy ágról.

Mondanom sem kell, hogy a Winther-Larsent alakító bérgyilkos húzta fel, éppen azért, hogy a dolog még titokzatosabbnak lássék. Azt remélte, akkora pánik tör ki a környéken, hogy nyugodtan eltűnhet az arannyal, ha már mindenkit hidegre tett, akire felvette az előleget. Én egyébként csak egy pótlólagos összeg lettem volna az elszámolásában.

Hogy visszamentem a szállodába, annak nemcsak az volt az oka, hogy nemigen ismertem ki magam a környéken, hanem tanúkra volt

szükségem. Régi tapasztalat: ha nem ismernek valahol, és egyre-másra hullák bukkannak fel a közeledben, jó, ha van néhány tanú, akik alkalomadtán bizonyítani tudják ártatlanságodat.

Amíg a szállodában készülődtem az újabb kalandra, a viking kimászott a biztos menedéket nyújtó mocsárból, Helgához sétált, és szép kényelmesen elvágta a torkát.

Lindának elfelhősödött a szeme. Egy pillanatra azt hittem, rosszul lesz, de csak nyelt egy nagyot

– Levette az ágról Rypdalt, a hullát belökte a mocsárba, s ugyanarra az ágra felhúzta a lányt. Gondolom, elégedetten dörzsölte össze a tenyerét a jól végzett munka tudatában.

– Borzalmas – suttogta Linda.

– Magának, Linda – nyújtotta ki a lábát Frank. – Neki ez a foglalkozása.

– Annyi neki egy emberélet, mint egy… gyertyát elfújni…? Micsoda ember az ilyen?

– Egyáltalán nem akarom megvédeni – mondta Frank –, de maga is ölt már békát.

– Hogy beszélhet így? – hökkent meg Linda. – Hogy hasonlíthat egy békát egy emberhez?

– Erről talán a békákkal kellene tárgyalnia. Hátha nekik más a véleményük.

Mielőtt elfajulhatott volna a vita, visszavettem a szót.

– A viking elrendezte a terepet, és éppen visszavonulni készült, amikor kis csapatunk megjelent a színen. Ekkor arra gondolt, miért ne rendezzen nekünk még egy kis színjátékot? Valamennyiünket nemigen ölhetett meg, ezért találomra kiválasztott valakit. Bár legszívesebben engem kapott volna el, már csak azért is, mert feltehetően nemigen szerette, ha tö… izén rúgják. Márpedig én azt tettem vele.

A viking ott forgolódott körülöttünk. Felfedezte a szerencsétlen Milkist, kapta a kését, elmetszette a torkát és feltette a holttestét Helga helyére, az ágra. Hadd higgyék csak, hogy egy pszichopata garázdálkodik a környéken. Közben megérkezett Gulbrandsen felügyelő is, aki, bár nemigen hitt nekem, mégis ízig-vérig rendőr…

– Talán mellőzze az értékelésemet – kérte szárazon a felügyelő.

– Ahogy parancsolja. Szóval míg én a felügyelővel voltam elfoglalva, a többiek pedig mint pásztor nélküli nyáj kóválygogtak, a viking újra kevert egyet a kártyán. Belerakta a kését a hátizsákomba. Ha ettől sem vesz gyanúba a rendőrség, akkor semmitől! Nos, rövid időre gyanúba is vett. Igaz, felügyelő úr?

– Igaz – biccentett Gulbrandsen. – Csakhogy túlságosan is sok minden szólt maga ellen. Mintha valaki szántszándékkal próbálta volna belenyomni a kulimászba. A kés a hátizsákjában pedig egyértelműen maga mellett vallott. Ha maga a gyilkos, nem olyan

őrült, hogy a kötelet, amivel a hóhér fel fogja akasztani, a párnája alatt őrizgesse.

Kétségkívül szép költői kép volt. Jellemző egy rendőrfelügyelő lelkivilágára.

– Mit tehettem mást, fel kellett vennem a harcot a titokzatos vikinggel. Az első kérdésem az volt magamtól, vajon szándékosan vagy véletlenül akar-e valaki rám varrni néhány gyilkosságot? Bár az első feltételezést sem lehetett teljességgel kizárni, én mégis a második felé hajlottam. Ostobán belesétáltam valamibe, s valaki kihasználja tájékozatlanságomat.

Hiába törtem a fejem, nem jutott eszembe épkézláb megoldás. Hiszen alig ismertem valakit a környéken. Egyetlen pislogó fényecske világított csak a sötét éjszakában, ha szabad ilyen lírai hasonlatot használnom: a régészeti kutatások vezetőjét,

Ole Knutsent is meggyilkolták, méghozzá ugyancsak viking késsel! Gondolatban összekapcsoltam Ole Knutsen meggyilkolását a többi gyilkossággal; és azt a következtetést vontam le, hogy ez a sötét ügy, aminek a közepében csücsülök, alighanem a régészekhez kapcsolódik. Feladat: felkeresni őket!

Mivel Frankfather meghívott az ásatáshoz, ürügy sem kellett, hogy a közelükbe férkőzhessem. Csakhogy… közben történt Valami, ami megváltoztatta a viking hozzám való viszonyát. S ez a valami majdnem az életembe került.

Feszült érdeklődés csillogott a szemükben. Megtömtem a pipám, és meggyújtottam. Úgy figyelték a mozdulataimat, mintha varázsló lettem volna. Még Gulbrandsennek sem akaródzott közbeszólni.

Miután felrajzoltam az égre néhány kellemes füstkarikát, folytattam a töprengést.

– Bizonyítékom természetesen nincs rá, és talán már nem is lehet, de így képzelem el a dolgot: a viking hallotta, amikor bemutatkoztam Rypdalnak, s nem hagyott neki nyugtot a nevem. Leslie L. Lawrence… Vajon ki lehet a fickó? Másnap Winther-Larsenként bement a postára, és felvette a kapcsolatot megbízóival. Képzelhetik, mekkora pánik tört ki műkincsfronton! Hiszen szerénytelenség nélkül állíthatom, ismerősen cseng a nevem bűnöző körökben. A műkincsmaffia fejesei utasították a bérgyilkost: egy füst alatt engem is tegyen el láb alól.

Frankfather megemlítette Winther-Larsennek, hogy azon a napon meglátogatom, így Winther-Larsen-vikingnek nem kellett mást tennie, mint behúzódni a konzerváló árokba, és megvárni, amíg feltűnök a horizonton. Hogy miért öltötte magára

a viking mezét? Ha balul sikerülne a támadása – ismerve engem, most már ezzel is számolnia kellett –, le ne lepleződjék. Képzeljék csak el, mit gondoltak volna a régészek és munkások, ha észrevették volna, hogy a Velasquez-alapítvány megbízottja, a tiszteletre méltó úriember,

Winther-Larsen, Leslie L. Lawrence-t kergeti a tábor körül egy rozsdás viking tőrrel a kezében?

Hogy a küzdelem miképpen alakult volna, nem tudom, Donna Welsh azonban akaratlanul is megmentett.

A szegény, szerencsétlen Donna! Ole Knutsen halála után szörnyen kétségbeesett. Visszatért Heggelundhoz, bár nem a férfi érdekelte, hanem Szőrösnadrágú Harald aranya. Képzelhetik, mit érzett, amikor megtudta, hogy Knutsen után Rypdalt és Helga Lynggardot is megölték… Beleborsódzott a háta, hogy ő lehet a következő áldozat –, esetleg Heggelunddal együtt. Összedugták a fejüket, és elhatározták, kihozzák az aranyat a mocsárból, és eltűnnek a világ szeme elől. Hiszen akkor már csak ketten tudták, hol a kincs… Legalábbis azt hitték… Donna lement a mocsár mélyére, hogy ellenőrizze, megvan-e még… és mit tapasztalt?

– Csak nem tűnt el a kincs? – suttogta Bertie, izgatottan mozgatva vastag lapátfüleit.

– Az nem. Sőt még gyarapodott is a gyűjtemény a téglaépítményben.

– Gyarapodott? – tátotta el a száját Bébi. – Mivel, Mr. Lawrence?

– Egy vagy két hullával. Képzeljék el, mit érezhetett Donna, amikor kinyitotta az ajtót, és szembeúszott vele Helga Lynggard hullája és esetleg

Rypdalé is. A viking ugyanis alighanem mindkettőt odalent rejtette el. A szerencsétlen Donna… Becsapta az ajtót, és rohant vissza Heggelundhoz.

Ekkor jöttem én. Donna, akaratán kívül megmentett, és átment valami ruháért Heggelundhoz. Nem tudom, melyikük agyában született meg a ragyogó ötlet: becsalni a kocsiba, éjszaka felhozni mellém Helga Lynggard holttestét, majd bedeszkázni az ablakokat, és rám gyújtani az egészet. Ha mindketten szénné égünk, ki gyanakodott volna, hogy nem Donna Welsh, hanem egy másik nő feküdt velem Donna lakókocsijában. Esetleg a viking, ha egyáltalán kereste volna Helga Lynggard eltűnt holttestét.

Heggelund aligha vette szívesen, hogy Donna velem tölti az éjszakát: jobban szerette volna, ha… hogy is mondjam csak.

– Sehogy – mondta keményen Linda.

– Eeegen. Szóval a szaunában megtámadtak, hogy leüssenek és összekötözzenek. Csakhogy nem hagytam magam. Ezután már Heggelund is kénytelen volt beleegyezni, hogy… whiskyvel kábítsanak el. Erről ennyit.

– Rémálom – mondta Huckabee.

– Undorító dolog valakire rágyújtani egy lakókocsit – szögezte le Bébi. – Amikor az ember azt se tudja, hogy van-e arra a kocsira biztosítás, meg ilyesmi. Igaz, Bertie?

Jamieson szeretettel simogatta meg Bébi popsiját.

– Azért van értékes testrészed is, bébi. Gyorsan folytattam.

– Donna Welsh sok mindent összebeszélt azon az éjszakán… és igyekezett ártatlannak feltüntetni magát. Mintha igazából nem is ismerte volna Ole Knutsent. Hogy miért? Mert számolnia kellett azzal is, ha valami hiba csúszik a számításába, és mégsem sikerül cigánypecsenyét csinálni belőlem.

Donna Welshet ekkor már csak egyetlen dolog izgatta az aranyon kívül. Ki a fene lehet a viking? Hiszen aki tudott a kincsről, már mind halott. Ki lehet a viking, és vajon ő tette-e be a halottakat a mocsár alatti építménybe, Szőrösnadrágú Harald tányérjai fölé? Hosszasan próbálkozott kiszedni belőlem valamit, de rá kellett jönnie, hogy én sem tudok semmit.

Ezen az éjszakán hosszasan elbeszélgettem Frankfatherrel. Őszintén mondom, semmi sem keltette fel a gyanakvásomat. Frankfather kiváló tudós volt, és jól tudta rejtegetni az érzelmeit. Hogy ő mit gondolt rólam? Nemigen jelentettem veszélyt a számára. Akkor még nem. Persze őt is izgatta, hogy kicsoda a viking, de várakozó álláspontra helyezkedett. Hiszen a viking helyette gyilkolt. Megelégedett azzal, hogy a viking elvégezte helyette a piszkos munkát. Természetesen el akarta tenni láb alól Donnát és Heggelundot is, de nagyon okosan megvárta, nem előzi-e meg a viking?

Jó volna tudni, hogy ő maga félt-e a vikingtől. Bizonyára tett óvintézkedéseket, nehogy meglephesse. Ne feledjék, kispolgári kinézete és tudós volta ellenére dörzsölt profivá tette a háború.

Ami beszélgetésünket illeti, roppant óvatos volt. Ki akarta ásni a várost; fontos volt számára, hogy jó reputációja legyen. Úgy beszélt, mint egy megfontolt, világhírű professzorhoz illik.

Donna és Heggelund ezalatt munkához látott.

Alighanem Heggelund volt az, aki lemerészkedett a hajóhoz, és felhozta Helga Lynggard holttestét. Közben arról is meggyőződött, hogy megvan-e még a kincs.

Donna belerakott valamit a whiskymbe, ami kiütött, mint a bokszoló kenguru az ellenfeleit. Heggelund behozta Helga Lynggard holttestét, és mellém fektette. A többit tudják. Óriási szerencsém volt, hogy nem hagytam ott a fogam.

Donna Welshnek azonban beteljesedett a végzete. Viking, azaz Winther-Larsen, azaz a bérgyilkos, alighanem mindent látott, ami a lakókocsi körül zajlott. A történtek első felével elégedett lehetett, hiszen én mindenképpen az útjában voltam. Az azonban már nem tetszett neki, hogy Donna le akar lépni. Helga Lynggard holttestéből kitalálta, miben töri a fejét Donna és Heggelund. Amikor Donna elindult a mocsár felé, hogy megvárja valahol Heggelundot, s együtt tüntessék el az aranyat, gondolom, jót kacagott magában. Követte

Donnát, elkapta és… megölte.

Bármennyire is nem akartam, eszembe jutott az az éjszaka Donnával. Ki akart nyírni… mégis… Megráztam a fejem, hogy elhessegessem a képét. Nem tudtam igazán haragudni rá.

– A nagy éjszakai kaland után Gulbrandsen kertjében tértem magamhoz. Beszédbe elegyedtem Gunnyval – a bokor felé pislantottam, ahonnan két élénk szem nézett rám érdeklődve –, s elbeszélgettünk a vikingekről. Tudja, mit mondott Gunny? Hogy a vikingnek van egy vára, a várban pedig egy hetedik szoba, ahova nem szabad benéznie senkinek. Ez a jelentéktelen kis mondat fáklyát gyújtott az agyamban. Mert, kérdeztem magamtól, mire megy ki itt a játék? Miért gyilkolnak nyakra-főre? Valamiért talán, ami a mocsár fenekén van elrejtve? Ez megmagyarázná az állandó jövés-menést az ingovány körül, és a viking éjszakai sétáit is. Magam is foglalkoztam a mesekutatással, ismerem a hetedik szoba rejtélyének a meséjét. Bár természetesen tudtam, hogy nem feltétlenül a hetedik szobában van elrejtve valami – hiszen lehet, hogy nincs is szoba odalenn –, arra azonban mérget mertem volna venni, hogy bujkál egy s más az iszap alatt, ami miatt érdemes sokat kockáztatni.

Ezután következett, hogy Gulbrandsen felügyelő megtalálta Ragnar Rypdal holttestét a szálloda mellett, közvetlenül az ablakom alatt. Nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy figyelmeztetni akar valaki: ha nem hagyom abba a tő körüli kódorgást, könnyen úgy járhatok, mint a kerékpár lovasa. Természetesen a bérgyilkos viking vette ki a kockából a holttestet, és rendezte meg ezt a kedélyes kis vérfagyasztó színjátékot; valóban azzal a szándékkal, hogy hátha megrémülök és eltűnök a balfeneken.

Nem is gondolnák, mennyi veszélyt jelentettem a számára! Biztos volt benne, hogy hamar rájövök Szőrösnadrágú Harald sírjának a titkára. Aztán megtalálom az aranyat – mert erre is számítania kellett –, fellármázom a rendőrséget, ő pedig üres kézzel lesz kénytelen odaállni megbízói kacéran billegő pisztolycsövei elé.

Mondanom sem kell, hogy a kincsnek még egy ideig a mocsárban kellett volna maradnia. Nem azért, mintha a tányérok reumásak lennének és szükségük lenne néhány hetes iszappakolásra, hanem

mert arra számított, a sorozatos gyilkosságok akkora port vernek fel Norvégia-szerte, hogy tanácsosabb megvárni, amíg elül a vihar. Egy ekkora ingoványt lehetetlen rendesen végigkotorni, még ha a rendőrség vállalná is az ezzel járó anyagi áldozatot.

– Nem vállalta volna – szegezte le Gulbrandsen. – A viking jól számított.

– A légiháborúról a fenyők tetején nincs mit mondanom. A viking túlbecsülte önmagát és a meglepetés erejét. Bizonyára elkeseredett, amikor rájött, hogy nem bír velünk. Nem lennék meglepve, ha ekkor

jutott volna arra az elhatározásra, hogy mégiscsak jobb, ha kihozza a mocsárból Szőrösnadrágú Harald cuccait. Biztosabb helyen vannak, ha elássa valahol őket. És alighanem azt is fontolóra vette, nem lenne-e bölcsebb felkerekedni és elhúzni a csíkot. Alighanem rájött, hogy túl nagy falat vagyok neki.

– Ezt szeretem magában, ezt a szerénységet – mondta Frank Huckabee vigyorogva.

– Már megbocsássanak, hogy közbeszólok – emelte fel az ujját és a hangját Pikke –, de azt hiszem, Mr. Lawrence-nek igaza van. Ha én vagyok a viking, én is feladtam volna. Minden erőmmel a kincsre koncentrálok, és kész.

– A viking támadása utáni látogatásunk Frankfathernél döntő jelentőségű volt a jövőt illetően. Linda ugyanis leleplezte önmagát. Bevallotta, hogy igencsak ért a viking dolgokhoz. Frankfather megrémült. Ha Linda világgá kürtöli, amit nyilvánvalóan észrevett…! Még az is lehet, hogy az alapítvány visszahívja, és befejezettnek nyilvánítja a feltárást. Mielőtt még hozzákezdhetne a valódi város kiásásához.

Gyorsan számba vette, hogy kiket kell kinyírnia.

Engem, az nem is vitás, Miss Östergaardot, Nguyen Nam Phongot és Frank Huckabee-t, valamint Gulbrandsen felügyelőt és Bakke őrmestert. Ez ugyebár hat fő.

– Csekélység – mondta Gulbrandsen.

– Tehát ugyanazokat, akiket a viking is ki akart fektetni; talán csak a felügyelő és maga őrmester, lógtak ki a sorból. Gondolom, Frankfather eltöprengett; ne hagyja-e az egészet a vikingre, végül mégiscsak úgy döntött, hogy a tettek mezejére lép. Nem bízott ugyanis eléggé az ismeretlenben, aki engem már többször is elpasszolt. Elhatározta, végez velünk, aztán pedig a vikinggel. Fogalma sem volt ugyan róla, kicsoda – talán Heggelundra gyanakodott –, de egyelőre nem is érdekelte. Minden figyelmével felénk fordult. S hogy visszanyerjük kissé megingott bizalmunkat, hajlandó volt bizonyos áldozatot hozni. Feltárni a hamis ásatás titkát, persze úgy, hogy az egész felelősséget Oléra tolja. Számíthatott rá, hogy nem áruljuk be az alapítványnál, annál is inkább, mert nem lesz rá időnk. Elaltat az "őszinteségével", aztán a megfelelő pillanatban végighúzza a kést a nyakunkon.

– Ami engem illet, természetesen gyanakodni kezdtem Frankfatherre. Nem lehet olyan fehér angyal, amilyennek láttatni akarja magát! Őszintén szólva kezdett nem tetszeni nekem ez az ásatás. Ha a közelébe jutok, tüstént meg akarnak ölni. Arra a nem éppen helyes következtetésre jutottam, hogy Frankfather az, aki talált valamit, de nem akarta megosztani Knutsennel, ezért megölette. Természetesen a vikinggel. Aztán megöletett mindenki mást, akit

veszélyesnek ítélt. Most pedig mi következünk. És hogy miért? Azért, ami ott lapul az ingovány fenekén a viking hetedik szobájában.

Ezután arra koncentráltam; ki lehet a viking? Azt a feltételezést elejtettem, hogy nem ismerjük, hiszen állandóan körülöttünk mozgott. Számba vettem mindenkit, és egyszerre csak szó szerint megvillant a fejemben valami.

– Imádom a hasonlatait – mosolygott kétértelműen a felügyelő.

– Szó sincs hasonlatról! – tiltakoztam. – Tényleg megvillant valami.

– Ne mondja, hol? A fejében?

– A felismerés ott. A láng pedig a viking szájában, Ugyanis…

– Ez igaz! – vágott közbe Linda. – Én is láttam. Mintha láng csapott volna ki a torkából!

– Pedig csak két aranyfog volt, amelyre rásütött a holdfény… a fán pedig a villámok fénye. Amikor erre rájöttem, már gyerekjáték volt minden. Hiszen egyetlen aranyfogú volt köztünk: Winther-Larsen.

Arra gondoltam, hogy megpróbálom lépre csalni, és ha igaz, Frankfather professzort is. Porszívócsövet vásároltam abban a reményben, hogy a viking értesül róla. Kitalálja, mit akarok, és megpróbálja megakadályozni. Megrémül, hogy az aranyat akarom felszínre hozni, és megpróbál eltenni láb alól. Közben szép tánclépésekkel besétál a csapdámba.

Sajnos, az volt a helyzet, hogy még mindig nem láttam tisztán… Nem tudhattam, nincs-e valaki közvetlen ismerőseim között is, aki… hogy úgy mondjam, a vikingnek dolgozik. Ezért megpróbáltam külső erőket bevonni a harcba.

Egyetlenegy valakiben bíztam meg tökéletesen:

Nguyen Nam Phongban. Őt kértem meg, hogy biztosítsa a hátamat. Persze azért Mr. Nguyen Nam Phongon kívül másokat is rábeszéltem, hogy legyenek a segítségemre. Óriási szerencsével rábukkanni Mr. Jamiesonra…

– És rám – rikkantott fel Bébi bikavadító mosoly kíséretében.

– Na igen. Mr. Jamiesont régtől fogva ismerem, megkértem, hogy rejtőzzék el a bokrok között. Lehet, hogy szükségem lesz rá.

A bokszoló elpirult, és szapora mentegetőzésbe fogott.

– Az volt a helyzet, a fene se gondolta volna, hogy az a szakállas tudóskecske…

– Mr. Jamiesont is átverte Frankfather. Elismerem, nem kellett volna titkolóznom. De arra is számítanom kellett, hogy balul üt ki a dolog. Bizonyítékom pedig még mindig nem volt… Azt sem tudtam például, hogy mi az, amit keresnek, és egyáltalán ott van-e még a mocsár fenekén. Biztosra kellett mennem… Nem mondhattam el senkinek, hogy Frankfathert is gyanúba vettem.

Legnagyobb húzásom azonban Mr. Pikke volt. Elmesélte, hogy

katona korában kiváló céllövő, ejtőernyős, egy kommandóalakulat tagja volt, akárcsak Mr. Bakke. Kitanítottam, mit kell tennie. Hogy csak akkor szabad előjönnie, amikor a parton már eldőltek a dolgok. Persze azért jöhetett volna korábban is.

– Jöttem volna én, Mr. Lawrence, de belement az iszap a porszívócsőbe… azt hittem… – aztán csak legyintett.

– Magukat hogy kapta el Frankfather? – kérdeztem Gulbrandsenhez fordulva.

– A barátom volt – mondta Gulbrandsen csendesen, és lehajtotta a fejét. – Én hogy gyanakodhattam volna rá?

Felnéztem a felettünk úszó felhőkre.

Mintha az égen túlról Radzs Kumar Szingh nézett volna le rám.

106.

A hold ezüstös csíkot rajzolt a vízre. A békák elképesztő tülekedéssel igyekeztek elérni a ragyogó

palacsintát.

Linda szomorúan nézte őket, és összeborzongott. – Hiszen mindig erre vágytál – mondtam, és a békákra mutattam. – A norvég varangyok násztánca! Lehajoltam, és megcsókoltam. Visszacsókolt, de valahogy nem volt az igazi.

A hold eltűnt egy fekete felhő mögött. A fák hajladoztak, susogtak felettünk, a bokrokon hirtelen támadt hideg szél söpört végig. Mintha Észak küldte volna felénk fagyos leheletét.

Aztán egyszerre csak megpillantottam. Lebegni látszott a mocsár felett; hosszú, emberénél hosszabb lábaival meglovagolta a ködöt. Arcára iszap és békalencse tapadt, s ahogy kinyitotta a száját, elhallgattak a békák, s rettegés ülte meg a nádi világot.

– Harald… död…

Panaszosan szállt a hangja, mint áldozaté, aki halálra készül.

Linda sikoltott, és az ölembe temette az arcát.

– Látod, Leslie?! Istenem, látod?

– Mit, kicsim?

– Jézusom, a viking! Menjünk innen, Leslie, könyörgöm, én meghalok, menjünk innen…!

A komor, mérhetetlen bánat terhe alatt görnyedő alak mintha felém intett volna.

– Harald… död… Aztán eltűnt a semmiben.

Belecsókoltam Linda nyakába, és felemeltem a fejét.

– Mi a baj, kedves? Rettegve kapta fel a pillantását.

– Ott… volt! Ott… a viking!

Mosolyt erőltettem az arcomra, és megráztam a fejem.

– Csak a köd, Linda! Ideje visszafordulnunk, mert hidegre fordul az idő.

A bokrok ágai remegtek, mintha a közeledő telet érezték volna.

Megfordultunk, átkaroltuk egymást, és visszamentünk a szállodába.

VÉGE